

REBEKA MRZI KADA KOKOŠI TRČE BEZ GLAVE

KREŠIMIR PINTARIĆ

SADRŽAJ

Kako sam bio prisiljen zatražiti savjet ginekologa	2
Kako se umiliti čitatelju na pet kartica	10
Limena glazba	14
Hrvat izvan dijaspore	18
Doba nevinosti erotska priča?	21
38 odlučnih i smislenih koraka što ih je Marko poduzeo nakon jednog telefonskog razgovora	30
Kundera	37
Ulaz u ovu kuću ostaje otvoren	48
Kratki ogled o odlučnosti, dosljednosti i kraju pameti	65
Svaki početak je težak	68
S ljubavlju i nemilosrdno	72
Neke se stvari uočavaju lakše od drugih	81
Produhovljeni®	89
Hrvatski Ben Affleck	97
Napomena	103
Bilješke	104

O autoru	106
Impresum	107

Jesi li ti pisac ili samo pisac fantastično dobrih priča? Ne želim od tebe fantastično dobru priču. Želim tvoj *plijen*.

Jerome David Salinger

Život je mnogo važniji od arhitekture.

Oscar Niemeyer

KAKO SAM BIO PRISILJEN ZATRAŽITI SAVJET GINEKOLOGA

1.

Žena i ja smo na ljetovanju. Ali ako je ovo godišnji, možda sam ipak trebao ljeto provesti na radnom mjestu. Naime, prije tri dana stigli smo na Pašman, na, kako smo tada mislili, dugo očekivani i zasluženi godišnji odmor. Ništa od toga, naravno. Umjesto da se odmaram i uživam u plodovima svog mukotrpnog rada, sjedim i pušim, prilično živčan, ispred biogradskog Doma zdravlja čekajući ženu da završi s pregledom. *Ginekološkim*.

To je upravo nevjerojatno. Barem kada je ona u pitanju. Ta nikada ne ide kod liječnika. Osim, naravno, kada smo na godišnjem. Onda uvijek nešto *pođe najgorim mogućim tokom*. Prvi dan, nakon što smo se malo odmorili od puta, djelomično raspakirali i došli sebi, krenem u akciju, ali odmah dobijem crveno svjetlo. Kaže, nešto joj nije u redu s pičkom. Mislim, nije to tako rekla, ali to je bio smisao njezinih riječi. Nije da nisam pokušao slomiti otpor, ali sva moja nastojanja nisu postigla apsolutno nikakav uspjeh. Budući da trodnevno liječenje apstinencijom nije donijelo rezultate, odlučila je otići kod ginekologa.

Sjajan godišnji, nema što.

2.

Izlazi. Blista od sreće. Da nisam živčan, bio bih samo zbunjen.

Ne razumijem se u ginekološke preglede, ali ne mogu zamisliti nijednu stvar koja bi mogla izazvati, u najmanju ruku, ushit. "Što je?" pitam. "No, što je, je l' sve u redu?"

"Ne", kaže. Odgovor definitivno nije u skladu s njezinim raspoloženjem. Očekujem nastavak, ali njega nema. Ona i dalje blista, a meni i dalje nije ništa jasno.

"Što je onda, što si tako sretna, imaš osmijeh kao da si *uskršnji zeko*. Jesi rodila ili koji kurac?"

"Nemoj psovati. I smiri se", kaže. Prilazi mi i ljubi me u obraz. Ova je pukla, mislim si. Pogleda me i kaže: "Nije me pregledao".

Sasvim mi je jasno da je ova rečenica trebala sve *razjasniti*, ali nije.

“Što *to* znači?” pitam.

“Dao mi je recept. Imam gljivice. Točnije, *imamo* gljivice.”

“Kakve gljivice? Što pričaš? Jesi normalna? *Ja* nemam gljivice.”

3.

Nastojim biti miran ali ne uspijevam, jer osjećam da stvari izmiču kontroli. Pokušavam se uvjeriti da je sve u redu, da će sada uslijediti objašnjenje kojim ću biti u potpunosti zadovoljan. Brojim do deset. Zapravo, odustajem kod tri.

Znam da nema nikakvog smisla apelirati na zdrav razum i sustavnost u izlaganju, jer sam svjestan da moja *žena počinje ondje gdje prestaje logika*. U ovakvim situacijama jedino mogu računati na njezino *milosrđe*.

“Hoćeš li mi lijepo objasniti o čemu se radi”, pokušavam još jedanput, nastojeći da mi glas zvuči ponizno, ako ne i molećivo.

“Smiri se. Sve ću ti objasniti. Ovakvo što nisam nikada doživjela. Kao prvo, mrzim ginekološki pregled. Kao drugo, ovo mi je prvi put da sam bila kod ginekologa, a da me ovaj nije pregledao. Kao treće, ovo je najnerazgovjetniji i najhladnokrvniji ginekolog kojeg sam vidjela. Slušaj.”

4.

[*ulazim u ordinaciju, on sjedi za stolom*]

GINEKOLOG. Dobar dan.

JA. Dobar dan.

GINEKOLOG. [*ustaje, pruža mi ruku*] Ja sam doktor Marko Nakićen. [*potpuno sam zbunjena, pružam mu ruku, rukujemo se, on sjeda, traži nešto po papirima, ja ostajem stajati; i dalje zbunjena*] Kol’ko imaš godina?

JA. Dvadeset pet.

GINEKOLOG. [*diže pogled s papira*] Dvadeset pet?! [*spušta glavu, mrmlja*] Petnajs.

JA. Molim?

GINEKOLOG. Petnajs rek'o bi' ja.

JA. Molim?

GINEKOLOG. Petnajs rek'o bi' ja. [*diže pogled i promatra me; stojim i izgledam zbunjeno, u to sam sigurna*] Jes' ti iz Benkovca?

JA. Molim?

GINEKOLOG. Jes' ti iz Benkovca?

JA. Ne, iz Osijeka.

GINEKOLOG. Udana? Da vidim prsten.

JA. Ne.

[*opet spušta glavu, mrmlja neko vrijeme, onda diže pogled, mjeri me od glave do pete nekoliko puta*]

GINEKOLOG. Jesam ti rek'o da izgledaš k'o da imaš petnajs?

JA. Svi kažu.

GINEKOLOG. Šta ti je?

JA. Imam nekakav svrab.

GINEKOLOG. To su gljivice.

JA. Što su to?

GINEKOLOG. Gljivice. [*opet nešto traži, odustaje, uzima nekakve papire, počinje nešto pisati*] Je l' tu dečko?

JA. Molim?

GINEKOLOG. [diže pogled] Jes' ti iz Benkovca?

JA. Ne, iz Osijeka.

GINEKOLOG. Dečko tu?

JA. Tu je.

GINEKOLOG. Ima on problema?

JA. Nema.

GINEKOLOG. Nema veze. Evo mu krema. [*opet piše*] Ideš li redovito kod svog ginekologa?

JA. Molim?

GINEKOLOG. Ideš li redovito kod svog ginekologa?

JA. Paaa... da.

GINEKOLOG. [*diže pogled*] Tko je on?

JA. Mislite – *kako se zove*?

GINEKOLOG. Da.

JA. Doktor Marčinko.

GINEKOLOG. A odakle je on?

JA. Iz Osijeka!

GINEKOLOG. Ne znam ga. Ima li on ultrazvuk?

JA. Molim?

GINEKOLOG. Ultrazvuk. Ima li on ultrazvuk?

JA. Nema on, ima ga bolnica.

GINEKOLOG. Jesi li išla na ultrazvuk?

JA. Zašto?!

GINEKOLOG. [*ignorira moje pitanje, opet piše*] Imaš redovite menstruacije?

JA. Da, da.

GINEKOLOG. Kada si imala zadnju?

JA. Paaa... prije... osam dana.

GINEKOLOG. [*diže pogled*] Prije osam dana počela ili završila?

JA. Završila.

GINEKOLOG. 'Oćemo onda napisati osamnajsti?

JA. Može. [*piše; pruža mi recepte i ambulantni list, stojim i gledam ga; i dalje zbunjena*] Je l' to to?

GINEKOLOG. To je to.

JA. Doviđenja.

GINEKOLOG. Doviđenja.

5.

Sjedimo na terasi nekog bistroa. Glazba iz zvučnika je ugodno tiha, ali ne dovoljno da ne bih čuo kako je u pitanju ono smeće od Briskebyja. Ali to me živcira samo trenutak. Imam većih problema. Ozbiljno sumnjam u ženino duševno zdravlje. Čini mi se da je izgubila dodir sa stvarnošću. Gotovo sam siguran da jest.

I ja polako ludim. A za sve je kriv nekakav ginekolog koji ju je uspio uvjeriti da imam gljivice na kurcu. To je ipak malo previše. Čak i za moj kurac.

Žena je definitivno pukla. Sjedi za stolom i smije se *lijekovima*. Pokušavam izgledati ljuto da ne bih izgledao zabrinuto.

"Što piše?" pitam. "Što je smiješno?"

Ona mi pruža papir, pokazuje prstom jedan odlomak. Uzimam papir i čitam.

Rojazol gel za lokalnu primjenu u usnoj šupljini

Mala djeca dobivaju 4 puta po 1/4 mjerne žlice na dan; starija djeca i odrasli uzimaju 4 puta dnevno po 1/2 mjerne žlice na dan.

Gel se zadržava u ustima nekoliko minuta, a zatim se proguta. Preporuča se premazati gelom i zubnu protezu i ostaviti preko noći. Poslije prestanka simptoma valja nastaviti liječenje još nekoliko dana.

Pročitavši to, dižem pogled i vidim njezin osmijeh. I moj izraz lica je, vjerojatno, manje ozbiljan nego prije, ali ne dam se tek tako razveseliti.

“Zvuči odlično, zar ne?” pita.

“Da, upravo odlično. Naročito ovo s protezom. Kao da im je Jonathan Swift ili netko sličan pisao upute. Ali to nema veze s kurcem. Što bih *ja* trebao raditi? Što bi *ti* trebala raditi?”

“Sve piše”, kaže i uzima papir. Procjenjuje aktivnosti za okolnim stolovima: na polupraznoj terasi sjedi šest-sedam starijih parova. Moglo bi ih se, onako na brzinu, razvrstati u dvije skupine: oni koji izgledaju *zadivljeni* Jadranskim morem i oni koji izgledaju *mrtvo*. S velikom bi se sigurnošću moglo ustvrditi, s obzirom na starost, da se svi njihovi problemi sa spolnim organima svode na *pronalaženje*. A vjerojatno je i slušna oprema na toj razini. Unatoč svemu tome, čita ispod glasa.

Rojazol vagitoriji

Primjenjuju se navečer, prije spavanja, sedam dana uzastopce. Vagitorij staviti što dublje u rođnicu.

“I to je sve?” pitam.

“Da”, odgovara.

“Ne zvuči strašno. Dapače, mislim da se i neke druge stvari konzumiraju na taj način. Pomoći ću ti ako treba. Vrlo rado. Točno znam kako bismo ga mogli *staviti što dublje u rođnicu*.”

Njezin pogled mi govori da ne treba pomoć. Njezin pogled govori da bih trebao držati usta zatvorena. Ali ja usta ne mogu držati zatvorena.

“Hajde, možda je ovo situacija iz koje svi možemo izvući koristi. Iz ovog bismo mogli izaći zdraviji. I to ne samo fizički. Mislim da bi čak i naša veza mogla ojačati, dobiti novi zamah.”

Ipak zastajem da dođem do daha. Ona me previše dobro poznaje da ne bi iskoristila tu priliku. Njezin pogled mi sada, pak, nagovješćuje da ću se, nastavim li, *ojačavati* bez nje.

“A sada ćemo, svinjo, vidjeti što *ti* moraš raditi.”

Opet čita.

Rojazol krema

Tanki sloj kreme se utrlja na oboljelo mjesto dva puta na dan, ujutro i na večer, a u bolesnika koji boluju od tineae versicolor samo jedanput na dan.

“Eto”, kaže. Ona je time zadovoljna. Ja nimalo.

6.

Rekao bih da mi je žena luda. Nekako mi je lakše povjerovati da mi je žena luda nego da imam gljivice na kurcu.

“Čuj, bez obzira imao gljivice ili ne, nemoj nikome reći ni riječ o ovome.”

“Zašto?”

“Jednostavno nemoj i gotovo.”

“Ali, *zašto*?” uporna je.

“Zato što ne želim da itko povezuje moj kurac s gljivicama, i obrnuto, a pogotovo ne netko od mojih prijatelja, eto zašto. Nisi svjesna kakvu su zajebanciju u stanju složiti na moj račun. Meni ne pada na pamet takvo što pričati okolo. Vjeruj mi, to su *okrutni* ljudi. Znam što govorim.”

“Nije mi jasno”, ne posustaje. “Zašto im to ne bi rekao? Što je tu tako strašno?”

“Što je tu tako strašno? Zapravo ništa. Baš ništa. Sasvim lijepo to mogu zamisliti. Vratim se u Zagreb, one zlikovce u Osijeku da i ne spominjem, pitaju me kako je bilo na godišnjem,

odgovaram im sjajno, dva puta dnevno sam mazao kurac zbog gljivica, a umjesto seksa sam upražnjavao klasično rekuperiranje desnicom, eto kako je bilo. Radije bih im dao glavu na pladnju. A ako im ne kažem to sâm, a oni to doznaju, bit će još gore. Već ih vidim kako mi prilaze, pokroviteljski stavljaju ruku na rame i kažu *što je, čuo sam da si se na moru zabavljao premazivanjem kurca* ili *mislim da ti više neću karati ženu* ili nešto slično. Nemoj mi to priuštiti, molim te. Mislim, i sam bih to uradio da sam na njihovom mjestu. Moraš shvatiti da se naši odnosi ne temelje na zajedničkim sklonostima, međusobnom povjerenju ili ljubavi već na *vrijeđanju*. Ili barem većim dijelom na *vrijeđanju*.”

“Dobro, neću reći nikome iako mislim da je to užasno glupo. Stvarno od svega možete praviti zajebanciju. Lošu, rekla bih.”

“Loša ili ne, zajebancija je i ja bih je rado izbjegao.”

“Dobro, shvatila sam. A jesi li ti shvatio što trebaš raditi s ovom kremom?”

“*Draga,*” pokušavam biti zao, “zaboravljaš jednu sitnicu: ja nemam *oboljelo mjesto*. Sa mnom je sve u redu. Ti si ta koja ima *oboljelo mjesto*.”

“Onda potraži savjet ginekologa. Ili ga jednostavno maži cijelog”, sliježe ona ramenima.

“E, ne mislim tek tako nekakvom kremom mazati *cijeli kurac!*”

Shvaćam da sam ovo rekao malo preglasno tek kada se dva starija para za susjednim stolom okrenu prema nama. Žena pogleda njih, pa mene i kaže: “Nisu stranci”.

KAKO SE UMILITI ČITATELJU NA PET KARTICA(1)

UVOD, VJEROJATNO NEPOTREBAN

Ono što sam zamislio kao uvod toliko je *neukusno* da čak ni ja nemam obraza to staviti u priču. S druge strane, poznato mi je da je fusnota u stanju svašta otrpjeti(2).

SHIT HAPPENS, DEFINITIVNO

Mislim da se to *moralo* dogoditi. Ako se netko odluči naspavati, jedino što mu se može dogoditi jest da se probudi nakon četiri sata sna i da više ne može zaspati. Ponekad mislim da je život stari peder koji ne može izdržati da nekoga vidi pognutog, a da ga momentalno ne izjebe.

Najveća pizdarija je bila u tome što sam imao više nego napornu noć. Zapravo, nekoliko noći koje su bile udružene s ništa manje napornim danima. Tako je to uvijek: ako stvari krenu loše, onda krenu *nagore*. Prostora uvijek ima.

Sve u svemu, bio sam u prilično paklenom periodu svog mladog života. Što zbog nekih stvari koje sam morao napraviti, što zbog nekih koje sam želio napraviti. A vjerojatno i zbog onih koje nisam morao i nisam želio, ali sam ih svejedno napravio.

Imao sam i za taj dan povećati popis obaveza i želja, ali sam odlučio sve odjebati i pošteno se naspavati i odmoriti. Nije mi puno trebalo da zaključim kako od toga neće biti ništa.

JUTRO, IZNENAĐUJUĆE

Uvjetno rečeno, priča započinje u subotu ujutro, cca. pola sedam, u trenutku kada sam postao svjestan da sam budan, ali da se snovi (ili nešto njima vrlo nalik) još uvijek nisu uspjeli razići.

Kako sam nagađao da pritisak u mokraćnom mjehuru nema veze s tim ostacima sna (ili ostacima nečega njima sličnog), izbacio sam noge iz kreveta i poslao ih da pronađu papuče.

Ispostavilo se da je taj zadatak bio pretežak. Ili barem neprimjeren. Mogao sam isto tako

dati kanarincu da rješava parcijalne diferencijalne jednačbe.

Noge bez logističke potpore središnjeg živčanog sustava nisu mogle napraviti ono što sam od njih očekivao. Onda sam pokušao natjerati mozak da se priključi potrazi. Bez nekog uspjeha, naravno.

Ono što su noge, s mozgom ili bez njega, uspjele pronaći bilo je nekoliko praznih boca, zgužvanu kutiju cigareta i nešto *mekano & ljepljivo*. Na trenutak sam pomislio kako me vjerojatno još samo odjeća drži na okupu.

Bilo kako bilo, bio sam sve sigurniji da s ovom sobom nešto nije u redu, kao ni sa svijetom u cjelini, iako nikako nisam mogao shvatiti *što*.

PIJANSTVO, JUTARNJE

Dakako, to je bio samo moj *doživljaj* svijeta u trenutku dok sam pokušavao razdvojiti kapke i stvarnost od snova (ili nečega njima nalik). *Stanje svijeta* se, naravno, razlikovalo od mog doživljaja istog. Svijet nije bio čudan, iz ove perspektive to mogu sa sigurnošću tvrditi, nego sam ja, još uvijek, bio *pijan* (ili nešto vrlo blizu tom stanju).

I tako, kada sam zauzeo uspravan položaj, u ozbiljnoj nakani da pronađem te jebene papuče, soba se zavrtjela oko mene i želudac mi je, bez odgode ili upozorenja, pojurio prema ustima.

Ljudi stignu povraćati u WC-školjku samo u filmovima. Ja sam, recimo, uspio sasvim lijepo zabljuvati vrata kupatila. I *papuče*. Tako se pokazalo da bljuvotina ima više inteligencije i samoinicijative nego noge & mozak, bilo u skupnoj, bilo u pojedinačnoj konkurenciji.

Iako sam se bojao da bi bljuvotina mogla otopiti boju s vrata, imao sam snage tek da se umijem, operem zube i vratim u krevet. Mislio sam da ću se nakon toga osjećati bolje, ali nisam bio u pravu.

U ustima sam i dalje imao okus za koji sam nagađao da bi ga mogao imati koktel načinjen od sredstva za skidanje kamenca i dvije vrećice instant čireva u prahu. Što se tiče glave, stvar je bila neusporedivo jednostavnija: netko ju je zamijenio sa svojim omiljenim panjem i zabio u nju svoju, isto tako omiljenu, sjekiru.

I tako sam ležao u krevetu, osjećajući se, u najmanju ruku, bespomoćno. Trudio sam se biti

nepomičan jer je ona sjekira prijetila da mi definitivno raskoli glavu. Znam da ne bi bila velika šteta, ali nekako sam se navikao na svoju glavu tako da mogu odgovorno tvrditi kako bi mi nedostajala da, nekim slučajem, ostanem bez nje.

Kako sam osjećao, ili, točnije, nadao se, da kraj svijeta nije daleko, moje misli su se nekako usmjerile na eshatološka pitanja. Otvoreno priznajem da su moje veze s bilo kojim oblikom religije upitne. Unatoč tome što sam kršten, nikada o sebi nisam mislio kao o katoliku. Možda kao o kršćaninu, ali ni za to nemam nikakvih dokaza. Mislim, puno mi je draži Ješua Ha-Nocri nego novozavjetni Isus. Kako god, ako bih samo i pomislio da ovo ne može potrajati i kako će uskoro sve opet biti u redu ili neće biti *uopće*, novi nalet bola u glavi bi me podsjetio: *nema Boga*. Svejedno sam neko vrijeme molio Boga da aktivira svoj *konjički klub* ili bilo koga tko je u stanju napraviti posao: zbrisati sve, uključujući i mene i glavobolju, kao da nikada nije ni postojalo.

Nitko se nije osvrtao na moje molitve. Pomislio sam kako se i to savršeno uklapa u sliku svijeta, napuštenog od strane Boga i onih koji posjeduju atomsko naoružanje, i da bi bilo smiješno očekivati brz i konačan rasplet. Atomske bombe olakšavaju, ili otežavaju, već kako se uzme, ljudske muke samo u filmovima. U stvarnosti, muke jednostavno *traju*.

I dok je međunarodna zajednica predvođena nepostojećim Bogom sjedila skrštenih ruku, moj život je poprimao sve besmislenija oblića. Uskoro mi se svijest svela na jednu jedinu rečenicu: "Hoću mamu".

Ne znam točno kako i kada, ali vjerojatno ubrzo nakon toga, moja svijest je prestala postojati. Ili je barem ja više nisam bio svjestan(3).

ZAVRŠETAK, PROŽIVLJENI

Ako je netko sve ovo podnosio u nadi da će na kraju poprimiti neki smisao, prevario se.

ZAVRŠETAK, OBEĆAVAJUĆI

Ako je netko očekivao poantu, vjerojatno će se razočarati jer nje nema. Ako bi mi život ovisio o tome da poantiram, pribjegao bih, priznajem lošoj, improvizaciji: izvukao bih nekakav citat kojim bih pokušao opravdati svu nemušnost i nedostatak nadahnuća. Ali za to mi je potreban

novi podnaslov.

ZAVRŠETAK, OPRAVDAVAJUĆI

Holden na kraju svoje priče kaže:

Ako već želite znati istinu, ne znam što o tome da mislim. Žao mi je što sam sve to ispričao tolikim ljudima. Sve što sad znam, to je da mi nekako nedostaju svi oni o kojima sam vam pričao. Čak i stari Stradlater i Ackley, na primjer. Mislim da mi nedostaje i onaj prokleti Maurice. Čudno je to. Nemojte nikad nikome ništa pričati. Ako to učinite, odmah počnete osjećati kako vam nedostaju svi oni.

Da se to ne bi i meni dogodilo, odlučio sam ispričati nešto za što ne mogu zamisliti da mi nedostaje.

ZAVRŠETAK, POSUĐEN

Vrijeme je da se zaustavim. Zamalo sam zaboravio da se Bog smije kada me vidi kako pišem.

ZAVRŠETAK, ISPOVJEDNI

Ne podnosim priče s više završetaka.

ZAVRŠETAK, VJERODOSTOJAN

Nevjerojatno, ali istinito.

LIMENA GLAZBA

Bila je to najveća i najunezvjerena gomila koju sam u životu vidjela. Istini za volju, moram priznati da u životu i nisam vidjela puno toga. U svakom slučaju, bilo mi je drago što sam cijeli prizor promatrala izvaljena u kolicima. Moji roditelji i moj brat nisu bili ni približno te sreće.

Iskreno govoreći, nisam čak ni bila sigurna što su radili roditelji budući da su mi stajali iza leđa. Zato sam vrlo dobro vidjela što je radio brat: u ruci je držao nekakvu zastavicu, nesigurno mahao njom, propinjao se na prste i ogledao oko sebe. Htio je izgledati kao da zna što radi, ali se po njegovu pogledu moglo sasvim lijepo vidjeti da mu je kao i meni bilo *jasno* što se događa. On to, naravno, nikada ne bi priznao. Gotovo mi ga je bilo žao. Trudio se izgledati uzbuđeno kao i odrasli, ali mu to nije polazilo za rukom.

Kad bolje razmislim, i nije mi ga bilo žao. Bio je prevelik sadistički gad da bi tek tako probudio sažaljenje u meni.

Pokušala sam u nekoliko navrata skrenuti majčinu pozornost na tu stranu bratova karaktera, ali bez ikakva uspjeha. Recimo, lijepo bih joj zagugutala: "Ovaj idiot me štipa, stavlja svoje odvratne prste u moj nos i unosi mi se u lice i slini po meni kad god me ostavite nasamo s njim". Njezin bi odgovor, primjerice, bio sljedeći: poljubiti me u čelo, brata pogladiti po glavi i dati mu lizalicu. Na to bih počela urlati od bijesa pa bi se majka potrudila utrpati mi dudicu u usta.

Nakon nekoliko neuspjelih pokušaja pomislila sam da mi je majka retardirana pa sam pokušala s ocem. Ispostavilo se da je to podjednako katastrofalan gubitak vremena. Recimo, na moj jasan i nedvosmislen zahtjev za pravdom samo bi me pogledao i otišao se u dvorište igrati s bratom. Dobro bi se zabavljali, potpuno me ignorirajući. Pokušala bih im pokvariti zabavu urlanjem pa bi me otac podigao i odnio majci. U trenutku kad bih shvatila da to nošenje nije izraz ljubavi i brige nego pokušaj da me se otarasi, počela bih ga udarati rukama i nogama ili bih ispustila poveći mlaz sline na njegovo rame.

Roditelji! Da me ne hrane i ne čiste i da mogu hodati, već bih odavno bila napustila to stanište debila.

Oko nas je, dakle, bila gomila odraslih s nešto djece, okrenutih u istom smjeru. Temeljito

sam se dosađivala gledajući nepoznate noge ispred sebe. Onda sam pored nas ugledala jednu sasvim normalnu osobu. Zijevoj sam: "Kakva dosada!" Potvrdila je to jednim podužim zijevom. Pogledala sam je suosjećajno i zagugutala: "Odrasli!" U znak slaganja napravila je solidan mjehurić od sline.

U tom se trenutku prolomio pljesak i oduševljeni uzvici. Nalet ljubomore me obuzeo i na trenutak sam izgubila nadzor nad sobom. Proderala sam se: "Hej, nije to ništa, čekajte da vidite moj!" Nekoliko sam sekundi skupljala slinu, a onda napravila jedan od najboljih mjehurića od sline u ovom dijelu svijeta. Kad je pukao, zadovoljna, ponosna i mokra osvrnula sam se oko sebe. Nitko, ali baš nitko nije gledao u mom pravcu. To me razbjesnilo pa sam počela urlati. Majka se sagnula, obrisala me i tutnula dudicu u usta. Onda se podigla i nastavila pljeskati. To me umalo dovelo do ludila.

Moj bijes je naglo splasnuo jer me preplašio neljudski glas koji je nadglasao pljeskanje i povike gomile. Nekako je čudno odzvanjao. Iako mi se činilo da svaku riječ čujem po pet puta, nisam uspjela razumjeti niti jednu od njih. Potražila sam objašnjenje od jedine osobe kojoj se moglo vjerovati. "Što je ovo?" zagugutala sam. Kao odgovor pojavio se niz zbunjenih mjehurića na njezinim ustima. "Okej, okej, ne pjeni se, odmah ću provjeriti što se događa", zaurala sam. Majka se sagnula i pokušala me smiriti, ali nisam odustajala. Na kraju me podigla na svoje grudi. "To je već bolje", zastenjala sam.

Pogledala sam oko sebe i shvatila da svi gledaju neko povišeno mjesto na kojem je stajalo još ljudi. Jedan od njih se napola skrio iza nečega što je sličilo na onu zastavicu mog brata i otvarao usta. "Dakle, ti si odgovoran za ovo sranje", zastenjala sam. Malo sam ga bolje pogledala i vidjela da slični našeg susjeda. Ali to definitivno nije bio naš susjed. Onda je nešto rekao i svi su počeli vikati, što je zvučalo zastrašujuće. Tada se dogodilo nešto što je zasjenilo strahotu te vike: onaj što slični mog susjeda se nasmijao. Zavrištala sam prestravljeno: "Ovaj jede djecu!"

Zapravo, ponovila sam to nekoliko puta. Ušutjela sam tek kad su se svi počeli okretati prema meni i kad sam začula još nekoliko prodornih vriskova koji su upozorenje prenijeli dalje.

Nekoliko trenutaka kasnije svi su ušutjeli, osim onog koji je sličio na mog susjeda. Iskoristila sam to relativno zatišje da pažljivije promotrim one što ga okružuju. Nitko od njih nije ulijevao povjerenje. Dio njih je izgledao pohlepno-odlučno, dok su drugi pokušavali izgledati dobrohotno, što je imalo za posljedicu da izgledaju ponizno-lukavo. "Kakva banda", pomislila sam. Pogledala sam brata, kojeg je otac u međuvremenu digao na svoja ramena, i pljunula:

“S ovima bi se sigurno dobro slagao”.

Onda su svi počeli pljeskati pa me majka obrisala i vratila u kolica da im se pridruži. Uopće mi nije bilo žao što opet moram gledati nepoznate noge. Pogledala sam supatnicu i zastenjala: “Sretnice!” Po njezinu pogledu bilo mi je jasno da ne zna o čemu govorim, što me nije iznenadilo. “Kako da odem odavde?” upitno me pogledala. “Useri se”, sugerirala sam ispuštajući poduži mlaz sline. Uskoro je poznati miris dopro do mog nosa. A sudeći po licima oko mene, nisam si umišljala. Pogledala me zadovoljno, a ja sam uzvratila *to-je-to* pogledom. Neodlučnost njezinih roditelja potrajala je nekoliko trenutaka, a onda su ipak krenuli kroz gomilu. Uspjela sam uhvatiti njezin zahvalno-oproštajni pogled. “Ništa, ništa. Vratit ćeš mi jednom prilikom”, zaurkala sam za njom.

Budući da sam svoje zalihe potrošila još dok sam bila kod kuće, nije mi preostalo ništa drugo nego da otrpim stvar do kraja. Okrenula sam se bratu u nadi da mu je gore nego meni. I bilo je: otac ga je skinuo s ramena pa se vrtio okolo čekajući da počne pljeskanje i vika, a onda bi se derao tako da bi mu poiskakale sve žile po vratu i čelu, a lice poprimilo zagasito crvenu boju. Ne mogu znati kako se pri tome osjećao, ali znam da nije izgledao dobro. Ne bih li se opustila, nekoliko sam puta zaurkala za vrijeme onog odjekivanja između pljeskanja. Majka me pokušala spriječiti stavivši mi dudicu u usta, ali sam je već u drugom pokušaju uspjela pljunuti na zemlju. “Samo mi pokušaj *tu* dudicu staviti u usta”, pogledala sam je izazovno. Nije se usudila.

Uskoro mi je postalo dosadno išta raditi, uključujući i živciranje roditelja i brata. Budući da sam se bila nekako navikla na ono jednolično odjekivanje, uspjela sam zadrijemati.

Prenuo me najglasniji *pljesak & urlik* toga dana. Onda je zasvirala glazba i svi su počeli pjevati. “Svi koji nemate sluha, zavezite!” urlala sam, ali nitko nije obraćao pozornost na mene. Pjevali su cijelu vječnost, tako da sam ostala bez glasa. “Nadam se da ste sad zadovoljni”, bolno sam zastenjala kad su utihnuli. Na svu sreću, to je bio kraj i svi su se polako počeli razilaziti.

Kad smo se vratili kući, majka je postavila stol pa smo posjedali oko njega. Točnije, mene su posjeli, oni su posjedali. Majka me hranila kašicom od mrkve i nešto pričala s ocem. Onda je moj brat uspio nadmašiti samog sebe. Odjednom je prestao žvakati svoju šniclu i, onako s punim ustima, upitao: “Tata, mogu li i ja glasati za *demonkraciju*?” Majka i otac su se nasmijali, a ja sam se skoro ugušila u kašici. Otac je pogladio brata po glavi i, glasom punim razumijevanja, rekao: “Naravno, sine”. Onda se okrenuo prema meni i hinjenom ozbiljnošću

upitao: "Pretpostavljam da ćeš i ti glasati za *demonkraciju*?" Pokušala sam ga pljunuti s ono malo kašice što mi je još ostalo u ustima, ali bio je predaleko.

HRVAT IZVAN DIJASPORE

1.

Na samom početku moram ti reći da je tvoja ideja o povratku nešto najgluplje što sam u zadnje vrijeme čuo. Kada bi to napravio, nikome ne bi bilo bolje zbog toga.

Ni tebi, ni tvojima.

U to mogu biti potpuno siguran jer sam ovdje, a nije mi bolje.

Unatoč ili upravo zahvaljujući činjenici da se smatram sasvim korisnim i vrijednim kotačićem ove sulude *fleischmaschine*.

2.

Istina je da nisam u stanju nositi uniformu i pucati oko sebe. Priznajem. Ali to ne znači da nisam *pozadinac* na kojeg se čovjek može osloniti. A to je jebeno važno ovih dana: ljudi koji me okružuju očajnički trebaju oslonac. Iako se bolje osjećam kada koriste šank.

Jebi ga. Tako je to. Jednostavno ne mogu pucati na ljude da bih ih ubio, ali im mogu služiti piće dok ne umru od trovanja alkoholom. To da. Uvijek.

Ja sam samo loš konobar. Ali svoj posao radim temeljito.

A možda i griješim kada kažem "ne mogu". Možda bi točnije bilo reći da jesam u stanju ubijati ljude, ali imam sreće što me rat nije prisilio da tu sposobnost i razvijem.

3.

Isprva sam mislio da je rat potpuni kaos. Međutim, nakon mjesec-dva, ispostavilo se da je potpuno predvidljiv.

Svaki jebeni dan jedno te isto. Ako ništa drugo, mogu mirne duše reći da započinje jebeno predvidljivo: sjednem za šank; pustim poluglasno neki jazz tipa *Kind of Blue*; zapalim

cigaretu; natočim si pelinkovac; razmišljam što mi sve ovo u životu treba.

Doduše, u tim me trenucima uvijek tješi činjenica da je to ipak najbolji dio dana. Kada počnu stizati stalne i nestalne mušterije, ako se "to" uopće može nazvati mušterijama, bit će daleko gore. I pogoršavat će se. Do određene granice. A onda će postajati sve bolje i bolje. Ali još uvijek lošije nego na samom početku.

Nekoliko sam puta došao pola sata ranije u nadi da ću tako produžiti to razdoblje dobrog osjećaja. Međutim, to se nikada nije dogodilo jer sam uvijek bio bijesan na sebe što sam ustao iz kreveta pola sata ranije. Iz svega toga sam zaključio da se osjećaj ne može prevariti.

4.

Ako zanemarim da se povremeno osjećam toliko sjebano da počnem osjećati gotovo zanos i nekakvu bolesnu zahvalnost za ovaj nenormalni život, o ratnoj svakodnevici mogu reći samo četiri stvari:

- a) jebeno predvidljivo;
- b) jebeno depresivno;
- c) jebeno naporno;
- d) jebeno nezdravo.

Otprilike kao da živim, ako je vjerovati statistikama, u Washington DCju.

5.

Sjećam se dana kada nije bilo tako predvidljivo. Mislim, neko su vrijeme četnici minirali svaku predvidljivost. Doslovce. Ali to nije potrajalo.

Kao prvo, čovjek se može na sve naviknuti, pa i na to. Znam da zvuči nevjerojatno, ali tako je. Ne kažem da može uživati, ali može se naviknuti. Kao i na mnoge druge stvari za kojima nije lud, ali ih je prihvatio kao normalne. Recimo, pranje zuba.

Kao drugo, njihova nepredvidljivost je najvećim dijelom vrlo predvidljiva. Da bi se objasnilo granatiranje grada, u devet od deset slučajeva je teorija kaosa, ili bilo čega, potpuno izlišna. Ako ih naši ne podjebavaju, pucaju samo u ono doba dana kada je na ulicama puno ljudi.

Naravno, mislim uvjetno puno. Danas je i deset ljudi na ulici puno ljudi na ulici. Jedini slučaj kada bi bilo kakva teorija dobro došla jest onaj kada neki bolesnik – u civilu vjerojatno dobar vodoinstalater i loš muž – nehajno ubaci poneku granatu u minobacač.

Tip bez smisla za humor. Ali totalno sjeban.

6.

Svako jutro se zateknem kako, sjedeći za šankom, pokušavam sabrati misli. I svako se jutro pitam jesam li normalan. Ne samo zbog jazza.

Točnije: isprva pokušam sabrati misli. A onda, budući da nikad ništa ne saberem, počnem piti. U sabiranju alkohola sam svakako uspješniji.

Nakon nekog vremena postane mi svejedno jesam li normalan ili ne, padaju li granate ili ne, bilo što ili ne.

7.

Stvarno bih volio da si ovdje.

Ali mi je drago što nisi.

DOBA NEVINOSTI

erotska priča?

1.

Prvo će ga uštrojiti. Onda će ga slomiti, do zadnje koščice. Za kraj će ga prodati talijanskim SM homoseksualcima kao Gimpa.

Tu je sekvencu znao svaki spolno aktivan muškarac u Osijeku i bližoj okolici. Petar, Dijanin brat, pobrinuo se da oko toga nema nikakvih dvojbi. To ipak nije moglo spriječiti akutnu ekspanziju muških spolnih organa kada su bili u Dijaninoj blizini.

Skoro da je bila tipična maturantica opće gimnazije, dakle, zločesto dijete s tijelom i potrebama žene. Ali samo skoro: Dijaninu je samosvijest nadmašivala jedino njezina privlačnost, a njezine su savršene crte lica bile istaknute dugim, vitkim nogama i jedrim, ne velikim, grudima koje su svjedočile da je gravitacija najobičnija urota fizičara. I ono najvažnije: za razliku od većine ljepotica koje se kočopere po muškim časopisima, bila je od krvi i mesa.

Petar, njezin brat, bio je iznadprosječno nadareni ovisnik o adrenalinu i jedan od glavnih ljudi osječkog podzemlja. I potpuno lud kada je riječ o Dijani. Dario ga je znao iz T-Rexa gdje je ponekad s njim igrao bilijar. Da nije imao smrtni strah od Petra možda bi i primijetio da mu je drag, iako je sigurno da je "biti drag" izraz koji nitko u Osijeku ne bi upotrijebio kada bi htio opisati Petrov odnos prema bilo kojoj osobi. Općeprihvaćeno mišljenje pripadnika muške populacije bilo je da je najviše što čovjek može učiniti za svoje zdravlje to da s Petrom jednostavno ne stvori nikakav odnos. S druge strane, nježniji spol je bio sklon s njim ulaziti u odnose koji su gotovo u pravilu težili produbljivanju.

Unatoč tome što bi se Darijevo stvaranje odnosa s Petrom moglo okarakterizirati kao devijantno ponašanje, ni za njega ne bi bilo pogrešno reći da je bio skoro tipičan maturant opće gimnazije, što znači da je gledao kako izbjeći što više nastave i umjesto toga po rupama pospremiti što više bilijarskih kugli. Njegovo uklapanje u maturantski prosjek podrazumijevalo je i često sanjarenje o razdjevičenju Dijane. Ona se pritom, naravno, zaljubljuje u njega spoznavši njegovu karakternu i spolnu snagu i nakon toga jedino o čemu može misliti jest njegova muškost duboko u bla bla bla bla bla i bla. Ukratko, sve sam

pubertetski užas.

Ipak, najveći problem njegovih sanjarenja bio je, kao što bi to bio i u stvarnosti, kako doživjeti sljedeće jutro. Ponekad bi njegovo sanjarenje završavalo odlaskom u inozemstvo i Dario je u tim trenucima bio siguran da to ne bi bila prevelika cijena kada je u pitanju tako plemenit cilj. I to po mogućnosti neko daleko i veliko inozemstvo. Recimo, Amerika. Dario je znao da je Amerika velika. Točnije, ogromna i puna mogućnosti. Ali u njegovim očima takav je bio i Petar.

2.

Dario je upoznao Petra upravo za glavnim bilijarskim stolom u T-Rexu. Taj je Longoni stol imao, opravdano, reputaciju najboljega u gradu. I zato je Dario, kada mu je dosadilo u Soundu pobjeđivati svoje vršnjake, počeo dolaziti u T-Rex, koji je bio poznat kao mjesto na kojem se igra najbolji bilijar, ali i mjesto na kojem se samo povremeno zateknu mušterije koje svoje prihode ostvaruju s ove strane zakona. Policija je, iz nepoznatih razloga, zaobilazila to mjesto. Prvih mjesec dana je samo gledao starije kako igraju. Pred njim se otvarao novi svijet, svijet poteza koji ranije nisu dolazili u obzir. U tih mjesec dana je uspio uvjeriti svoje roditelje da će proći s pet ako mu kupe solidan bilijarski štap. Napokon je odabrao tamnozeleni Zenithov štap u metalnom kovčegu. Nije mogao vjerovati koliko roditelji mogu biti slijepi i glupi kada su u pitanju njihova vlastita djeca.

Dario je s Petrom igrao bilijar odmjereno, s puno dobrih poteza, ali i sitnih, uvjerljivih grešaka koje su Petru omogućavale pobjedu. Ne prečesto da ne bi bilo sumnjivo. Petar je bio sve samo ne glup i Dario je to dobro znao. Iako se nikada nije do kraja oslobodio straha, što je omogućavalo da se dio grešaka dogodi sasvim spontano, uživao je igrati s Petrom. Kada bi njih dvojica igrali za glavnim stolom, sva ekipa iz T-Rexa bi gledala i tiho komentirala partiju. Dario je bio siguran da su to trenuci za koje će kasnije moći reći da ih je proveo u božjoj milosti. Doista je uživao u toj čudnoj mješavini adrenalina i serotonina. Pogotovo kada bi Petar nakon pojedinih nadahnutih Darijevih poteza izrekao kakvu suzdržanu, ali neprijepornu pohvalu. Uvijek bi osjetio kako mu se obrazi žare i povukao bi se dublje u sjenu ili jače nabio šilt svoje omiljene bejzbol kape.

Tako je bilo i tu večer dok u T-Rex nije ušla Dijana. U tom je trenutku i tiho komentiranje zamrlo i Dario je bio siguran da bi mogao čuti kako gori duhan u Petrovoj cigareti da iz zvučnika nije izlazio novi Stereo MC's. Svi su se okrenuli, ugledali Dijanu i potom zabili

pogleda u zemlju. Jedino što je moglo ukloniti svaku erekciju u Dijaninu prisustvu bilo je prisustvo njezina brata. Dario je Dijanu znao samo preko nekih zajedničkih poznanica tako da bi ponekad s njom izmijenio koju riječ ili pozdrav, ali nikada ništa više od toga. Petar je pogledao Darija kao da želi reći nemoj-misliti-da-mi-je-drage-što-prekidam-igru i otišao do Dijane. Razgovarali su, a onda se vratio do stola.

“Moram ići nakon ove partije”, rekao je kratko.

“Šteta, dobro nam ide”, odvratio je Dario pokušavajući se usredotočiti na igru, što je u Dijaninu prisustvu bio potpuno pogrešan pristup.

3.

Petru je nedostajao još jedan potez da završi partiju i upravo se spremao izvesti ga kada mu je zazvonio mobitel. Zlovoljno je otpuhnuo, izvadio mobitel i udaljio se. Dario je strpljivo čekao da se vrati. Vrativši se, Petar ga je kratko pogledao i upitao: “Imaš auto?”

Dario je samo kimnuo.

“Učini mi uslugu: odvezi moju sestru do prijateljice u Retfalu i onda do Napoleona”, rekao je. Ne može se reći da je molio za uslugu, ali to nije bilo ni potrebno. Dario bi prije šupkom rekao “jedino se tako može objasniti istraživačko ponašanje koje nije povezano s nagradama ili je čak kažnjivo” nego Petru “ne”.

Dok su izlazili, Dario je izgledao kao da ima smetnje u prijemu samoga sebe: trenutak je imao boju, već sljedeći ne. Ispred T-Rexa bilo je parkirano desetak automobila. Dario je prišao savršeno očuvanom crvenom Opel Kadettu starom 32 godine. Otac je sav sretan kupio taj auto prije neka dva mjeseca Dariju za 18. rođendan. Glavni razlog za njegovo zadovoljstvo prilikom kupnje bio je jedan prilog u središnjem dnevniku koji je govorio o prometnim nesrećama u kojima stradavaju mladi vozači i čija je temeljna tvrdnja bila da su tri glavna uzroka tih nesreća neiskustvo vozača, alkohol i brza vožnja. Kako je ipak bio toliko normalan da bude svjestan da maturanta ne možeš spriječiti da pije i da novopečeni vozač ne može steći iskustvo ako ne vozi, Darijev otac je odlučio spriječiti ga pod svaku cijenu da vozi brzo. Taj prekrasni ulašteni Kadett nije mogao voziti brže od 70 km/h. Dario mu je rekao kako pristaje da mu se svi smiju zbog toga jedino ako plati ugrađivanje dobrog razglasa. Stari je Kotroman pružio sinu ruku i to je bio dogovor.

Unatoč dobrom razglasu, Dario je bio uvjeren da izgleda smiješno u Dijaninim očima.

Dok je petljao s ključevima oko bravice, čuo ju je kako govori svom bratu: "Jesi siguran da on ima pravi auto? To crveno podsjeća na auto, ali samo malo. Iako ima nekog šarma, zar ne?"

Petar je sjeo u svoj metalik sivi X-Type Jaguar, pogledao Kadett, odmahnuo glavom i rekao: "Nemoj brzo voziti".

Zatim je kresnuo motor, prouzročio potres u krugu od 100 metara i odvezao se u pravcu Donjeg Grada. Dario je otvorio vrata Dijani i pri tome se skoro naklonio. Ona se osmjehnula i rekla: "O, da. Definitivno ima šarma".

Užarenih je ušiju sjeo za upravljač i okrenuo ključ.

Ništa.

Ponovio je tu radnju još dva puta. Opelov motor je na kraju sretno zastenjao i Dario je s olakšanjem udahnuo zrak. Bez ikakvog razloga. Zabava je tek počinjala.

4.

"Što to svira?" pitala je Dijana nemarno grickajući uvojak kose. On se trudio biti hladan uopće se ne plašeci da bi mogao ispasti hladan.

"To? Sviđa ti se? Inače to ne--"

"Sviđa mi se", prekinula ga je.

"Bossa nova. Stan Getz. Luiz Bonfa", zbrzao je ovaj put Dario želeći biti siguran da ga neće prekinuti prije nego kaže sve što je smislio. Zasad.

"Je l' to nešto kao Babić? Finka? Moguš?"

Pogledao ju je zbunjeno i s divljenjem. Na sebi je imala sandale i kratku svijetlu ljetnu haljinicu, strukiranu, ali ne pripijenu, koja je na neki posebno skroman način isticala njezino savršeno tijelo, tu samouvjerenu pubertetsku ženstvenost. Pogledao ju je iz profila.

Gledajući njezin odsutni izraz lica, učinilo mu se da uopće nije ni svjesna da razgovaraju. U trenutku kada mu se pogled počeo spuštati i kurac dizati, pogledala ga je tako da je morao

jednim ostrim trzajem glave vratiti pogled na cestu. A vožnja Strossmayerovom nije bila nešto što bi mu moglo pomoći pri zanemarivanju zategnutih oblina što su se nalazile nadohvat ruke. Da pokuša ne ispasti potpuni idiot, hrabro je krenuo u razgovor: "I gdje onda točno u Retfalu idemo?"

"Ti samo vozi, već ću ti reći gdje da skreneš."

"Pretpostavljam da si ti šefica."

"Znači nije samo šarm. Ima tu i inteligencije. Što je sljedeće?" veselo-zajebantski cvrkutala je Dijana, a njega je naizmjenice mučila erekcija i srčana aritmija.

"Znaš li ti postupak oživljavanja?" upitao je Dario koji je pod utjecajem zdravstvenih tegoba naginjao tome da postane vrlo iskren, a za što je u ovom slučaju bio svjestan da nije jako dobra ideja. No, budući da su mu misli i tjelesni organi bježali na sve strane, osjećao se kao da ima sve manje i manje za izgubiti.

"Zaustavi auto", oštro je rekla.

"Zašto? Mislim, pa, ne mogu tek tako stati nasred ceste i–"

"Zaustavi auto."

Zaustavio je auto. Nije imao snage za raspravu. Točnije, osjećao se kao da nema snage ni za što. Iako je bio nasred Strossmayerove i to u neposrednoj blizini gravitacijskog središta svog života, odjednom ga je obuzeo osjećaj da je stigao na kraj puta. Kao da se oprašta od života. Bilo mu je drago što je barem stari Stan Getz tu da ga isprati. Pogledao je Dijanu. Bio je beznadno zaljubljen. Bio je u kasnom pubertetu što znači da je i inače bio zaljubljen, ali u tom trenutku je bio izrazito zaljubljen. S druge strane, ona se trudila izgledati ljuto, ali se inače sjajno zabavljala. I ona je bila u kasnom pubertetu, ali je već bila naučila nešto o sebi i svijetu oko sebe što joj je omogućavalo da se dobro zabavlja u situacijama u kojima su drugi bili skamenjeni: kako god nešto izgledalo, *nije kraj svijeta*. Otkopčala je sigurnosni pojas, nagnula se prema polumrtvom Dariju i poljubila ga: nježno, ali odlučno. Da je kojim slučajem Dario živio u crtiću, u tom bi mu se trenutku kao mačku Tomu odvojio gornji dio lubanje, omogućujući na taj način izjednačavanje unutarnjeg i vanjskog tlaka. Da je kojim slučajem živio u porno crtiću, kurcem bi probio ulašteni crveni krov 32 godine starog Opel Kadetta. Međutim, budući da je živio u Osijeku, osjećao se kao da je netko iz njega isisao sav zrak i tada je po prvi puta shvatio značenje pojma "implozija". Gomila kemikalija i sitnih strujnih

udara jurnula je mozgom i tijelom. Osjetio je nešto toliko snažno da je u jednom trenutku utihnuo i Stan Getz i stari Opelov motor. Činilo mu se kao da samog sebe promatra kako se ljubi s Dijanom, kao da ga je netko izbacio iz njega samog. Bio je siguran da se nikada nije osjećao tako... Dobro? Nije bio siguran da je "dobro" prava riječ. Nije se osjećao dobro. Barem ne onako kako se inače osjećao kada je govorio da se osjeća dobro. Bio je siguran da se ne osjeća dobro, ali je znao, po prvi put je bio siguran da napokon TOČNO zna što želi u životu. Taj jebeni osjećaj. Taj nevjerojatni osjećaj. Želi znati kako uvijek moći osjetiti TO. Nije bitno koliko je teško, hoće li mu srce stati ili neće, koliko je opasno, ali uvijek mora postojati način da se čovjek osjeti živim, i to ne samo usko medicinski ili formalno-pravno. Čvrsto je držao Dijaninu glavu, pritiskajući njezina usta na svoja, omogućujući tako nesmetani protok čiste sreće kroz svoje tijelo.

5.

Da se mene pita, priča je mogla završiti i ovako. Ali nikoga nije briga kako bih ja htio da se priča završi. Bez obzira na moje sklonosti, žanr traži svoje.

U ovom mi trenutku žanr prigovara da gdje je tu jebena erotika, da je Dario mogao barem pokušati zabiti nos među te jedre i mirisne grudi, ako već ništa drugo, da što ja mislim da onaj zlokobni Damoklov mač od Dijaninog brata može tek tako ne spustiti se na glavu našeg glavnog junaka itd. itd.

Isto sam tako svjestan da je ljubitelje erotskog žanra teško očarati, ili barem baciti na koljena, metanaracijskim ispadima najgore vrste i da je ovaj odlomak erotičan valjda jednako kao i onaj obavezni filmski odlazak naše junakinje u kupaonicu prije nego će se zajedno s našim junakom predati tjelesnim strastima. (Molim da se pribilježi da u ovom kontekstu ne koristim izrazom "najniže".)

Ovdje moram još napomenuti da u svom skromnom spolnom iskustvu nemam potvrdu za tu pojedinost koja je, čini se, uobičajena sastavnica filmskog spolnog života. Možda to ima veze s Amerikom, Hollywoodom, Balkanom, njihovom interakcijom ili nečim drugim što si uopće ne mogu predočiti. Ipak, najvjerojatnije to ima veze s mojim, nažalost, skromnim spolnim iskustvom.

6.

Poljubac je bio dobar, čak i odličan. U to nije bilo nikakve sumnje. Ali Dijana nije mislila da je u redu da večer ostane na tome. Zato je polako, ali odlučno odmaknula usne od njegovih i tiho rekla: "Vozi na hipodrom".

Dario je u tom trenutku naslutio i raj i pakao koji stoji pred njim. Pogledao je grad oko sebe. Učinilo mu se da ga prvi puta vidi. I pomalo kao zadnji: sve te boje i oblici u njegovim očima su bili tako mekih i nejasnih rubova kao da su stizali ravno iz njegova sjećanja. Ili mašte. Ubacio je u prvu i krenuo.

Spustivši se na hipodrom, vidjeli su da neće biti tako jednostavno naći miran kutak. Napravili su dva kruga po stazi prije nego što su odabrali mjesto koje je od drugih parkiranih automobila bilo na pristojnoj udaljenosti.

Za razliku od njega, ona je točno znala što hoće i kako će to dobiti. Zato ga je zamolila da spusti sjedala, ukoliko je to u njegovom autu moguće. Potom je elegantno zavukla ruku ispod haljine i u jednom potezu izvukla gaćice. Prije nego li je Dario uopće bio svjestan što se događa, ona ih je spremila u torbicu. Zatim ga je privukla k sebi i spustila njegove usne na svoj vrat koji je Dario isti trenutak počeo ljubiti. Osjetila je kako je uzbuđen, nježan i gotovo drhturav, čime je potvrdio njezina predviđanja: bio je to najbolji znak da će večer biti savršena. Darijevi poljupci su se počeli spuštati, kao i njegova lijeva ruka koja je svesrdno, ali polagano ispitivala njezine grudi. Da nije bilo proklete gravitacije, mogao je to raditi s obje ruke.

Osjetio je kako joj bilo ubrzava i dah postaje kraći. To mu uopće nije pomagalo da zadrži posljednje ostatke razuma. Spustio je lijevu ruku s Dijaninih grudi i pokušao otkopčati hlače. Međutim, ona ga je uhvatila za ruku i on je zastao. Pogledao ju je. Isprva je pomislio da je nešto krenulo krivo. Ali kada je vidio njezine poluzatvorene oči i kada je ona povukla haljinu preko svojih kukova i otkrila bijela bedra, ravni trbuh i u njegovom podnožju sitan čuperak stidnih dlačica, Dario je gotovo s poštovanjem spustio glavu i poljubio je, prvo u pupak, a onda polako krenuo prema dolje. Ne gledajući ga, rekla je: "Spusti se".

Održavajući težinu na desnoj ruci, prebacio se među njezine noge i nekako se uglavio u tijesnom prostoru predviđenom za suvozačeve noge. Dijana se podigla na sjedalu koliko joj je to bilo izvedivo i tako mu omogućila da nježno i polako počne usnama i jezikom ispitivati njezinu vlažnu pičku. Uskoro su se pokreti usta i jezika u potpunosti uskladili s pokretima kukova. Zbog tog se usklađivanja Dario osjećao kao da mu netko u gaćama pokušava podići

šator. Ali čim je ispustio Dijanine grudi kako bi otkopčao hlače, zastala je, rukama potražila njegove i vratila ih na sebe. Onda je kroz glazbu čuo da nešto govori. Učini mu se da je rekla da nije vrijeme za korjenite promjene. Da nije bila u pitanju njegova koža, dobro bi se nasmijao. Ovako je samo privremeno odustao od svoje nakane i nastavio provoditi u djelo Dijaninu. Nakon nekoliko minuta, pokušao je ponovno odvojiti ruke i usta od Dijane, ali je njezina reakcija bila još brža i uvjerljivija nego prvi puta. Prokleo je u sebi 21. stoljeće. Ženska prava. Manjinska prava. Ljudska prava. Popis nije baš impresivan budući da je Dijanino uzdisanje postalo toliko sladostrasno da je Dario gotovo instinktivno i na brzinu poglasnio Stan Getza: ukoliko ne bude čuo Dijanu, kao i vlastite misli, možda ipak uspije ne svršiti u gaće. Ubrzo su njezini pokreti postali istrzani i on je svom snagom i jezikom upro među njezine usmine. Nakon toga su mu Dijanina bedra snažno stisnula glavu, a zatim je i u grču i uz pomoć ruku odmaknula od sebe.

Dario je digao pogled i vidio samo Dijanin obris na sjedalu. Kako je hvatao sve više zraka, učinilo mu se da njezina koža isijava neku svjetlost ili toplinu, nešto što u uobičajenim okolnostima nije moguće primijetiti. Bio je istovremeno sretan, zbunjen, umoran, napaljen, zadovoljan, izgubljen i, na kraju krajeva, ponosan što je uspio ne svršiti u gaće. Ponovno je spustio glavu i nastavio je ljubiti po trbuhu. Dok ju je lijevom rukom milovao po struku, desnom je polako otkopčavao hlače. Tek što ih je otkopčao, primijetio je da mu nešto pokušava reći. Stišao je glazbu.

“Antologijski”, rekla je poluzatvorenih očiju. To je trebalo biti krajnje seksi.

I bilo je.

“Hvala”, odvratio je, pokazujući još jednom svoj dobar kućni odgoj.

Onda je, napokon, potpuno otvorila oči i pogledala ga. Činilo se da joj se svijest potpuno vratila. Opet je imala onaj pogled koji je Dario poznavao. Još uvijek seksi, ali neusporedivo manje.

“Sačekaj malo. Odmah se vraćam”, rekla je, spustila haljinu, uzela torbicu, otvorila vrata, provukla lijevu nogu ispred njegovog nosa i izašla iz auta. Zalupila je vrata za sobom i već djelić sekunde nakon toga nestala u mraku.

Nije je pokušao zaustaviti. Zbog svega se osjećao nekako izbačenim iz predviđene putanje. Neprimjerenim poput škorpije na kremšniti. Klečao je s erekcijom u gaćama i Dijaninim okusom u ustima i osjećao se potpuno usamljenim. Pokušao je bolje pogledati prste koji su

još do prije nekoliko trenutaka upijali njezinu toplinu, kao da je očekivao da će sjajiti u tom mraku nasred hipodroma. Osjetio je da nešto nije u redu. Spustio je ruke na sjedalo ispred sebe. Nije htio vjerovati u to, ali nešto mu je govorilo da nije u redu.

A onda je iz mraka nečija ruka pokucala po suvozačevom prozoru i Dariju je zamalo srce stalo.

Unatoč šoku, uspio je prepoznati Dijanin obris. Odmah je osjetio kako mu se vraća samopouzdanje i erekcija. Sve je bilo u najboljem redu. Bio je spreman ostvariti svoje, i ujedno svačije, snove. Ako je uspio izdržati da mu svrši u usta, a da on pri tome ne svrši u gaće, onda je sposoban ostvariti i veće podvige. Nije još samo bio siguran u kojem će ih položaju ostvariti.

Kada je otvorio vrata, ona mu je pružila mobitel i osmijeh za odnose s javnošću. Zbunjeno je držao njezin mobitel u ruci i nije imao ideju što započeti s njim. Mobitel se nije uklapao niti u jedan položaj, niti u jedan podvig. Dijana mu je, onako poluoduzetom, primaknula ruku u kojoj je držao mobitel uhu i on je iz zvučnika začuo:

“Dario? U čemu je problem?”

Isti je trenutak znao čiji je to glas. Erekcija je, kao i slina iz njegovih usta, jednostavno nestala.

38 ODLUČNIH I SMISLENIH KORAKA ŠTO IH JE MARKO PODUZEIO NAKON JEDNOG TELEFONSKOG RAZGOVORA

1. Spustio je slušalicu.
2. Zapitao se može li vjerovati osobi s kojom je upravo razgovarao. Odgovor je glasio: "Nikome se ne može vjerovati". Ali to ne znači da svi *uvijek* lažu.
3. Podigao je slušalicu, nazvao Kikija i zamolio ga da još jednom ponovi ono što mu je maloprije rekao. I njemu samom je taj zahtjev zvučao idiotski.
4. Osjećao se tako zbunjeno i sjebano da je uključio radio. To mu se osvetilo isti trenutak: iz radijskog zvučnika su zarevali Beautiful South. Odmah ga je isključio i za svaki slučaj iskopčao iz struje.
5. Zapitao se može li se tako nešto dogoditi kada je u pitanju njegova žena. Odgovor je bio očigledan, ali neodređen.
6. Unatoč tome nije mogao povjerovati u takvo što. Ali isto tako nije mogao zamisliti da bi netko koga smatra prijateljem mogao nešto takvo jednostavno izmisliti. Budući da je informacija bila iz druge ruke, gajio je još neke slabašne nade.
7. Kako je postajao sve uvjereniji da mu Kiki ne bi to rekao da ne misli da je istina, nade su postajale sve slabašnije.
8. Stavio je ruke u džepove i izišao na balkon udahnuti svježeg zraka.
9. Zapitao se ne bi li bilo bolje da nikada nije vodio taj razgovor. Odgovor je ovaj put bio određen, ali neuvjerljiv.
10. Pomislio je kako to što mu je to rekao znači da Kiki misli da to mora znati. Da misli da mora znati ISTINU!?
11. Protrljao je lice. Ne pomaže, ali ljudi to uvijek rade.
12. Bio je sve sigurniji da ne mora znati istinu. Ljudi ionako ne žive od istine nego od ljubavi. Ili barem od slike ljubavi. Potpuno svejedno dok se ne uočavaju razlike. A on ih je počeo

uočavati. To nije bilo dobro.

13. Zapravo mu nije bilo do svježeg zraka pa se vratio u sobu i zapalio cigaretu.

14. Zapitao se kako bi se ponio na Kikijevu mjestu. Nije mogao dati ni približno zadovoljavajući odgovor.

15. Cigareta mu nije naročito prijala pa ju je ugasio.

16. Bio je svjestan da slika ljubavi svakim trenutkom izgleda sve lošije i da mora nešto poduzeti. Ali što?

17. Otišao je do hladnjaka i smiješao jednu tonik-votku s puno limuna.

18. Tek kad je otpio gutljaj, sjetio se da je to njezino omiljeno piće pa je ostatak izlio u sudoper.

19. Morao je *nešto* učiniti. I to brzo. Zato je otišao do ladica s kozmetikom i raznoraznim sredstvima za održavanje osobne higijene i istresao sve na pod. Nije pronašao ono što nikako nije želio pronaći. Ali mu to više nije moglo pomoći.

20. Zato je otvorio ladicu s donjim rubljem, pronašao crveni *Victoria's Secret* komplet, rođendanski poklon, i temeljito ga usitnio škarama.

21. Kad je bio gotov, bilo je očigledno da je to bio vrlo glup potez i da soba bezuvjetno traži jedno usisavanje, ali je u tom trenutku mogla dobiti samo odmahivanje rukom. Tko god tvrdi da rad djeluje pozitivno na ljudsku psihi, ne može to tvrditi u njegovo ime.

22. Pomislio je kako bi bilo pametno malo prošetati i to iz tri razloga. Kao prvo, neće moći ništa uništiti, bar ne nešto što je platio. Kao drugo, možda mu to pomogne da potroši nešto od negativne energije kojom nije oskudijevao. I kao treće, ako bude imao sreće, možda si malo sredi misli. Ovo treće nije ni na trenutak pomislio ozbiljno.

23. Već nakon desetak minuta *šetnje* bilo mu je jasno da nije u stanju šetati. Nekada je to znao činiti, ali je bilo očigledno da je u tom trenutku mogao samo hodati i pogoršavati ionako loš mentalni sklop. Zato je odustao dok je još mogao.

24. Kad se vratio u stan, bio je umorniji, to da, ali umorniji i živčaniji. Zato je otišao u kuhinju i izvadio iz hladnjaka onu bocu votke i predivnu nenačetu dinju od otprilike tri kile.

25. Sigurno se pitate što može čovjek uraditi s načetom bocom votke i nenačetom dinjom a da ga to opusti? Može potegnuti dobar gutljaj iz boce. Stresti se. Onda može uzeti dinju, omiljeno voće svoje žene, otići do prozora i baciti je. Prizor smrkavanja dinje o asfalt nakon leta od tri kata plus visoko prizemlje može opustiti. Nedovoljno, s obzirom na okolnosti, ali svakako opustiti.
26. Unatoč nekoliko zabrinutih lica na prozorima susjedne zgrade, ostao je još neko vrijeme promatrati ostatke dinje.
27. Razmišljao je kako je valjda pravi trenutak da počne o svojoj ženi misliti ono što općenito misli o ženama.
28. Pritom je upadljivo oponašao osobu koja kopa nos, i to tako dobro da ga se uopće nije moglo razlikovati od osobe koja stvarno kopa nos.
29. Gutljaj votke je širio ugodnu toplinu njegovim tijelom, što je primijetio s određenom zahvalnošću.
30. U jednom trenutku, vjerojatno pod utjecajem razmrskane dinje i apsorbirane votke, prestao je oponašati osobu koja kopa nos i povikao: "Razbit ću kučku!"
31. Nije mu puno trebalo da shvati da je aliteracija prosječna i neostvariva.
32. Zato se vratio boci votke i neko se vrijeme družio s njom. To je imalo učinak.
33. Sljedeće čega se sjeća jest da sjedi u naslonjaču i zamišlja kako izravnavajući račune sa ženom ne tako što je muči ili ostavlja, nego tako što ostaje s njom i ševi oko kad god mu se ukaže prilika.
34. To mu se svidjelo pa je malo razrađivao taj plan. Nakon nešto razrađivanja učinilo mu se logičnim da počne od njezinih prijateljica i poznanica, što boljih to bolje.
35. Sjetio se da ne bi bilo naodmet ni malo izravnog uništavanja njezina ega. Recimo: intelektualno je ponižava u društvu. Uudara po svim slabim točkama. Tu će biti posla. Malo usporava tek kad vidi da joj se oči pune suzama. Totalno pederski i divno!
36. Uskoro mu se plan učinio tako savršenim i okrutnim da je pomislio odustati od njega i pružiti joj priliku da mu ponudi neko uvjerljivo i logično objašnjenje koje bi uključivalo odlučno nijekanje nevjere.

37. Onda se sjetio da bi u tom slučaju bilo pametno stan dovesti u pristojno stanje i smisliti nekakvo objašnjenje za naglo iščeznuće njezina *Victoria's Secret* kompleta. I dinje. Ali kakvo?

38. Još votke!

PRILOZI

A. MARKOV PROSJEČNI DAN

Razmišljao je kako je valjda pravi trenutak da počne o svojoj ženi misliti ono što općenito misli o ženama. (27.)

Protrljao je lice. Ne pomaže, ali ljudi to uvijek rade. (11.)

Stavio je ruke u džepove i izišao na balkon udahnuti svježeg zraka. (8.)

Zapravo mu nije bilo do svježeg zraka pa se vratio u sobu i zapalio cigaretu. (13.)

Cigareta mu nije naročito prijala pa ju je ugasio. (15.)

Otišao je do hladnjaka i smiješao jednu tonik-votku s puno limuna. (17.)

Gutljaj votke je širio ugodnu toplinu njegovim tijelom, što je primijetio s određenom zahvalnošću. (29.)

Zato se vratio boci votke i neko se vrijeme družio s njom. *To* je imalo učinak. (32.)

B. MARKOV CREDO

[Zar još uvijek ima onih koji dvoje?]

C. KLJUČNI TRENUTAK U OVOJ, REKAO BIH, TRAGI-KOMIČNOJ PRIČI

Gutljaj votke je širio ugodnu toplinu njegovim tijelom, što je primijetio s određenom zahvalnošću. (29.)

D. TELEFONSKI RAZGOVOR (PRVI)

“Da?”

“Kiki je.”

“Hej! Što ima?”

“Ništa pametno.”

“Mislim: što ima novoga?”

“Neće ti se svidjeti.”

“Pa i to je već normalno.”

“Ali ovo je stvarno loše.”

“Koliko loše?”

“Loše.”

“Da?”

“Tvoja žena...”

“Da?”

“nije... samo tvoja...”

“Što pričaš???”

“Čovječe, znam da je priča u kurcu... Ne znam ni sam... Ali mislim da moraš... Dana mi je rekla-”

“Dana! Kako možeš vjerovati toj glu-”

“I ja sam to prvo pomislio! Ali mi se čini da-”

“Ali i ti sam znaš-”

“Slušaj!”

“...”

“Evo ovako! Nisi li rekao da tvoja žena uzima kontracepcijske tablete?”

“Jesam.”

“Jesi. I to manje-više svi znaju. Sad slušaj: Dana mi je rekla da ju je sinoć vidjela kako Mirti iz kutije tampona daje kondom!”

“Ne vjerujem!”

“To barem nije teško provjeriti.”

“Ne mislim kopati po ženinim stvarima samo zato što-”

“Ne kažem da kopaš! Kažem samo da imaš mogućnost da provjeriš istinitost priče! Vrlo jednostavno!”

“Ti vjeruješ?”

“Ne znam što vjerujem. Mislim samo-”

“Ne bi mi rekao da ne misliš-”

“U redu! U redu! Mislim da je istina. Čak ni Dana ne bi-”

“Ja ne mogu.”

“To je normalno. Ne bih ni ja da sam-”

“Ne mogu.”

“Žao mi je. Stvarno.”

“...”

“Hej!”

“...”

“Hej! Jesi tu?”

“Aha.”

“Ako hoćeš da se nađemo u-”

“Ne. Ne. Ostat ću kod kuće. Pizdit ili već nešto.”

“Jesi siguran?”

“Aha.”

“Sto posto?”

“Aha.”

“Kod kuće sam, da znaš. Dobro?”

“Aha.”

“Čujemo se.”

“Aha. Čujemo.”

E. IMA LI ČOVJEK MORALNO PRAVO SEBI ODUZETI ŽIVOT

Cigareta mu nije naročito prijala pa ju je ugasio. (15.)

F. JEDINO ŠTO VAM MOGU ISKRENO SAVJETOVATI AKO SE IKADA NAĐETE U OVAKVOJ, ILI SLIČNOJ, SITUACIJI

Nemojte biti cinični. (39.)

KUNDERA

IVAN

nije htio otvoriti oči. Već neko vrijeme je bio budan. Ali oči nije otvarao. Dobro je znao što će ugledati i zato je mislio da je razumno dati stvarnosti priliku da se malo upristoji. Ili da jedanput napravi nešto za njega. Nije vjerovao u učinak ove metode, ali mu ništa bolje nije padalo na pamet. Pokušao je izbaciti iz glave jučerašnji dogovor. Nije išlo. Poželio je da je večer. Stisnuo kapke svom snagom. Postali su tamno crveni, ali nije moglo biti govora o večeri.

DAVOR I NIKOLA

su sjedili za kuhinjskim stolom i pili kavu. Točnije, već su je popili: Nikola je vrtio u ruci praznu šalicu, Davor je pušio petu cigaretu.

“Stvarno me zanima što on misli koja je *svrha* dogovora.”

“A što ti misliš?”

“Mislim da si živčan kao i ja.”

“Brrrrrr. *Nitko nikada* nije živčan kao ti.”

“Ne seri. Zovi ga.”

“Nema ga. Nije kod kuće. Nitko se ne javlja. Ne sjećaš se?”

“Možda je došao u međuvremenu.”

“U kojem *međuvremenu*? Nije prošlo petnaest minuta.”

“Molim te.”

“Zovi ga sam.”

“Zaboravljaš da bi se njegova majka mogla pojaviti prije njega i da bi to moglo imati za posljedicu vrlo neugo–”

“Ježim se pri pomisli kako–”

“Ne zajebavaj. Znaš da bi njegova mater prije pojela telefon nego rekla da ga–”

“Govori kroz nos.”

“*Ja govorim kroz nos.*”

“Stavi onda maramicu na slušalicu. Vidio sam to u filmovima. Ne znam kako to može pomoći, ali sam vidio da tako rade u filmovima.”

“Rado ću staviti maramicu na slušalicu. Ali *nakon* što ga nazoveš. *Molim* te.”

“Užasan si. Stvarno si ponekad užasan. *Naporan.*”

“Uvijek.”

SANJA

je stajala najmanje pet minuta ispred otvorenog hladnjaka. Njoj se činilo kao da je u tom položaju otkad zna za sebe. Ono što je mogla vidjeti u njemu izgledalo je raskošno kao da ga je opremio Caritas. Pokušavala se sjetiti nekog čarobnog recepta za uklanjanje mamurluka, ali joj ništa osim *Jägermeistera* nije padalo na pamet. To nije bilo bez posljedica: pamet bi je zaboljela, a želudac se penjao prema usnoj šupljini. Tresnula je vrata i otišla u kupaonicu.

DAVOR I NIKOLA

su sjedili za kuhinjskim stolom. Nikola se vratio iz predsoblja i Davor ga je uporno gledao očekujući izvješće o netom završenom telefonskom razgovoru. Nikola mu je ravnodušno uzvraćao pogled i šutio. Davor je pogledao strop, vidio da ondje nema nikoga i popustio.

“I?”

“I?”

“Daj!”

“Ništa. Nema ga.”

“S kim si razgovarao?”

“With a little Chihuahua named Carlos.”

“Da nije možda rekla: *Fuck me I’m sick?*”

“Ne. Rekla je da se uopće nije pojavljivao. Da je vjerojatno prespavao kod Marije.”

“Što čekaš?”

“Mariju možeš sam nazvati.”

“Imam li izbora?”

IVAN

je oprezno pogledao na sat. Nije mu se svidjelo to što je vidio. Bilo mu je potpuno jasno da se na stvarnost ne može osloniti. Morao je odlučiti. Razum mu je govorio da to izvede kako treba. Međutim, odluka je pala na pizdunsku varijantu. I to samo zato jer fer varijanta zahtijeva malo truda u početnoj fazi. Pogledao je Mariju. Spavala je okrenuta zidu. Ustao je, pokupio svoje stvari sa stolice i otišao u kupaonicu. Ispisao se, odjenuo. Trenutak je razmišljao o uporabi vodokotlića. Odustao. Zadovoljio se spuštanjem daske. U predsoblju je prepipao džepove. Iz unutrašnjeg je izvadio telefonsku karticu i zagledao se u Papin lik na njoj. Onda ju je vratio u džep. Činilo se da je sve na svom mjestu. Tiho je otključao vrata, otvorio ih. Osvrnuo se po predsoblju, kimnuo vlastitom odrazu u ogledalu, rekao mu “Papa je s nama” i izašao iz stana. Pozvao je lift i čekao. Onda je u stanu zazvonio telefon. Krenuo je prema vratima koja je maloprije zatvorio, zastao na trenutak, a onda užurbano krenuo niz stepenice.

MARIJA

je bila sigurna da je baš ona sretna vlasnica telefona koji neprestano zvoniti. Otvorila je oči i ugledala prilično zanimljiv komad zida. Kada je zanimljivost počela kopniti, okrenula se i pogledala Ivana. I nije ga vidjela. Promrmljala je “životinja” i ustala. Telefon je bio u kuhinji. Nejasno se sjećala da ga je sinoć ondje ostavila. Nije o tome previše razmišljala, ali je znala da je to bio glup potez. Otišla je u kuhinju, sjela na stolicu, zarežala na njega. Podigla

slušalicu.

SANJA

je promatrala svoj odraz. *En face*. Ogledalo je još djelomično bilo zamagljeno, ali ne toliko da bi bila sasvim zadovoljna onim što vidi. Onda se okrenula i promatrala lijevi profil. Prešla je rukom preko grudi, trbuha, bokova. Onda je okrenula leđa, pogledala ogledalo preko ramena i glasno rekla "nije ko s petnajs". Nakon toga se ponovo okrenula *en face*. Nadlakticama je stisnula grudi. Stisak im je dao drskost i napadnu čvrstoću. Pojačala je stisak. Bila je uvjerena da je to prizor činilo, u najmanju ruku, ugodnim. Pokušala je glasno zazviždati, ali nije uspjela. Opustila je ruke i izašla iz kupatila.

IVAN

je sjeo za jedini prazan stol na terasi i naručio duplu kavu. Znao je da nema ništa gore od subotnjeg prijedpodneva ako čovjek želi na miru popiti kavu. Barem ne u ovom dijelu svemira. Pogledao je ljude oko sebe, pomislio *subota*. Zapalio cigaretu. Nije godila.

MARIJA

je spremala kuhinju kada je zazvonilo. Obrisala je ruke i otišla do interfona i rekla "koje". Iz zvučnika je zalajao poznati glas. Rekla je "penji se" i prebacila prst s GOVOR na VRATA. Otključala je vrata stana, vratila se u kuhinju i nastavila spremanje. Uskoro je ugodni lavež ispunio cijeli stan.

MARIJA I SANJA

su lajale u kuhinji. Sanja je putem konzumirala dva *Jägermeistera* i sada je bila upadljivo dobrog raspoloženja. Sjedila je za stolom i pričala s Marijinim leđima.

"Trebala si vidjeti te debile. Dobro se osjećam čim se toga sjetim. Isprva sam mislila da će biti najbolje da samo popijem kavu kod tebe. Naravno, uletjela sam u prvu birtiju koja mi se

našla na putu. Ušla sam poput financijske. Svi su digli svoje nosove da vide koji kurac. Nisam se dala smetati. Tresnula sam lovu na šank i rekla *Jeger*. Ženska nije uspjela čašom dodirnuti šank, a ja sam je već ispraznila i izašla. Ipak nisam bila toliko brza da ne bih vidjela kako je polovici kretena ispala cigareta iz usta."

"Trebala si još zalajati na odlasku."

"Bojala sam se otvoriti usta da se *Jeger* ne predomisli."

"A drugi?"

"U *Studentu*."

"Ima nekog poznatog?"

"S obzirom na lica koja sam vidjela, mogu reći da sam savršeno sretna osoba što nikoga poznatog nije bilo."

"Ista predstava?"

"Nikad. Drugi je bio školski. Klasičan. Kava & *Jeger*. Mirno & staloženo."

IVAN

je čekao već deset minuta da se baba skine s govornice. Pokušavao je ne obraćati pozornost na to, ali mu nije uspijevalo. Mrzio ju je. Strastveno. Pravdao se time da baba izgleda kao netko koga treba mrziti. Pokušavao joj je pogledom spaliti leđa, ali se ova nije dala. Zapravo, leđa su još bila u redu.

DAVOR I NIKOLA

su sjedili za kuhinjskim stolom. Davor je kidao markicu s prazne kutije cigareta. Onda je prešao na poklopac kutije. Zatim na ostatak. Nikola je udarao žlicom nedužnu kutiju šibica. Gotovo da se zabavljao. Davor više nije mogao šutjeti. Po 453 put.

"Ne mogu vjerovati. Koji kreten."

“Smiri se. Vjerojatno radi. Znam da radi. Neće zajebat.”

“Ne kažem da će zajebat.”

“Onda?”

“Mogao se javiti. Ostaviti poruku. Bilo što.”

“Nije mogao ostaviti poruku. Ne bi bilo iznenađenje. Sjećaš se? *Iznenađenje.*”

“Jebalo ga iznenađenje. Marija je popizdila što je samo tako nestao.”

“Oprostit će mu. Vjeruj mi.”

“To ti vjerujem.”

“I ti ćeš mu oprostiti.”

“Ako preživim.”

“Hoćeš.”

“A što je sa Sanjom?”

“Ništa. Jučer joj je Ivan sve objasnio. Ona je velika cura. Odigrat će to kako treba.”

“Bilo bi mi draže da je on veliki dečko. Zašto jednostavno ne nazo-”

“Zvat će čim bude imao što javiti.”

“Poludjet ću ako to ne bude uskoro.”

“Malo kikirikija?”

IVAN

je već htio spustiti slušalicu kada se u slušalici začuo nerazgovijetan glas. Automatski je zavikao “halo”. Uslijedilo je jedno tiše, manje automatski, “halo”. Sljedećih pet sekundi je čuo samo krckanje. Onda se nešto dogodilo i čuo je sasvim razgovijetno “koji je kurac s ovim telefonom”.

“Halo ... Ivan je ... Da, Darka ... Kada je otišao ... I nije ništa rekao ... Ma ne ... Slušajte ... Molim vas da zapišete ... Da ... Da je zvao Ivan ... Treba Kunderu ... K-u-n-d-e-r-a ... Svih deset knjiga ... Da ... Treba uhvatiti korak s ostalima ... Ne ... Neću pretjerati ... Kod Marije ... Zna on već ... Dobro ... Da ... Da ... Hvala.”

MARIJA I SANJA

su se premjestile u dnevnu sobu: Sanja se istopila u naslonjaču, Marija se valjala u neraspremljenom krevetu.

“Ne mogu vjerovati da je ona pizda opet samo tako nestala.”

“Možda ima drugu. Jesi li kada pomislila da ima drugu? Ili druge?”

“Ne vjerujem. Znaš kakav je. Nije *hladan kao židovska mlada na medenom mjesecu*, ali nije ni-”

“Možda je perverznan? Možda ga *privlače* žene s drvenom nogom, a nema hrabrosti da ti to prizna. Mislim, nema hrabrosti da ti otvoreno kaže da odrežeš jednu nogu?”

“Perverzan je. To stoji. Ali njegova se perverznost sastoji u tome da radi stvari koje mene izluđuju.”

“Kao?”

“Ne spušta dasku. Baca opuške u čaše. Čita dok jede. Neodgovoran je. Kasni na dogovore. *Nestane prije nego se probudim.*”

“Dosta. Ako ti dopustim da nastaviš, ostavit ćeš ga.”

“To je ono najgore: *neću.*”

“Neka ti bude.”

“Ozbiljno.”

“Dobro. Reci onda nešto što ti se sviđa kod njega.”

“Misliš jako ili onako?”

“Jako.”

“...”

“No?”

“Ne ide.”

IVAN

je razmišljao sa slušalicom u ruci. Osvrnuo se i vidio da nitko ne čeka na telefon. To je odgodilo odluku sljedećih tridesetak sekundi. Onda je otipkao broj.

DAVOR I NIKOLA

su sjedili za kuhinjskim stolom. Nikola je u međuvremenu, *zbog mira u kući*, dovukao telefon iz predsoblja. Ljuljao se na stolici i grickao šibicu. Davor je na olovci premotavao kasetu. U tom trenutku je zazvonio telefon. Nikola se trgao, ispljunuo šibicu, posegnuo za slušalicom. Davor je bio brži.

IVAN

se naslonio leđima na telefonsku govornicu i ugledao nevjerojatno dobro građen ženski nožni aparat. Nije imao dovoljno vremena da se na njega koncentrira jer je veza bila uspostavljena.

“Ja sam ... Daj odjebi ... Daj ... Daj mi Nikolu ... Ne želim uopće razgova ... Daj mi Nikolu ... Hej ... Što ima ... Znam ... Samo neka pizdi ... Reci mu da će sljedeći put on brinuti o svemu, a ja ću sjedit kod kuće i pizdit ... Ne, nisam ga našao ... Ostavio sam poruku ... Hoćemo do Marije ... Da ... Da, znam ... Jebi ga ... Što da radim ... Jebi ga ... Znam ... Neće se ljutiti kada stignu ... Da ... Volio bih da možeš vidjeti ono što ja vidim ... Upravo to ... Čista petica ... Aha ... Dobro ... Aha ... Za pola sata.”

MARIJA, SANJA, IVAN, DAVOR I NIKOLA

su se razmjestili po sobi. Marija nije ni pokušala prikriti da je ljuta na Ivana. Umjesto da izvede uobičajeni *2 in 1 - dobra žena & domaćica*, demonstrativno je otišla do prozora, okrenuvši leđa nazočnima. Bilo je jasno da su upućena Ivanu koji se izvalio na dvosjed. Sanja, Davor i Nikola su šutjeli i gledali Marijina leđa, sebe međusobno i, najčešće, Ivana. Uzvratio im je pogled, slegnuo ramenima i Mariju ukratko izvijestio o onome što se događa. Kada se okrenula, vidjela je na svim licima osmijehe oko glave. Pokušala je izgledati ozbiljno, ali je bilo očigledno da joj se iznenađenje svidjelo. Promrmljala je "ubit ću te" i krenula prema Ivanu. Kada je došla do njega, zastala je, pogledala ga u oči i, doslovce, skočila u krilo. Njegov očajnički krik nije uspio promijeniti njezinu putanju ni za milimetar, ali je zato dobro zabavio publiku. Nakon prizemljenja, ili, točnije, *prikričenja*, zasula je Ivana poljupcima, ali ovaj nije davao znakove života. To je nije obeshrabilo. Unatoč uznapređovalom procesu reanimacije, uspjela je primijetiti da preostala trojka drži glave među koljenima i prst u ustima. Rekla je "dobro", ustala i odigrala prethodno izostali *2 in 1*. Poslužena je kava i sok, a Davoru i Nikoli i *kratko*. Bili su dobro raspoloženi. Razgovor je bio nepovezan, često prekidani smijehom. Točnije, istodobno su se vodila dva ili tri razgovora. Bilo je očigledno da se nisu trudili održati dobro raspoloženje. Kada su ogladnjeli, Sanja je naručila pet *pizza*. Pojeli su ih, a onda sredili posuđe i skuhali još jednu kavu. Budući da je razina aktivnosti osjetno pala, i ostali su se pridružili Davoru i Nikoli u kratkom. Unatoč *kratkim*, razgovor je uskoro zamro. Uključili su televizor. Kako nije bilo moguće pronaći nešto što bi se moglo gledati duže od dvije minute, Ivan je mijenjao programe, Marija punila čaše. Uspjeli su saznati ponešto o stanju u atmosferi, američkom olimpijskom atletskom timu, zagađivanju rijeka u Rusiji, vremenu u Južnoj Americi, maštanjima prosječne njemačke domaćice, proizvodnji rajčice u Grčkoj, štrajku željezničara u Francuskoj, beskućnicima u Kini, kretanjima na svjetskim burzama, najnovijem filmu Julie Roberts, proizvodima *Black & Decker*, karijesu i parodontozu, nezdravosti preparata za mršavljenje, smrtnosti novorođenčadi u okolici Černobila, nedaćama umirovljenika u Varaždinu, rasporedu gostovanja KUDa *Lipa* u narednih mjesec dana, očekivanom rastu proizvodnje i standarda u *Hrvata*, doping kontrolama u njemačkoj nogometnoj ligi, pitoresknim gradićima Portugala, malezijskom gospodarskom čudu, modnim novitetima u Milanu, Parizu, Londonu, neobičnim kućnim ljubimcima kao što su krokodili, zmije otrovnice i dingosi, obnavljanju infrastrukture u Podunavlju, kontaktnim lećama, patvorenim umjetninama itd. isl. U trenutku kada je sunce zašlo za obzor, televizor je bio isključen, a u sobi je vladala tišina i polutama. Ivan je sjedio nepomično, okrenut prema polici s CDima. Sanja je rukom pridržavala zabrinuti izraz lica. Nikola je držao jastuk na glavi. Davor i Marija su također bili zaposleni.

DARKO

je pozvonio i čekao. Iza njegovih leđa je netko zalupio vratima automobila. Okrenuo se i pogledom prešao po parkiralištu, ali na njemu nije bilo nikoga. Na travnjaku iza parkirališta je vidio kako jedno veće dijete udara manje, rekao "to je pametno dijete" i okrenuo se natrag prema interfonu. Kako se nitko nije javljao, provjerio je prezime na tipki koju je pritisnuo. Nije mu bilo poznato. Stavio je ruke u džepove, nagnuo se prema tipkama i odlučio potražiti pravo. Trebalo mu je da ga pronađe. Onda se ispravio, duboko uzdahnuo i pozvonio. Ženski glas iz zvučnika je rekao "koje". Nagnuo se i rekao "kundera". Iz zvučnika se začulo lajanje. Brava je zazvrčala i on je ušao u zgradu. Deset minuta kasnije je opet bio na ulici. Žurno je koračao, u hodu raskopčao jaknu, pomislio *bablje ljeto*.

MARIJA, SANJA, IVAN, DAVOR I NIKOLA

su sjedili na podu, okupivši se oko niskog stolića. Glave su im se gotovo dodirivale. Ivan je izigravao *croupiera*. Ostali dobitnike.

"Dva tebi, dva tebi, dva tebi, dva tebi. I dva meni."

"Kako su *lijepi*!"

"Meni izgledaju nekako *produhovljeno*."

"*Ovako ili onako, sve je to ecstasy a ja sam uvijek zadovoljna kada ga ima.*"

"Spremite se za *nepodnošljivu lakoću postojanja*."

"Puštaj *Giant Steps*!"

"Može!"

"Gutanje?"

"Gutanje!"

MILAN

Ne možemo, dakako, tvrditi da je glazba (sva glazba) nesposobna izraziti osjećaje; ona romantizma autentično je i legitimno izražajna, ali se i o toj glazbi može reći da njena vrijednost nema ničega zajedničkog s intenzitetom osjećaja koji izaziva. Glazba je sposobna snažno probuditi osjećaje i ako nije umjetnost. Sjećam se svog djetinjstva: sjedeći uz glasovir, predavao sam se strastvenim improvizacijama za koje mi je dovoljan bio samo jedan akord cis i subdominanta fis koji sam udarao fortissimo i beskonačno. Dva akorda i opetovani primitivni melodijski motiv izazivao je u meni snažnu emociju koji ni Chopin ni Beethoven nikada nisu u meni probudili. (Jednom je moj otac, glazbenik, bijesan – nikad ga nisam vidio tako bijesna ni prije ni poslije – uletio u moju sobu, podigao me s klupice i odnio u blagovaonicu i tamo me s jedva suzdržanim gnušanjem gurnuo pod stol.)

Proživljavao sam kroz svoje improvizacije svojevrsnu ekstazu. Što je to ekstaza? Dječak udarajući po klaviru osjeća zanos (tugu, veselje) koji dostigne takav stupanj intenzivnosti da postaje nepodnošljiv: dječak tako prelazi u stanje zasljepljenosti i zaglušenosti u kojem sve zaboravlja, čak i sebe sama. U ekstazi emocija stiže do paroksizma pa tako i do vlastite negacije (samozaborava).

Ekstaza znači biti "izvan sebe", kao što pokazuje etimologija grčke riječi: izići iz vlastitog položaja (stasis). Biti "izvan sebe" ne znači biti izvan sadašnjeg trenutka, poput sanjara koji odluta u prošlost ili budućnost. Upravo suprotno: ekstaza je potpuna identifikacija sa sadašnjim trenutkom, posvemašnji zaborav prošlosti i budućnosti. Ako izbrišemo budućnost kao i prošlost, sadašnji trenutak nađe se u praznom prostoru, izvan života i njegove kronologije, izvan vremena i neovisan o njemu (zato se ekstaza može usporediti s vječnošću, koja je također negacija vremena).

Čovjek teži vječnosti, ali može imati samo njezin nadomjestak: trenutak ekstaze.

ULAZ U OVU KUĆU OSTAJE OTVOREN

1.

Sanja nije bila sigurna da je u stanju pomoći Davoru, iako je to željela. Sanja nije bila sigurna da je *itko* u stanju pomoći Davoru, ali je ipak došla *skoro točno* u osam u *Sedmicu*. Davor je bio nalakćen na zadnji stolić. Kada ju je ugledao, sakrio je sva svoja razočaranja iza prvorazrednog osmijeha, skočio s klupice i podario Sanji duboki naklon. Sanja je naklon prihvatila kao kompliment samo djelomično, budući da je bila uvjerena kako je Davorov poziv u pomoć stigao na njezinu adresu samo zato jer je Nikola i ovaj vikend pomagao svojim roditeljima koji su već mjesecima sređivali bakinu kuću. Nije joj teško padala spoznaja o svetosti muškog prijateljstva, prije svega jer je bila svjesna da se u većini slučajeva ono oslanja na strah od gubljenja prijatelja, a ne na ljubav prema njima. Davor se u naklonu zadržao jednu elegantnu sekundu, a onda se malo neodlučno pokušao iz tog položaja vratiti u prvotni. Nekako izrazito polagano.

“Bi li mogao biti tako dobar i na trenutak prestati buljiti u moje sise?”

Sanja je ovo rekla najbezazlenije što je mogla budući da se ovakva rečenica ne može izreći bez imalo zlobe. Nije joj naročito zasmetalo što je primijetila da je Davorov pogled prilikom podizanja temeljito, a možda i s nekom gotovo bolesnom pedanterijom ocijenio njezine članke, listove, koljena, bedra, pupak, struk i konačno zapeo na grudima, ali nije joj ni laskalo, unatoč tome što je bila sigurna da su ocjene bile i više nego pozitivne. Jednostavno, bolje bi se osjećala da se to nije dogodilo.

“Ne želim razgovarati o tome!” pokušavao je Davor odglumiti oštećenu stranu.

“Dobro. Pravit ćemo se da ja nisam ništa rekla, a ti nemoj buljiti. U redu? Idemo ispočetka?”

Davor je upadljivo gledao u sve moguće točke u vidokrugu koje nisu pripadale Sanji. I pomalo se pravio da je ne čuje. Ipak, nije izdržao. Pogledao ju je, pazeći da mu pogled ne padne niže od njezinih očiju, iako je Sanja bila od onih žena kod kojih to nije uvijek bilo tako lako izvedivo.

“Što je tebe danas spriječilo da obučeš grudnjak? To tako ne sliči na tebe.”

“Vrućina, ako već pitaš”, odgovorila je ne gledajući ga. Tražila je nešto po torbi. Davoru je

pogled opet pao na njezine grudi i ondje se zadržao nekoliko trenutaka. Ona je napokon izvukla kutiju cigareta i Davor si je u istom trenutku dao imaginarni i zasluženi šamar. Gledao ju je kako pali cigaretu. Na trenutak gotovo s obožavanjem. Davor je bio uvjeren da Sanji od njenog tijela bolje pristaje jedino ona sama. Bio je opčinjen Sanjinom poslovičnom neopterećenošću kojom je odisala svaka njena djelatnost. Poželio je da samo jednom u životu taj osjećaj zamijeni njegovo tragikomično i neprestano mijenjanje raspoloženja. Sanja ga je ovlaš pogledala, zaključila da je ipak u boljem stanju nego što je mislila da će biti, otpuhнула zgodan oblačić dima i nastavila: "Sise i uši ženama služe za hlađenje".

"Za uši mi je jasno budući da sam gledao nekakav dokumentarac o slonovima u kojem su objasnili kako je najlakše razlikovati afričke i indijske slonove. No, sise su već..."

Sanja nije bila u pravom raspoloženju za popuštanje: "Kažem ti: za hlađenje. Zavođenje muškaraca je njihova sporedna funkcija. Ako ti je to tako teško povjerovati za sise, sjeti se samo nogu za koje te valjda ne moram uvjeravati što im je prvenstvena funkcija".

Bacio je letimičan pogled na Sanjine noge i zaključio da njihov smisao postojanja mora biti zavođenje. Kratko je uzdahnuo: "To kažeš ti koja u svakom trenutku možeš..."

Nenadano je odustao od rečenice i zagledao se u praznu čašu. Sanja je strpljivo pričekala nastavak, poput tete u vrtiću, a kada je shvatila da njezin štićenik treba malo podrške, pokušala je s jednim: "Da?"

"Ništa", kratko je odgovorio, ne pogledavši je.

Ne može se reći da ju je ta rečenica zanimala prije nego li ju je Davor tako naprasno prekinuo. U novonastalim se uvjetima nije htjela odreći završetka: "Mogu u svakom trenutku što?"

"Definitivno ne želim razgovarati o tome."

Da naglasi ozbiljnost svoje zadnje izjave, Davor se otisne s klupice i krene u potragu za konobarom. U tom trenutku gotovo da je požalio što je zvao Sanju. Ali onda se sjetio kako se osjećao dok nije došla i zalijepio si još jedan šamar. Naravno da je dobro učinio što ju je pozvao. Ugledao je svoj odraz u ogledalu pored šanka, zastao na trenutak, a onda rekao odrazu: "Što se brineš? Šamar nema kalorija".

2.

“Mogu u svakom trenutku što?” strpljivo je ponovila pitanje. Nije htjela dopustiti da to pitanje ostane bez odgovora, uvjeren da joj je Davor prijatelj i da to, između ostalog, znači da ima pravo ustrajati dok ne dobije odgovore na neka pitanja. On se meškoltio kao osnovnoškolac koji je upravo shvatio kako je prošao veliki odmor, a da se nije popišao.

“Molim te, zaboravi to. Ozbiljno ti to kažem. Učini to meni za ljubav.”

Mrzila je kada bi joj ljudi rekli da im učini nešto za ljubav. Nije joj bilo ništa teško učiniti za Davora, ali je osjećala da bi mu mogla razbiti glavu kad god izgovori “učini to meni za ljubav” ili neku sličnu glupost. Ipak je odlučila privremeno popustiti. Ali samo privremeno.

“Zašto ne možemo biti prijatelji i normalno razgovarati? Barem ponekad?” upitala je.

“Čudno je što to pitaš.”

“Što hoćeš reći?”

“Ništa. Hoću reći da postoji milijun razloga.”

“Jesu li i moje sise jedan od njih?”

“Naravno.”

“I što još?”

“To što znam da će naše prijateljstvo biti ugroženo onaj trenutak kada više ne budeš neudana. Uopće se ne želim zavaravati po tom pitanju.”

“Imaš nekog određenog na umu?”

“Nažalost, imam.”

“Nažalost za koga? Za mene ili za tebe?”

Uživala je. Ovo je bilo bolje nego razbiti mu glavu. Davor se počeošao po potiljku i odlučio zanemariti pitanje: “Zaboravi nažalost na trenutak”.

“U redu. Dakle, prosvijetli me. Molim lijepo.”

Učinilo mu se da je njena molba iskrena, iako je bio uvjeren da ne može biti. Morala je biti

neka provokacija. Ipak je popustio. Večeras ionako nije bio dovoljno uvjeren u bilo što osim da bi mu u životu moglo biti i gore. A to nije mala stvar.

“Mislim da se događa nešto između tebe i mog najboljeg prijatelja”.

“Otkad ti imaš psa?”

Prosljedio joj je najprekorniji pogled koji je govorio *Imam ja oči, vidim što se događa*. Sanja mu je uzvratila pogledom *Kada je tako, zašto ne odeš kod zubara?*

“Dobro, dobro”, popustila je bez nekog određenog razloga. “Nemaš pojma, to ti moram reći. Ali recimo da si u pravu.”

“Želiš reći da ti i Nikola...”

Sada je Sanja njega ošinula prezirnim pogledom kao da joj je upravo pokušao ispričati kako je povalio Severinu. Prvo je poželjela reći što misli o muškom mozgu općenito, a onda i konkretno u njegovom slučaju, ali je odustala. Nije bilo pravo vrijeme za priču o muškom mozgu. Slegnula je ramenima i rekla: “Želim reći da ti s Nikolom provodiš deset puta više vremena nego ja i da te zbog toga nikada nisam optužila da si zaljubljen u Nikolu. Iako sam ponekad u to uvjerena”.

Shvatio je kakvu je glupost rekao. Odnosno, samo je naslutio kakvu je glupost rekao. Ona je njegovu šutnju prihvatila kao tipičnu mušku ispriku.

“Nije tako strašno. Svi griješe.”

Nije mu bilo lakše. Zato je dodala: “Ti pogotovo”.

“Sada više ne znam zašto, ali do malo prije sam imao dobar razlog da pomislim kako se nešto događa između vas dvoje.”

Morala je promijeniti taktiku.

“Recimo da se između mene i Nikole događaju tebi nezamislive stvari. I kako to može smetati našem prijateljstvu?”

Davoru je odgovaralo da se još neko vrijeme pretvara kao da su njegova zapažanja točna. Ali samo pretvara. Zapravo mu je laknulo otkako je tako odlučno otklonila bilo kakvu mogućnost sparivanja s Nikolom. Nije o tome nikada razmišljao, ali je znao da to ne bi bilo dobro. Ovako

oslobođenom, činilo mu se kao da mu raspoloženje i blagoglagoljivost nezaustavljivo bujaju:

“Može. Jako.”

“Konkretno.”

“Dečko i cura prije ili kasnije prestanu biti dečko i cura i onda je jako dobro ako ti je samo jedno od njih dvoje prijatelj, jer se možeš kladiti da oni nakon prekida neće ostati u dobrim odnosima. Ne može se dogoditi da si oni u jednom trenutku znače sve na svijetu i da se onda u sljedećem samo rastanu, da iz veze izađu bez ožiljaka. Minimum je da jedno od njih dvoje završi mrzeći ono drugo, a onda je samo pitanje vremena kada će i ono drugo u dobroj staroj samoobrani...”

“Shvatila sam taj dio. Možeš dalje.”

“Dobro. Dakle, muškarac i žena nikada ne mogu biti samo prijatelji. Barem ne dok ne ostare. Odnosno, barem ne dok je seks jedan od glavnih pokretača zbivanja.”

“A dokle je to seks jedan od glavnih pokretača?”

“Pa, dok ga ne nadjača depresija ili ljubav. Ili nešto u vezi s hormonima. Valjda.”

“A ti si još uvijek u fazi kada je seks pokretač.”

“Nadam se. Zapravo, dobro bi mi došao kakav materijalni dokaz da je tomu tako.”

“Misliš kao noćna polucija ili nešto slično.”

“Samo se ti rugaj. Dobit ću ja seksa. Svidalo se to tebi ili ne.”

“Ako ga dobiješ od svoje stare, svidat će mi se.”

Gledao ju je u oči. Iako je imala savršeno ozbiljan izraz lica, vidio je kako joj se oči smiju. Poželio ju je istovremeno ugušiti i poljubiti.

“Ostavi moju staru izvan ovog”.

“Dobro. Ali moraš mi nešto zauzvat obećati.”

“Što?” na trenutak je izgledao nekako odsutno zainteresiran, ali je onda skočio: “A ne! Nemoj ništa reći! Osjećam da ne želim čuti ono što namjeravaš reći”.

Nije mislio da će ovaj pokušaj zaustavljanja upaliti, ali je morao pokušati. Na Sanju su te riječi djelovale otprilike kao molba dvomjesečnoj bebi da prestane upropaštavati pelene.

“Ako ostavim tvoju staru izvan ovoga i ako ti nađem seks, ispričat ćeš mi kako točno zamišljaš svoju najluđu seksualnu pustolovinu. Do zadnje pojedinosti.”

“Zašto misliš da bih ikome pričao takve stvari? I zašto bi to tebe zanimalo?”

“A što ti misliš da ja mislim zbog čega zuriš u moje sise?”

“To nema apsolutno nikakve veze sa seksom”, lagao je Davor što je jače mogao. “I sama znaš da taj pogled ne znači ništa. Jednostavno izgledaš dobro i kao muškarac sam dužan...”

Odjednom je zašutio. Stidio se priznati istinu i to toliko da čak ni sam nije znao čega se točno stidi. Osim toga, bilo mu je jasno, trenutak prekasno, da ga je Sanja svjesno navukla da kaže nešto što nije želio umjesto nečeg drugog što također nije želio. Nije znao što bi sam sa sobom, pa je zato posegnuo za čašom i popio ostatak nekada hladnog piva. To mu je sasvim lijepo odvušlo pozornost s razgovora. Ali samo nakratko.

“Uh. Nisi zanimljiv. Zašto se daš tako *lako* isprovocirati? Zašto si *uvijek* već napola isprovociran?”

“Ti nemaš grudnjak, a ja sam kronično neizjeban”, rekao je ozbiljno. I zatim podrignuo. Bez stida. Kao medvjed koji je upravo silovao zeca. “Ali znam da to nije nikakva isprika.”

“Pa zašto onda jednostavno ne pristaneš na moj prijedlog?”

“Koji?”

Davor se na trenutak ponadao nekom stvarno dobrom prijedlogu. Iako nije imao pojma što bi to moglo biti.

“Isuse! Kriste! Slušaš li ti mene uopće? Ili...”

“Ili što? Ili ti samo gledam u sise? Znam da je to bilo svinjski s moje strane, ali to mi se dogodilo jednom u trenutku nepažnje i nema nikakve potrebe da me jebeš zbog toga cijelu večer. Ako misliš da je to neljudski s moje strane, ubuduće nosi grudnjak, a ja–”

“Meni se u tim trenucima uopće nisi činio nepažljivim. Dapače, baš suprotno. Uostalom, stvarno ne mislim da te dvije nakupine masnog tkiva zaslužuju toliku pažnju, niti tvoju, niti

bilo čiju. Još ako uzmeš u obzir da će se u nekoliko narednih godina koliko-toliko držati, a da će onda početi njihova polagana i nepovratna predaja gravitaciji, starenju...”

Dok je to govorila ispitivački ih je pipala, ali potpuno neerotično, kao da pokušava ustanoviti je li rajčica spremna za branje ili će biti bolje ako ostane na suncu još jedan dan. Davor ju je promatrao s potpunim nerazumijevanjem i zavišću.

“Muškarci ne gledaju tako na to. I molim te, nemoj ih dirati. Nije pošteno.”

“Sigurna sam da vi na to ne gledate tako”, ignorirala je drugi dio Davorove izjave. Zatim je desnu pustila i uzela čašu s *Jegerom*, nagnula je i progutala sav preostali sadržaj. Lijevom je još uvijek držala svoju sisu. Davor je bio siguran da on tako nesvjesno ne bi mogao držati niti svoj lakat. Onda je naglo opustila ruke niz tijelo i zabacila ramena natrag koliko je mogla. Majica joj se napela i lijepo ocrtala male i ispupčene bradavice. “Nagledala sam se svakakvih tipova koji su slinili i plazili po njima i mogu ti reći da mi je stvarno velik misterij što se to nalazi u njima da muškarci ostaju i bez ono malo pameti kada se usredotoče na njih. Ponekad mislim da vanzemaljci vladaju svijetom preko ženskih sisa, majke mi.”

“Ako je to istina, to je najbolji dokaz da su superiorni i da su zaslužili vladati svijetom. I ne moram valjda naglašavati kako bih bio sretniji da vanzemaljci malo jače i konkretnije uspostave svoju vlast nada mnom.”

“Ubijaš me svojim mačizmom. Što je sljedeće? Hoću li ti možda manikirati nokte?”

Davor nije registrirao bačenu rukavicu.

“A sada?”

“Što sada?”

“Što je sada s muškarcima u tvom životu? Što zapravo očekuješ od svog muškaraca?”

Šutjela je trenutak. Odsutno se pomazila po golim ramenima. “Pouzdanje. Ljubav. Smijeh. I seks, naravno.”

“I seks naravno na četvrtom mjestu!”

“Pa, ne baš. Nisam sigurna za mjesto. Znaš i sam kako je to sa seksom. Oscilira.”

“Meni već šest mjeseci ne oscilira.”

“Hoćeš li onda da ti sredim nešto ili ne?”

“Ne želim ništa zbog čega bih kasnije žalio.”

“Pravi si pustolov! Jesi li to znao? Impresionirana sam. Družim se i pijem s pravim jebenim pustolovom!”

3.

U trenutku kada se vratio s pišanja, vidio je da je Sanja upravo završila telefonski razgovor. Vratila je mobitel u torbu, uzela punu čašu *Jegera*, zamahnula s njom i jednim sretnim osmijehom prema njemu i rekla: “Ova bi večer mogla sasvim lijepo završiti”.

Nakon trećeg piva osjećao je kako mu se mozak i mišići opuštaju. Ali prije svega onaj gad, mozak. Granice svijeta su se sužavale na onaj mali i poznati svijet u kojem će nakon još jednog ili dva piva biti samo Sanja i on. I njegov mozak. Nažalost.

“Ponekad pomislim kako bi bilo lijepo da mogu barem navečer jednostavno isključiti mozak i samo BITI. Ugasiti prošlost i budućnost, nade i strahove, frustracije i planove i sva ta sranja koja ti uglavnom samo zagađuju sadašnjost.”

Padne mu na pamet kako bi bilo lijepo isključiti mozak zajedno sa Sanjom. Kako leže na krevetu i kako se nježno ljube dok se njegova ruka polako i EROTIČNO spušta od njezinog potiljka preko njezinih jedrih i zanosnih grudi i struka... Ali samo na trenutak. Već u sljedećem je s naporom zamišljao kako s lukom i strijelom viri iza nekakvog grma, a krdo bizona ispred njega lijeno pase. Vjetar je puhao u njegovom smjeru tako da ga nisu mogli osjetiti. Pažljivo je izabrao dobro uhranjenu ženku. Onda se ženka iznenada pretvorila u Sanju bez grudnjaka u *Sedmici*. Odmahnuo je glavom i odustao. Za to je vrijeme prava Sanja bila zabavljena grickanjem limuna iz *Jegera* i nije primijetila njegovu imaginarnu ruku na svom tijelu, kao ni odlazak u preriju i iznenadni povratak.

“Postoje samo dva dobra načina da se to učini: seksom i opijatima”, izjavi uvjereno i pogleda ga u oči. “Znam da si u svojim najluđim snovima računao na prvu, ali mi smo se večeras odlučili za drugu varijantu”.

Davor je izgledao kao da je zapao u stupor. A onda je njegov mozak privremeno nadvladao zbunjenost i on je s mješavinom oduševljenja, zebnje i nevjerice promućao: “Nisi?”

“Nemoj mi samo reći da nemaš novaca ili da sutra ujutro moraš ići na vazektomiju. Nemoj mi reći ništa od toga.”

“Ma ne. Samo sam mislio–”

“Krivo! Maloprije si govorio o isključivanju mozga kao idealnom završetku dana i sada će ti se upravo to dogoditi.”

“Znam to. Nego ne volim što sam već nekako nacvrcan–”

“Opet krivo! Da nisi nacvrcan, ja ne bih ništa sređivala jer bi se ti u tom slučaju sigurno izvlačio s neakvim smiješnim opravdanjima tipa da si u ranom djetinjstvu bio seksualno zlostavljan i da od tada–”

“Dobro.”

Osjetio je kako su mu se dlanovi trenutno počeli znojiti i kako mu se bilo ubrzalo. Pogledao ju je još jednom i shvatio kako mu danas nije samo uobičajeno i neodoljivo privlačna, već i potpuno nedokučiva: “Ipak mi nije jasno zašto, odnosno kako to da–”

“Slušaj. Uzeli smo u društvu barem 50 puta, a nismo ga još nijednom uzeli sami. Popila sam tri Jegera i palo mi je na pamet kako bismo to mogli učiniti večeras. Ako nećeš, još uvijek mogu sve otkazati.”

“Ne!” Davor se stresao od pomisli da ova večer završi tako da on odbije uzeti BOMBON SA SANJOM. Radije bi sutra ujutro zaista otišao na vazektomiju. “Ne, nisam to mislio. Samo, meni to uopće nije bila opcija za večeras. Ali, sada, kad si to rekla, čini mi se da nema stvari na ovom svijetu koju bih želio više.”

“Čak ni seks s Janet Jackson i Vanessom Mae istovremeno!?”

“Što? Zar ja stvarno izgledam kao da me napaljuju plastične Crnkinje i musave Azijatkinje? Ili sam u tvojim očima potpuno moralno propao?”

“Što pričaš? Znaš li ti uopće kako Janet Jackson i Vanessa Mae izgledaju?”

“Znam. I zato te molim da preda mnom ne spominješ ni jednu ni drugu. Posebice Janet Jackson. To što se ona uspjela isfurati kao seks-bomba najbolji je dokaz da nema boga. Ili je odustao od ovog svijeta. Isuse Kriste! Janet Jackson. Kada bih odsanjao erotski san s Janet Jackson, probudio bih se impotentan.”

4.

Soba je bila osvijetljena s pet svijeća: dvije su bile na komodi na kojoj je bio stereo, dvije na polici s CDima i jedna na radnom stolu koji je trenutno služio kao bar. Ovo je bila jedna od onih prilika u kojima svijeće ne služe postizanju romantične atmosfere već najobičnijem osvjetljavanju prostora. Osim kreveta na rasklapanje, pobrojani komadi namještaja bili su ujedno i jedini komadi namještaja u Sanjinoj sobi za spavanje, rad, druženje i drogiranje. S tim da se ona baš i nije trudila povlačiti oštru granicu između dviju posljednjih stvari.

Ležali su na krevetu. Na stereu je svirala *I think I'm In Love* od Spiritualizeda. Davor se ubijao od nervoze i bio je svjestan da uopće nije neko društvo. Ona je pušila cigaretu i nije ničim odavala da joj smeta njegova upadljiva smetenost i nervoza. Za razliku od njega, ona je samo čekala da prođe vrijeme i u tome bila prilično uspješna.

“Stvarno mi je žao što sam tako sjeban. Ponašam se kao nezahvalna pizda. Znam to.”

“Molim te, nemoj samo početi liti suze. Nisam spremna na to. Barem još ne.”

“Kad smo već kod toga, kako ide?”

“Srce mi je počelo šizit. Mislim da će uskoro.”

Malo se pridigla i pokušala na svjetlosti svijeća vidjeti kazaljke na ručnom satu. “Prošlo je već pola sata otkako smo uzeli.”

“Samo da krene. Ubija me ovaj uvodni dio.”

“Ponašáš se kao amater.”

“Znam to. I čini mi se da kako vrijeme prolazi da sam sve veći amater. Kao da sve znam, ali kao da se više ništa ne podrazumijeva.”

“Vidim da te retorika još nije napustila.”

“Retorika i nervoza! Čokolada i kakao! Makrobiotika i kiropraktika!”

“Šuti!”

U međuvremenu je završila *I Think I'm In Love*, a počela polako dizati *Lazarus* od Boo

Radleysa. Davor se u potpunosti posvetio funkcioniranju svojih organa, a ponajviše mozga kojeg zapravo nije ni smatrao organom. Više je funkcionirao kao kakav petokolonaš, kvisling, krtica. Nikada mu nije bilo jasno odakle navire sva ta nervoza, panika, sva ta bujica nesigurnosti i straha, prije nego što ga pokupi bombon. Uzeo je bombon dovoljno puta da bi točno znao što ga čeka. I zašto onda panika? Jer je uvijek postojala mogućnost da bombon ne radi kao bombon, uvijek postoji mogućnost da su kupili neko sranje? To mu se dogodilo samo nekoliko puta, ali je bilo užasno. Zapravo, nije bilo ništa strašno, ali baš zbog toga što nije bilo NIŠTA kada je on očekivao napad beskonačne ljubavi i sreće i jest bilo užasno. I zato je uvijek dok je čekao bio sav izbezumljen. Mrzio se zbog toga i često je znao nestati iz društva dok ga ne pokupi. Ali budući da su u ovom slučaju društvo bili samo Sanja i on, nestajanje nije dolazilo u obzir. Okrenuo se prema njoj, vidio da je zatvorila oči i da izgleda kao da će joj uskoro doći. A ona je doista u tom trenutku zatvorenih očiju čekala da se dogodi ono neminovno. Za razliku od njega, njoj ni u jednom trenutku nije palo na pamet da bi nešto moglo poći krivo. Barem ne tu večer. Kada se uvjerio da ne namjerava otvoriti oči, da je u svojoj tipičnoj predekstatičnoj začahurenosti, i on je pokušao učiniti isto. Zatvorio je oči i pokušao se umiriti. U zatvorenim je kopcima bolje čuo Boo Radleyse i činilo se da oni daju sve od sebe kako bi kanalizirali ovaj kaos u njegovom tijelu prema vrhunskom užitku. Osjetio je kako mu ruke polako trnu.

“Sanja”, rekao je ne otvarajući oči.

“Ha?” odgovorila je podjednako zatvorenih očiju.

“Dobri su ovi Boo.”

“Najbolji.”

“Sanja”, skoro je zatepao.

“Ha?” ponovila je.

“Hoće li?”

“Mislim da će sada.”

“Mislim da će uskoro i meni. Iako nikada nije gotovo dok nije počelo.”

“Retorika”, promrmljala je.

“Što ćemo slušati poslije ovoga?”

“U prvom stupcu su ti Mogwai. Pusti *2 Rights Make One Wrong* pa smo mirni neko vrijeme.”

Nesigurno se pridigao i potražio “Rock Action”. Onda ga je stavio i pustio predzadnju pjesmu.

“Davore, baš si srce.”

“A ne. Ti si srce.”

“Davore, baš si glup.”

Nervozno se nasmijao. Onda ju je pozorno pogledao. Počinjala se topiti, u to nije bilo nikakve sumnje. Imala je taj sada-će-me-zviznuti osmijeh kojeg, zasigurno, nije bila svjesna.

“Kakav lijeni bombon. Treba mu sto godina da se sjeti što mu je dužnost. Sigurna sam da će to biti jedan od onih koji te samo zakucaju u potpunu sreću i blaženstvo. Imam osjećaj da se cijelu noć neću maknuti iz kreveta”, mrmljala je Sanja. On je još malo poglasnio glazbu i ponovno zalegao.

Zatvorio je oči. Pustio da ga kemikalije povedu tamo gdje je oduvijek i uvijek htio biti.

Ruke se naglo hlade, od prstiju prema ramenima.

Snažni otkucaji srca polako se penju u usta.

Vrućina iz glave polagano osvaja tijelo.

Ona poznata izmaglica.

I onda je eksplodirao iznutra:

čista jebena sreća,

čista

jebena

ljubav.

Duboko je uzdahnio i otvorio oči: to je bilo to.

Sva nervoza, sve brige i nedoumice su nestale. Na desetak centimetara od njegovog lica stajalo je Sanjino. Uronjeno u potpuni užitek.

“Kakva jebena divota!” prošaptao je Davor. Sanja ga nije čula, ali nije ni morala. Bilo je očigledno da je i njoj jednako dobro. “Zašto na svijetu ništa nije ovako dobro?”

Sanja je otvorila oči i jedva ga pogledala. “Pojačaj glazbu.”

“Neće li biti preglasno?”

“Susjeda nema cijeli vikend.”

“Imaš divne susjede!”

“Nemam. To bombon govori iz tebe.”

“Divno je kad bombon govori iz mene.”

Davor je imao koordinaciju pokreta jedne prosječne bebe i zato operacija dodavanja decibela nije bila nimalo laka. Kada je već bio ustao, odlučio je potražiti Sanjinu kompilaciju za ovakve prilike. Ali samo dok se špica ne smiri. Onda će rado preuzeti na sebe puštanje glazbe. Kada je isključio “Rock Action” da bi stavio kompilaciju, nastala je tišina i Sanja je odmah počela gundati tepajući. “Je li ova tišina doista neophodna?”

“Bojim se da jest, ljepotice. Ali sve će biti gotovo za sekundu.”

“Nadam se. Jer ja ovdje istinski patim. U tišini.”

“Naravno da patiš, ljepotice.”

A onda su iz zvučnika izletjeli Spiritualized i njihov *Lay Back In The Sun* i on se nesigurno spustio pored Sanje. Na trenutak je pomislio kako bi možda mogao ustati i malo zaplesati po sobi, ali je odustao od toga. Vjerojatno ne bi bilo loše, ali i ovako je bilo savršeno pa nije imalo smisla naprezati se. Iako bi vjerojatno bilo točnije reći da mu se nije odlazilo *tako daleko* od nje. Kada je ponovno zalegao i zatvorio oči, eMDeeMAaaa se u još jednom naletu spustio na njegov mozak i pogasio do kraja baš sve što nije neophodno da bi se osjetilo blaženstvo, a to znači većinu funkcija mozga, s naglaskom na rasuđivanje i zaključivanje, sjećanje i maštu, kao i frustracije i želje. Sve ono za što je razumno pretpostaviti da nikada ne muči prosječnu domaću mačku ili poljskog miša. Sve te stalne i uporne razaratelje dobrog osjećaja. Sve to gundanje u glavi. Kao da je netko naprosto isključio iritantan zvuk

koji je već toliko dugo tu da čovjek više ni ne zna da su postojala vremena u kojima ga nije bilo. Kao da ponovno doživljava svoje najbolje trenutke u životu. Osjećao se kao da mu je netko odjednom dao sve ono za čime je cijeli život žudio. I to s kamatama.

“Zašto ovako ne može biti bez bombona? Zašto čak ni najbolji seks nije ni blizu ovome? Zašto me mora sjebati poslije?”

Zapravo nije očekivao odgovore na ova pitanja. Postavio ih je više zato da se uvjeri da mu ovo trenutno blaženstvo ne mogu pokvariti čak ni najnepotrebnija pitanja.

Ona je polako otvorila oči i pogledala ga. Izgledali su sretno poput dvije krave koje se nalaze na najsočnijem i najzelenijem beskonačnom pašnjaku, uronjeni u sunčevu svjetlost, potpunost i ljubav. Ipak, bili su sasvim svjesni da je ta situacija stvarna u istoj mjeri u kojoj je i zamišljena.

“Zašto ove ljubavi nema bez droge? Znam da je ona u meni cijelo vrijeme, ali samo kad uzmem bombon u stanju sam je osjetiti.”

Umjesto odgovora, ispružila je ruku, uhvatila ga za potiljak, privukla svom licu i dala mu jedan sočan poljubac. Davor se prepustio poljupcu, mekom i lagano agresivnom istovremeno. Dobro je znao da je samo bombon sposoban za tu mješavinu potpune podatnosti, čvrstine i nesebične zainteresiranosti. Onda je i on pružio ruku i privukao Sanju. Ležali su tako na bokovima, priljubljenih tijela, čvrsto stisnuti. Kako se stisak pojačavao, tako je rastao užitak.

“Predivno”, promrmljao je.

“Savršeno”, promrmljala je.

“Moram ti nešto reći”, rekao je Davor.

“Reci.”

“Imaš najljepše grudi na koje sam ja ikada spustio oči.”

“O, znam to.”

“I sada mi se uopće ne čine kao da su jedan od razloga da ne budemo prijatelji.”

“Znam i to.”

“Ali ovo neće vječno trajati. Znam da neće.”

“Ne budi glup.”

“Neću.”

Onda ju je nježno prevadio na leđa i legao na nju. Kako se opuštao cijelom svojom težinom, čuo je kako ona sve glasnije uzdiše od užitka. Čvrsto ga je zagrlila i rekla: “U ovom bih trenutku sve dala da imaš 100 kila više”.

Pogledao ju je potpuno zaljubljeno. Nije mogla otvoriti oči od užitka.

“Ovako si mi mislila nabaviti seks? Bez seksa?”

“Ako budeš dobar...”

“Ne govori to ako to ne misliš.”

“Koja si ti velika beba.”

“Spreman sam odrasti ako to ima kakvih prednosti.”

“Odrasli muškarci redovno imaju seks.”

“Pa kad to tako kažeš...”

“Daj da ja tebe malo pritisnem. Iako to vjerojatno neće biti to.”

“Ne boj, bit će.”

Polako se spustio, a onda se ona popela na njega. Čvrsto ju je zagrlio zavukavši obje ruke ispod njezine majice. Bila je vrela i znojna i uživala je u njegovom dodiru barem koliko i on u njezinom.

“Ovo mi je prvi put u životu da osjetim kako žena uživa u mom dodiru, a da se zbog toga ne osjećam čudno, nadmoćno, nedolično ili bilo kako. Zašto seks nije ovako jednostavan?”

“Bio bi da se muškarci ne preseravaju, da ne misle kako moraju impresionirati žene, je li im kurac dovoljno velik, čvrst, zelen, bilo što.”

“Moj je dovoljno bilo što.”

“A to je ipak najvažnije.”

Pogledao ju je. Osjećao je nježnost koju nije mogao izraziti niti jednom riječju, niti jednim dodirirom. A opet je znao da je dovoljno to što je gleda dok ona leži na njemu. U ovom trenutku nije moglo biti nesporazuma. To je jebeni bombon: nema nesporazuma. Barem ne onih koji se ne mogu izglediti za dvije sekunde. Pridigao je malo glavu i usnicama uhvatio njezinu donju i povukao je malo prema sebi. Ljubio ju je. Osjećao se kao da se prvi put ljubi, potpuno ushićen i usredotočen na ono što se događa u njegovim ustima i oko njih. U jednom trenutku postali su svjesni da svira *Delta Sun Bottleneck Stomp* Mercury Reva. Novi val užitka prošao je njihovim tijelima. Uzdahnuo je kao da umire.

“Bebo”, protepala je Sanja.

“Reci, ljepotice”, odgugutao je Davor.

“Jesi svjestan da zapravo nećemo znati na čemu smo sve dok nas ne počne puštati”, rekla je ozbiljno, ali ne i zabrinuto.

“Ljepotice, ja sada znam na čemu sam i znam što želim.”

“Sada se ne računa. Ako to budeš znao i kada nas bombon pusti, kada budeš bio sav sjeban, onda doista znaš. I onda mi možeš reći. A ako nestaneš ujutro, onda mi ništa ne moraš reći.”

“Pošteno.”

Pogledala ga je odozgo. Budući da ju je derala najbolja špica koju je ikad osjetila, osjećala se nepatvoreno asexualno i istodobno neizmjereno uživala u dodiru Davorova tijela i stisku njegovih ruku. Njezin pogled je bio ispunjen mješavinom svih mogućih ljubavi. U jednom trenutku kao da je vidjela sve što Davor točno jest i sve što bi mogao biti. I to je uopće nije uplašilo niti iznenadilo. Kao da je oduvijek to znala, ali nije imala priliku to pomisliti.

“Obećaj mi nešto. Pokušaj jednom svoje obaveze ne shvatiti tragično. Pokušaj uživati u njima. Nema veze što bi ti radije u tom nekom trenutku bio s Nikolom, Ivanom ili bilo kime ili jednostavno sjedio u sobi i slušao glazbu ili čitao knjigu. Zaboravi nekada na sve to i pokušaj s guštom obaviti svoje obaveze. Ako se dovoljno usredotočiš, uspjeh ćeš. I onda će sve biti drukčije. Nemoj uvijek samo zamišljati kako bi moglo biti bolje. Ili gore. Jednostavno radi ono što moraš raditi. Ne postoji ništa normalnije od toga. To uopće ne mora uništavati tvoj život, tvoju ljubav.”

“Znam to, ljepotice. Nemoj misliti da to ne znam. Ali to je tako jebeno teško izvesti. Ali hvala ti na brizi.”

“Nije to samo briga.”

“Znam i to, ljepotice.”

“Što još znaš?”

“Znam sve.”

KRATKI OGLED O ODLUČNOSTI, DOSLJEDNOSTI I KRAJU PAMETI

U polumračnoj se sobi širio, potpomognut odgovarajućim atmosferskim prilikama, užasan smrad riblje masti. Napadno i raskošno, skoro bezobzirno. Na ekranu malog televizora smještenog na praznoj gajbi *Studenca* širilo se poprsje predsjednika Sabora. No ton je bio isključen, tako da je predsjednik Sabora, kao i svi političari, gubio na važnosti i dobivao na uvjerljivosti. Zvučnu je kulisu sačinjavala mješavina razgaljenih cvrčaka i napredne lokalne radijske postaje na kojoj su se izmjenjivale reklame i prokušana glazbena imena poput Doorsa, Erica Claptona i Phila Collinsa. Jedan od četiri kreveta bio je zauzet nepomičnim Goranovim tijelom. Davor, Nikola i Ivan su sjedili za okruglim plastičnim stolom.

“Vidi ga kako je blijed, neuznojen, dobro odgojen i uhranjen. Nije njima tamo loše”, mrmljao je Ivan motajući joint. Nikola i Davor su ispijali svoje kave i šutjeli. Svojim su kretnjama podsjećali na par upravo probuđenih australskih ljenjivaca.

“Čini se kao da njega kriviš za to što smo mi idioti”, odlučno je Davor dokinuo visoku podudarnost s pripadnikom životinjskog carstva.

“Spremi se da ponovno postaneš idiot. Bojim se da je to jedini način da ne budeš sitan kreten”, odvratio je Ivan bez uzbuđivanja, usredotočavajući se na dovršavanje jointa.

Davorova opaska se odnosila na činjenicu da su njih četvorica uspjeli jučerašnji dan, prvi dan na moru, provesti duvajući u nekoj uvali i zajebavajući se sve dok negdje oko četiri popodne nisu počeli osjećati neobičnu zategnutost kože. Unatoč naduvanosti, nije im puno trebalo da shvate što se događa, iako nekoliko sati previše i prekasno. I zato su današnji dan bili prisiljeni provesti daleko od sunčevih zraka pod debelim slojem riblje masti koju je Ivan izreklamirao kao najbolju njegu na svijetu za sve vrste opekotina. Točnije, svi osim Gorana koji se tješio proizvodima kozmetičke industrije za koje je imao pouzdana saznanja da nisu testirani na životinjama.

“Ipak se ne bih mijenjao s njim”, oglasio se i Nikola.

“Kako? S kim? Hoću reći zašto?” pokušavao je Davor biti brz.

“Nema duvanja u Sabornici”, odgovorio je Nikola. Ivan i Davor su duboko uzdahnuli pokazujući time kako je bijeda i nesreća saborskog zastupnika ganula čak i njih

tradicionalno nespremljive na suosjećanje. Iako nije bilo nikakvih opipljivih dokaza da je Nikola u pravu. U međuvremenu je poprsje predsjednika Sabora zamijenilo poprsje predsjednika Vlade.

“Sad će krenuti priča damo generale, ne damo generale”, prezrivo je okretao glavom Davor.

“Drugarice i drugovi,” oponašao je Ivan predsjednika Vlade paleći joint, “kao što se vjerojatno sjećate, Tito je Staljinu rekao NE. Ali niti je Haški sud Staljin, niti sam ja Tito.” Zastao je na trenutak da uvuče još jedan dim. Kada ga je već do pola izdahnuo, nastavio je: “Sad svejedno, skrivene kamere obavještajne službe, koja tobože radi za mene, snimile su me kako prepisujem opozicijski gospodarski program i sada sam prisiljen...”

“Živjela opozicija!” aklamirali su drugarice i drugovi desničari Davor i Nikola (u daljnjem tekstu: desničari). “Ne damo generale!”

“Jedino ako nam dobro plate!” pokušao ih je udobrovoljiti predsjednik Vlade.

“Tako je!” odobravali su zdušno desničari.

“Dakle...” ponovno je počeo predsjednik Vlade.

“Hoćemo joint!” nisu se dali smiriti desničari.

“Molim mir u Sabornici!” urlao je Ivan na desničare. Ali im nije odricao pravo na joint.

“Jebali vas generali! Odahnite na trenutak od uvlačenja Amerima, MMFu i Haagu. Brinite malo o običnom malom čovjeku”, uključio se vodoravni Goran.

“Istina je da si mali, ali nisi čovjek: ljudi jedu meso”, odbrusio mu je Ivan. Dodao je Davoru joint i nastavio: “Ja sam u ime Vlade pisao u Haag i pitao ih ne bi li oni radije nekako stisnuli jebenu opoziciju da mi vrati moj suspenzorij s kojim sam-”

“Gospodine predsjedniče Vlade, molim Vas da ne napaljujete desničare i da prestanete pratiti tok svojih crnih misli i da lijepo pročitate ono što sam Vam sinoć sastavio”, autoritativno je nastupio Nikola. Budući da je bio zadovoljan kako mu je to pošlo za rukom, dodao je dobrohotno: “A ti druže, dodaj mi taj joint.”

Dok je Nikola punio pluća optimalnom mješavinom kisika, THCa i smrada riblje masti, Ivan se nakašljao i počeo: “Drugarice i drugovi, ja sam, naime, onima u Haagu lijepo pokušao objasniti kako je to bilo kod nas davne devedesetpete jer je meni iz njihovih optužnica bilo

sasvim jasno da njima ništa nije jasno. Ali prije nego Vam objasnim što sam im objasnio, molim vas da mi dodate joint.”

Nikola je bez riječi dodao Ivanu joint. Ovaj ga je prvo pogledao s ljubavlju, a onda napao. Kada je bio gotov, obratio se Goranu: “Mali čovječe, evo ti nešto što ti neće pomoći u potrazi za izgubljenom kožom, ali će ti ublažiti bol”.

“Nikako mi ne ide u glavu zašto se i ti ne bi namazao ribljom mašću”, govorio je Nikola poluglasno, izgledajući pri tome potpuno zabrinuto. Ali već sljedeći trenutak je povikao: “Ali s druge strane: TKO TE JE BE! Sam si kovač svoje sreće”.

Goran je bio previše sjeban da bi ulazio u još jednu raspravu o konceptu vegetarijanstva tako da je samo šutke inhalirao razgoreni joint.

“Pogledaj ga,” pokazivao je Davor na Gorana, “izgleda kao da je intubiran s jointom.”

Ivan se malo zakikotao za vlastite potrebe i onda odlučnim tonom rekao: “Prisjetimo se ljeta devedesetpete, časni sude za ratne zločine u Haagu, tako sam počeo svoje objašnjenje. Bilo je to jedno od najsušnijih i najtoplijih ljeta na području RH, pa tako i na područjima koja u tom trenutku nisu bila pod nadzorom Vlade u Zagrebu. *U prilogu A nalaze se podaci Hrvatskog hidrometeorološkog zavoda za navedeno razdoblje.* A kada je takvo ljeto, dovoljan je jedan neugašeni opušak pa da bukne šumski požar ili srpska kuća!”

“Srpska kuća!” urlali su desničari koji su se opet dočepali jointa.

“A kao što su istraživanja pokazala, među pripadnicima postrojbi koje su sudjelovale u vojno-redarstvenoj akciji *Oluja* bio je visok postotak pušača.”

“Pušača!” urlao je Davor dižući joint u zrak.

“Nitko nije htio zapaliti srpske kuće,” nastavio je Ivan najnevinijim glasom, kao da je nekakva Trnoružica, a ne predsjednik Vlade, i onda dodao gotovo plačnim glasom, “to nikome nije bilo ni na kraj pameti.”

“Kraj pameti!” zaurrali su složno Nikola i Davor gaseći joint.

SVAKI POČETAK JE TEŽAK

UVOD

Bežični telefoni su jako praktični, ali imaju jedan veliki nedostatak: ponekad ih treba luđački tražiti kad zazvone. Nakon sedmog ili osmog zvona pronašao sam svoj u krevetu, zabijen između dva jastuka, ali ne prije nego sam potpuno stišao glazbu.

“Da?”

“Što radiš?”

“Hej, ljubavi! Pišem nešto. A ti? Što ima kod tebe?”

“Pišeš?”

“Aha.”

“Je l' ima mladih i ljubavi?”

Njezino uobičajeno pitanje. Ako nema *mladih i ljubavi*, ona to ne može čitati. Nije da je ne razumijem.

“Naravno da ima. To je jedna priča o dvoje zaljubljenih, točnije o onom trenutku kad se on pita jesu li dosegli onu točku u vezi kad je prihvatljivo da prdne pred njom.”

“Kako možeš pisati takvu priču!?”

“Kako to misliš, ljubavi?”

“Pa ti si prdnuo prve večeri, na našem prvom službenom izlasku!”

“Nemoj biti takva. Znaš da sam bio pijan.”

“Znam. A znam i da si to ponovio i drugi dan, iako nisi bio pijan.”

“Nisam, ali isto tako nisam ni prvi dan bio dovoljno pijan da se drugi dan ne bih sjećao da sam pred tobom već prdnuo, pa sam mislio da je svejedno.”

“E, nije.”

“Jebiga, mislio sam da je.”

“Što god se dogodilo prvi dan, ne opravdava te da prdiš drugi. Trijezan.”

“Dobro, dobro. Mislio sam da je sasvim svejedno, barem sad i barem kad smo mi u pitanju.”

“I je i nije.”

“Što želiš reći?”

“Bilo bi mi strašno drago kad bih znala da više nisi tip koji bi prdnuo na prvom izlasku.”

“Ljubavi, znaš da ne bih.”

“Voljela bih vjerovati u to.”

“Znači stvarno misliš da danas prvi put izlazimo – da bih *prdnuo*!?”

Nekoliko trenutaka iz slušalice nije dopirao nikakav zvuk, a onda se nakašljala i rekla: “Reci mi što si ručao pa ću ti reći.”

TEORETIZIRANJE

Ljudi prde. Mislim da po tom pitanju ne bi trebalo imati nikakvih dvojbi. Dobro poznajem nekolicinu i znam što govorim. Zato pretpostavljam da prde i oni koje ne poznajem dobro. (Nema sumnje da sam umjesto *ljudi prde* mogao započeti s *ljudi puštaju vjetrove*. Ali bih se u tom slučaju osjećao kao da imam posla s nekim liječnikom ili akademikom, a s njima ne želim imati posla ako ne moram. Dakle: ako pripadate jednoj od navedenih skupina, ili bilo kojoj skupini koja očekuje da netko govori o *puštanju vjetrova*, iskreno vam savjetujem da se rastanemo dok priča nije još jače zasmrdila.)

Koliko me sjećanje služi, u školi su nas učili da se taj tip zaključivanja naziva *zaključivanje nepotpunom indukcijom*. Ono što je bitno za ovaj tip zaključivanja jest da nikada niste u mogućnosti sa sigurnošću reći da je vaš zaključak u potpunosti valjan. To se može reći tek kad se radi o *zaključivanju potpunom indukcijom*. Budući da je ona prilično nezgrapna, a često puta i neizvediva, većina našeg zaključivanja o ovom svijetu zasniva se na *nepotpunoj* inačici. Također su nas učili i da je *zaključivanje nepotpunom indukcijom* to sigurnije što je uzorak na temelju kojeg zaključujemo reprezentativniji.

Sve ovo zapravo navodim kako bih mogao reći da volim vjerovati kako je uzorak po kojem sam izveo svoje zaključke o ljudima prilično reprezentativan, ali da, s druge strane, nisam još uklonio sve sumnje. Vjerojatno nikada ni neću.

Ipak, ne mislim da sam u tome usamljen, ni da je to išta loše. Neke stvari su izvan logike. Recimo, dovoljno je da se čovjek zaljubi pa da posumnja, ako ne već u to da ljudi prde, a ono barem u to da žena u koju je zaljubljen prdi. Dovoljno je da se približavaju izbori i da čovjek gleda državnu televiziju pa da posumnja u vlastite sposobnosti – jer kako objasniti da cijela država doživljava gospodarski i kulturni procvat, a da baš njemu, kao i nekolicini ljudi koje poznaje, cvatu jedino kamate na kreditu? Ali to nema veze s ovom pričom. Htio sam reći ovo: ako ne mogu povjerovati da žena koju obožavam prdi, onda ne mogu ni računati na to da će me razumjeti ako prdnem pred njom.

S druge strane, čovjek mora prdnuti ako mora prdnuti. To se vjerojatno neće dogoditi u onim prvim danima zaljubljenosti kad čovjek zaboravlja da mora jesti kao i na ostale fiziološke potrebe. Ali kad prvi dani prođu i kad se čovjek sjeti da se od ljubavi ipak ne može živjeti, i kad počne jesti, samo je pitanje vremena kad će osjetiti potrebu da smanji pritisak u debelom crijevu. Unatoč tome, nisam se nikako mogao odvažiti na to da prdnem. Mislim jesam, ali sam koristio odlaske na WC ili balkon, iznenadno kupovanje cigareta, odlaske na selo, u inozemstvo isl.

Koliko mora proći vremena i što se mora dogoditi da se čovjek može dovoljno opustiti i prdnuti pred ženom svog života? Mislim, nitko neće prdnuti prvi dan, ili drugi, ili treći. Ni četvrti, ni peti. To s brojanjem dana nema smisla nastavljati jer bi uskoro moglo početi neodoljivo podsjećati na sofizam najgore vrste. Bilo kako bilo, jednom će prdnuti, po tom pitanju se ne treba zavaravati. To će se dogoditi vjerojatno u onom trenutku kad o ženi svog života ipak počne razmišljati kao o biću od krvi i mesa, kao o najboljem primjerku ženskog spola vlastite, pomirimo se s tim, nesavršene vrste. Pa čak i u tom trenutku ostaje pitanje: kako će ONA reagirati?

NAŠA VEZA PRELAZI NA VIŠU RAZINU

Nema sumnje da sam već neko vrijeme svjestan da je moja žena biće od krvi i mesa. Unatoč tome, nisam htio navaljivati. Uvijek bih si rekao: “Možeš prdnuti i sutra”. Svi su izgledi da to više neću govoriti. Nakon što sam za večeru pojeo ogromne količine hrenovki i mamine grah-salate, zazvonio je telefon. Ona zove. Kaže da su se javili njezini i da se ne vraćaju

večeras, kao što su trebali, već sutra popodne i da smjesta dovučem dupe. Pokušao sam s umorom, sutrašnjim poslovima, čak i smradom luka, ali nije uspjelo. Vjerojatno zato jer ljeti u Osijeku ja stvarno nemam nikakva posla, osim da se odmaram dok me Osijek ne umori. Putem sam već odlučio upotrijebiti stari savjet: "Man's got to do what man's got to do". I evo me sad kako sjedim ispred njezinog televizora i čekam da se dogodi. Olakotna je okolnost da gledamo *Tramvaj zvan čežnja* i da se relativno dobro zabavljamo na račun starog Marlona Branda koji se ponaša kao jedna divna muška svinja.

Osjećam da ću to uskoro i ja biti. Bez divna.

Sturm und Drang. Sturm und Drang. Sturm und Drang. Marlon urla. Steeeeeelaaaaaaaaaa. Steeeeeelaaaaaaaaaa. Tko ga jebe! Popuštam! Puštam! Dobar!

Unatoč tome, trudim se izgledati staloženo i potpuno zainteresirano za film. Razumije se da periferni vid ima prioritet. Vidim da me pogledava iz svojeg naslonjača, ali ja ne pokazujem nikakvo zanimanje za njezino zanimanje. Ustaje, odlazi do police ispunjene plišanim, gumenim i drugim životinjama, uzima zeku i daje mu po guzi. Vraća ga na policu, a sebe u naslonjač. Pokušava biti ozbiljna, ali vidim da joj se oči smiju.

Ovo mi se sviđa. Mislim da ću riskirati. I to vrlo skoro.

Sturm und Drang! Ide! Neka bude svjetlost!

Ovaj puta me niti ne pogleda. Isti trenutak ustaje, odlazi do prozora, otvara ga širom, odlazi do police, uzima zeku, zavitla ga kroz otvorena vrata, a zatim ih zatvori. Namiguje mi i kaže: "Ovo će ga naučiti pameti!"

U redu. Shvatio sam. Dobra je. Stvarno dobra. Ali peristaltika, crijevna flora i ono što je nekada bila grah-salata ne obaziru se na to. Neko vrijeme šutke gledam film, a onda odlazim na WC. Zatvaram vrata za sobom, sjedam na školjku i opuštam se. Vjerojatno u zadnji trenutak. Pred samo prsnuće. Uh! Ovaj sigurno spada u elementarne nepogode. I opet. I opet. Itd.

Sasvim sam zaboravio da je ponoć prošla i da se grad stišao i da smo sami u kući. Mislim da sam malo pretjerao. Svega toga postajem svjestan jer čujem kucanje na vratima, a zatim i njezin zabrinuti glas: "Jesi bolestan?"

S LJUBAVLJU I NEMILOSRDNO

1.

Šutimo. Već četvrti dan. Otprilike ovako:

I ranije se znalo dogoditi da šutimo. Posvađamo se i onda šutimo. Sat, možda dva. Nekada i cijeli dan. Ali nikada četiri. Ta svađa od prije četiri dana – četiri dana kvadrirana kubirana nabujala preuveličana našom šutnjom – čini se tako davnom da više nisam siguran oko čega smo se posvađali. Ali svađe je bilo. Moralo je biti.

Inače ne bismo šutjeli.

2.

Kao predložak za lik W. P. Mayhewa u filmu *Barton Fink*, kojeg glumi John Mahoney, braći Coen je poslužio William Faulkner. Navodno je i prije odlaska u Hollywood bio pijanac epskih razmjera, a stigavši u Kaliforniju još je ponešto uznapredovao. Kako bilo, prvi susret Bartona Finka s njegovim književnim uzorom smješten je u sanitarne prostorije jednog holivudskog restorana. Barton upravo pere ruke nakon što je dovršio doručak sa svojim producentom i pozornost mu privlači, recimo to tako, zvučno izbacivanje sadržaja želuca u jednoj od kabina. Čovjek koji izlazi iz kabine je već spomenuti W. P. Mayhew. Nakon prepoznavanja, upoznavanja i kraćeg razgovora, Mayhew pruža plosku Bartonu Finku, ovaj je odbije, ali zato Mayhew dobro nagne. Kad ugleda zgranut izraz Bartonova lica, lakonski mu objasni da je za njega alkoholno piće “social lubricant”.

Pitanje: zašto mi objašnjenje zvuči tako poznato?

3.

Trebalo bi nekako prekinuti taj začarani šutljivi krug.

Ali on se ne može tek tako prekinuti razgovorom: mi upravo i šutimo zbog onoga što smo jedno drugom rekli.

Započeti neki novi razgovor dok se ne riješi onaj zbog kojeg šutimo nema smisla. Vratiti se na onaj zbog kojeg šutimo nema smisla ako se u međuvremenu nešto nije promijenilo.

A imam osjećaj da nije.

Naime: još uvijek mislim da imam pravo na neka pitanja odgovarati sa ZATO. Ako ni zbog čega drugog, a onda zbog toga što se i ona koristi istim pravom. Kaže: "Ne moram uvijek imati zdravorazumsko – kao ni kakvo drugo – objašnjenje za sve što učinim ili mislim, niti mislim da ga moram tražiti, a i ako ga imam, nisam ti ga *dužna* dati. I da znaš: nikada ga neću uskratiti ako si ga zaslužio". Slažem se. Često mi ne odgovara takvo stanje stvari, ali sam na kraju uvijek prisiljen složiti se.

Zapravo se ne slažem, ali se moram složiti. Jasno mi je to sa "zasluživanjem". Ali volim poklone.

Priznajem da se ja tim pravom koristim uglavnom iz čiste lijenosti. Ona to zna i zato poludi kada joj kažem ZATO.

Kaže: "Ne želiš pričati sa mnom. Misliš da nisam dovoljno pametna da bi pričao sa mnom". Bojim se da bi moglo biti baš to. Ali nikada ne priznajem. Ne priznajem jer ne želim vjerovati da je to pravo objašnjenje. Moje opravdanje: "U stanju sam prepoznati razgovor koji vodi svađi. U stanju sam prepoznati raspoloženje ozračje trenutak koji vodi svađi. U stanju sam zaustaviti se na vrijeme".

"Baš!" odmahuje ljutito.

4.

Jučer sam nenajavljen upao kod Ivana. Ističem to "nenajavljen" jer to nije moj običaj. Otišao sam od kuće samo da ne bih bio kod kuće. Kada već nisam znao kako prekinuti svađu, pokušao sam izaći iz nje. Ali što se tiče Ivana, ništa ne bi bilo drukčije ni da sam se pismeno najavio sedam dana unaprijed.

Prethodne noći bio je na partyju i najeo se nekakvih prljavih bombona. Da stvar bude još

gora, uspio se i pristojno naliti. Dakle, stari je MDMA već neko vrijeme bio stvar prošlosti, a alkohol i LSD su njegov mozak, u trenutku u kojem ulazim u njegov stan, koristili kao bojno polje, a u najboljem slučaju kao nešto na čemu u filmovima uvijek stoji ploča s natpisom RESTRICTED AREA. (To sam saznao tek kada je ponovno ovladao umijećem govora. Onda, nakon upornog kucanja i osluškivanja glazbe koja je dopirala iz stana, nesigurnog otvaranja vrata i konačnog ulaska, sve to sam samo nejasno naslućivao.)

“Čovječe, ne izgledaš dobro”, pokušao sam započeti nešto za što sam se nadao da će se pretvoriti u razgovor. Otvorio je usta, ali iz njih nije izlazio nikakav zvuk. Barem ne artikuliran. Njegov izgled – čovjek koji sjedi u naslonjaču, lagano nagnut udesno, otvorenih usta – nije davao nade u brz oporavak. Vidio sam ga već u takvim stanjima i znao sam što trebam učiniti.

“Čovječe, definitivno ne izgledaš dobro. Imaš li nešto slatko u kući?” upitao sam ga. Bilo je očigledno da je budan samo zato jer je na tripu, ali i da je isto tako potpuno iscrpljen. Pretpostavljao sam da bi mu malo šećera u krvi, a samim tim i u mozgu, pomoglo da u slaganju rečenica nadmaši kašicu od banane i čajnog peciva. (Možda to sa šećerom i nije onako kako ja mislim da jest. To nikako ne mogu znati. No, bez obzira na to, primijetio sam da u ovakvim situacijama imam nepokolebljivo povjerenje u ljekovito djelovanje bilo čega slatkog, otprilike kao što je stara Bess imala u tanjur tople pileće juhe.) Kako nije imalo smisla čekati odgovor, ustao sam i otišao u kuhinju. Kuhinja je izgledala kao Ivan. Ipak sam uspio pronaći med i jedinu čistu žlicu. Iz hladnjaka sam izvukao bocu mineralne i zaputio se natrag u sobu.

Teškom sam ga mukom natjerao da pojede nekoliko žlica meda i da ih poprati s isto toliko gutljaja tekućine. Tupo je zaječao poslije svakog gutljaja. Ipak, za manje od minute primijetile su se prve motoričke, a onda i psihomotoričke aktivnosti. Promeškoltio se u naslonjaču, malo ispravio, pogledao me i upitao: “Gdje spavaš kada si u Münchenu?”

S tim, naravno, nisam mogao biti zadovoljan.

“Sada bi bilo najbolje da se malo umiješ hladnom vodom”, rekao sam mu. Trudio sam se zvučati kao da znam što je najbolje za njega iako zapravo nisam puno polagao na svoje metode oživljavanja post-rave žrtava.

“Valjda si u pravu”, tiho je odgovorio.

“To je duh!” uskliknuo sam. Kada se vratio iz kupaonice, više je izgledao centrifugirano nego

umiveno. Svalio se sav mokr u naslonjač i rekao: "Kakva noć!"

"Noć je bila davno. Točnije: prije četiri sata i dosta minuta. Kako si sada?"

"Ne želiš znati!"

"U pravu si."

Na trenutak sam pomislio da ću ipak moći s njim porazgovarati. Međutim, već me njegova sljedeća rečenica uvjerila u suprotno. Zagledao se u jednu točku koja je mogla biti otprilike trideset centimetara iznad moje glave i barem četiri svjetlosne godine iza i rekao: "Tipu se tek sada počinju vraćati novci koje je uložio u klub".

Ništa od razgovora.

Ustao sam i rekao mu: "Moj savjet ti je da legneš u krevet i moliš Boga da zaspiš. I još nešto. Ne znam da li će te to utješiti, ali bih volio da znaš: ni ja se uvijek ne slažem s onim što mislim".

5.

Da imam imalo mozga u glavi, sjedio bih pored nje i molio je da mi oprost. Ne znam točno što, ali znam da sam kriv. Vjerojatno ne potpuno, ali djelomično sigurno. A to je već dovoljno da se moli za oprost.

Čak i da nisam ništa učinio da se posvađamo, već to što podržavam postojeće stanje "posvađanosti" čini me krivim. Jednog dana kada budem umirao ili nešto slično, bit ću jako tužan i ljut ako se sjetim da sam propisno sjebao četiri dana života.

Jedino Važno Pitanje: volim li je?

6.

Ivan i ja sjedimo u *Lavu* i pričamo i pijemo. Točnije: on puno priča i malo pije, večeras sam pametniji. Posvađao se s Marijom i skroz je u kurcu. Ja njemu nemam namjeru dati do znanja da sam i sam posvađan. Da je netko drugi u pitanju, možda bih i želio pričati o tome, ali s "posvađanim" Ivanom ne. Dakle: gomila nesuvislih rečenica izlazi iz njegovih usta.

Gnjevnih. Odlučnih. Ali prije svega nesuvislih. Obojica dobro znamo da će prekosutra njihovu svađu prekriti zaborav i pohota. Unatoč tome on uporno priča kako je ovaj put “stvarno gotovo” i kako bi trebao naći neku poštenu i normalnu žensku i da je “sit debele kučke” i da “svatko može ponekad zajebati stvar” i da “to nije izgovor za histerične scene i reakcije” i da je

tako dalje

tako dalje. Nema smisla da ga podsjećam kako Marija zapravo izgleda fantastično, kako bi morao svaki dan zahvaljivati bogu nebesima slučaju sudbini što je takav vrhunski primjerak, po nekima, nježnijeg & slabijeg spola odlučio, sve ukazuje na to, provesti život s njim, kako je jedan od onih sretnika koji imaju normalnu žensku i samim tim je više ne moraju tražiti, kako je on sam najveći krivac za trenutno stanje stvari i kako će se prekosutra, najkasnije, pomirenje, čiji petparačko-srcebradateljski početak mogu zamisliti jedino s razlivenim rubovima i u Technicoloru™, pretvoriti u nešto daleko animalnije, ali ne i anomalnije.

7.

Što onda čekam?

To što ne znam točno što reći nije bitno i svakako nije opravdanje. Trebam samo otići kod nje i reći: “Oprosti mi. Volim te”.

Ili: “Nemoj se ljutiti, ljubavi. Ja sam samo nepopravljiva patetična budala”.

8.

Šutim, pijem i puštam ga da istrese sav jad i ponešto pljuvačke iz sebe. Povremeno ga čak i bodrim. Ne zavaravam se: samo zato me tako žarko i želio vidjeti večeras. Toga sam svjestan i zato se ponašam u skladu s okolnostima. Iako mi se čini da bih radije bodrio Mariju.

Odjednom ušuti. Tek mu u tom trenutku posvećujem pažnju. Nikako ne vjerujem da može čitati misli, ali mi je ipak malo neugodno zbog te iznenadne šutnje. Treba mi nekoliko trenutaka da napokon zaboravim na bodrenje Marije. Tek onda primijetim da i ne gleda u mene.

“Što je?” pitam.

“Jako dobro. Jako dobro”, počinje mrmljati sebi u bradu. Okrećem se i vidim četiri novopristigle gošće kako se namještaju u svoje najbolje poze. Letimičan pogled: jedno vrhunsko plus tri neuhranjena tijela, četiri prazna, ali odlučna lica. Zatim: neka estetsko-erotska verzija Maxwelllova demona navlači koprenu na daskasto-koščata tijela i sav vremensko-prostorni kontinuum pripada vrhunskom.

Huh!

Neka mi netko objasni što se točno događa mom organizmu kada postane svjestan da se u neposrednoj blizini par ženskih bradavica sasvim jasno ocrtava kroz pripijenu tanku majicu.

Zapravo: što se ne događa!

Nema sumnje da je kod sve četiri u pitanju dobro održavana i razrađena roba, ulaštena do iznemoglosti. Iznad njih 300Wni neonski natpis: Body talks. Body walks.

Ili nešto još kraće i blještavije.

Dopuštam i sljedeću mogućnost: zao sam jer moram trpjeti Ivanove gluposti. Odnosno, večeras sam ih odlučio trpjeti.

Također, mogu dopustiti da ni njegove replike ne bi zvučale tako idiotski da izlaze iz para jasno ocrtanih ženskih bradavica.

Vjerojatno ne bi.

Vraćam se u prvotni položaj. Ivan samo što ne počne sliniti.

“Što je? Što vidiš? Nisi ovako loše izgledao ni poslije koncerta Kaljekcije!” pokušavam doprijeti do njega. Moram ga početi zajejavati ili mu se pridružiti. Pokušavam prvo. “We’re losing him fast!” zapomažem čikaško-kirurški, trudeći se izgledati kao da mi je doista stalo da spasim umirućeg. Uviđam da sam ipak stigao prekasno i neiskreno.

9.

Nekada mi je jasno zašto čovjek s godinama ne biva mudriji. Nekada nije.

10.

“Pogledaj malu”, mrmlja.

“Koju?” okrenem se prema njima ponovno. “Sve su male.”

“Onu u prozirnoj košulji”, odgovara pokušavajući pričvrstiti čeljust za lice.

Gledam kroz prozirnu košulju. Ne mogu vjerovati. Jebena vreća kostiju. Pored onih jasno ocrtanih.

“Tu!?” gotovo zurlam. Iznenaden sam svojom reakcijom, ali samo trenutak: što je normalnije nego da puno alkohola i šutnje završi kao urlanje. Ivan, međutim, ne primjećuje ništa od svega toga: “Da! Kakav komad!” mrmlja i dalje u transu.

Hvatam ga lijevom rukom za potiljak, desnom mu zatvaram usta. Prisiljavam ga da me pogleda u oči: “Reci mi iskreno: je l’ tebi do jebanja ili do gatanja?”

Mislim da zapravo urlam. Svi su se okrenuli prema nama dvojici, uključujući i jasno ocrtane i prozirnu košulju. Onda mi se učini i da me Ivan gleda kao da nije sa mnom.

11.

Sasvim lako mogu zamisliti kako žena stoji dva koraka od mene, odmahuje glavom i kaže: “Kakva si ti bukva!”

12.

Ivan i Marija su se posvađali otprilike pola sata nakon što sam napustio njegov stan. Evo ovako.

Nakon mog odlaska, nije se micao iz naslonjača. Prvi pozitivni učinci meda su slabili, ili barem ja to zamišljam tako, i on se polako vratio u stanje u kojem sam ga i zatekao. Tada je u stan ušla Marija.

Nikako se ne bi moglo reći da je bila oduševljena što ga nalazi u tom mineralno-mističnom stanju.

“Što je?” izderala se na njega. Ona je mislila da ga je to samo pitala, ali Ivan se kune da se potrudila iz sebe ispustiti pozamašnu količinu dB. “Što je? Što si radio noćas?” urlala je, po mom mišljenju, s punim pravom i potpuno neometana. “Izgledaš k'o Stephen Hawking!”

U znak slaganja, potekla mu je slina.

Marija se okrenula i otišla.

Kada je predvečer došao malo k sebi, nazvao ju je. Prije nego je izrekao i prvu riječ do kraja, ona je samo poklopila slušalicu.

Opet Pitanje: zašto nisam lucidan kao Marija?

13.

Sjećam se jedne šetnje na Dravi. Bilo je to jesenas, koji dan prije ili poslije Svih svetih. Žena i ja smo iskoristili, neuobičajeno za to doba godine, sunčano i toplo poslijepodne za šetnju. Iako smo isprva mislili prošetati od kompe do zimske luke, predomislili smo se. Odlučili smo pričekati kompu, prijeći na lijevu obalu i vratiti se preko pješačkog mosta.

I tako, dok smo čekali kompu, sjedeći na rubu kamenog stepeništa na obali i gledajući kako se Drava siva smeđa muljevita tiha i odlučna valja prema istoku, ni sam ne znajući zašto, počeo sam joj govoriti o tome kako mislim da su ljudi nesretna bića i kako tu zapravo nema puno pomoći. Nema sumnje da sam ja sâm u tom trenutku bio najbolji dokaz da ljudi nisu nužno nesretna bića, ali sam svejedno nastavio slijediti tu, uvjetno rečeno, misao. Rekao sam joj kako se, od trenutka kada napustimo maternicu, sve svodi na to da smanjimo količinu boli i što više se približimo tom pretporođajnom blaženstvu, kako si zapravo sjebemo cijeli život pokušavajući izbjeći nešto što je nemoguće izbjeći.

Ona je šutke slušala, naizmjenice gledajući Dravu mene kompu na drugoj obali.

Kada je kompa krenula prema nama, lice joj se počelo razvlačiti u osmijeh. Onda me počastila jednim dugim pogledom koji mi je prošao ravno kroz zjenice. Bilo je to tipično izdanje njezinih milijun kilometara smeđih očiju. Imao sam snažan osjećaj da želi nešto reći

pa sam ušutio. Gledajući me i dalje lica razvučena u osmijeh, rekla je: “Sve je to mlijeko od konja i kurac od rode”.

NEKE SE STVARI UOČAVAJU LAKŠE OD DRUGIH

1.

Vikend u Osijeku znači izlazak. Nisam više u pubertetu da mislim kako ću se radije ubiti nego provesti večer s roditeljima, ali svejedno nemam namjeru subotom navečer sjediti kod kuće ispred televizora. Osim toga, budući da nisam često u Osijeku, volim izaći i vidjeti prijatelje. Volim vidjeti i ljude za koje sam nekada mislio da su mi prijatelji. Ta adolescentska greška u procjeni ne znači da mi danas više nije drago kada ih vidim. Čovjek samo shvati da je nerealno očekivati da možeš razviti i održati prave prijateljske odnose s više od nekoliko osoba. Nitko nema toliko vremena. To mi ne bi pošlo za rukom vjerojatno čak ni da sam nezaposlen. Svejedno, volim vidjeti sve te ljude s kojima sam proživio manji ili veći dio svog života. Čak i ako se većine tog vremena više i ne sjećam. Mogu se družiti s njima i dobro se zabavljati jer moj život više nema nikakve veze s njihovima i zato sam neopterećen njihovim mišljenjem, stavovima i svjetonazorima. Do određene granice me čak ponekad mogu i gnjaviti. Ali iza te granice mogu samo prijatelji. I to je sasvim u redu.

Ipak ovo nije savršen svijet.

2.

Ona je kod svojih. Vrijeme je da je nazovem i čujem kako napreduju pripreme. Koje se uglavnom sastoje od pranja kose koja će ionako nakon večeri provedene u birtiji biti smrdljiva poput pušačkog kupea drugog razreda. Godinama sam joj govorio da je to pranje kose prije izlaska potpuni gubitak vremena. Ona bi mi samo rekla da ne može među ljude neoprane kose. Ja bih demonstrativno počeoškao svoju i rekao: "Možeš, možeš. Samo prestani vjerovati da te tipovi gledaju. Kao što ja ne vjerujem." To bi onda obično završilo tako da ona prezrivo otpuhne i kaže nešto kao: "Koji si ti naivac. Nemaš pojma. Ja perem kosu zbog svih onih žena koje gledaju tebe, a onda i mene. Ti to ne možeš shvatiti. Tvom muškom mozgu nedostaju neke funkcije koje svaki ženski ima."

Danas se zapravo slažem s njom. Mom mozgu dosta toga nedostaje. Iako nisam siguran da svaki ženski to ima. U svakom slučaju, više ne mislim da je potrebno podržavati razgovore koji se kreću u tom pravcu. Zato sam odustao od svega toga. Dapače, počeo sam je prije

izlazaka strogo ispitivati je li sredila kosu, izglačala majicu i očistila cipele, da je nigdje neću voditi ako nije skockana kako treba. Ne želim da druge cure o meni misle kako bih mogao podnositi nemarnu i nonšalantnu ženu.

3.

Kada podigne slušalicu i kaže "Da?", povičem: "Ser Aleksa? Je li to Ser Aleksa?"

Nedavno smo gledali Manchester protiv nekoga, točnije, ja sam gledao utakmicu, a ona je kunjala pored mene. Onda sam morao ići na WC pa sam je zamolio da malo pazi na događanja na travnjaku kako bi mi ih mogla prepričati kada se vratim. Po povratku zatekao sam je kako i dalje kunja s glavom zabijenom u jastuk. U kutu ekrana je pisao rezultat pa sam odmah vidio da je Manchester popuštao gol u međuvremenu. "Što je ovo? Što je s našim dogovorom? Tko će meni sada reći što je bilo?" napao sam je neuvjerljivo. Ona je ne vadeći glavu iz jastuka rekla: "Ser Aleksa je popizdio". To mi je popravilo cijelu utakmicu.

Čujem tiho kikotanje iz slušalice. Onda kaže: "Ne, nije. Ser Aleksa je popizdio i otišao. Rekao je da će te razbiti kada te dohvati". Njezine uobičajene prijetnje bez težine. Ali kada prijeti u svoje ime, to obično nije dobro.

"Je li kosa mirišljava?" pitam.

"Aha", kaže. I nastavlja: "A jesi se ti najeo luka?"

"Ljubavi, tvoje insinuacije nisu neukusne, ali su neosnovane", odgovaram joj.

Možda sam dva puta u životu jeo luka prije izlaska, ali to je njoj dovoljno da me povremeno zlostavlja ovakvim pitanjima. Znam da to nije bilo u redu. Mislim, kada neke ljude ne vidite po mjesec ili dva, onda je stvarno u redu suzdržati se od prežderavanja lukom. Ako ništa drugo, da im ostanete u podnošljivom sjećanju. Svatko nekada ne odoli iskušenju.

"Dolaziš po mene?" nastavlja ona kao da mene nitko nikada nije vrijeđao.

"Naravno, ljubavi. Ako te ja sa sela ne odvedem u grad, nitko neće", odgovaram.

"Ne budi glup i dođi", kaže i spušta slušalicu.

4.

Nekada mi se čini da smo zajedno otkako pamtim. Znam da nismo, ali mi se čini kao da jesmo. Ne želim se zbog toga. Stvar je u tome da mi je s njom stvarno dobro. I zato mi se čini da mi je uvijek bilo dobro. A znam da nije. Čovjek mora paziti da ne zaboravi takve stvari, ma koliko bi ih rado zaboravio. Čini se kao mazohizam, ali vas uvjeravam da je bolje biti optužen za mazohizam, nego izgubiti orijentaciju. Ali nisam htio o tome. Ono što me fascinira jest to što u svih ovih 100 godina što smo zajedno nikada nisam skužio kako se napija. Odnosno, uvijek mi promakne onaj trenutak kada napušta trijezno stanje i prelazi u pijano. Nekoliko sam puta bio čvrsto odlučio uočiti taj trenutak. Prvih par puta sam se čekajući ga tako dobro napio da sam propustio valjda sve. Onda sam promijenio taktiku. Dva ili tri puta sam pio nekakve sokove i uništio si želudac, dok se ona dobro zabavljala ispijajući džin-tonike. Odlučujući mi je trenutak svejedno bio promaknuo. Onda sam digao ruke od toga. Iako me to nikada nije prestalo kopkati. Sada mi to opet pada na pamet. Budući da se ne pojavljuje nitko od onih ljudi koje bih rado vidio, odlučujem, između dva gutljaja piva, obavijen gustim oblakom cigaretnog dima i glasnim Badly Drawn Boyem, otvoreno izložiti svoj problem.

“Ljubavi, moramo nešto raščistiti”, počinjem pompozno.

“Daaa?” odvrća prilično oprezno.

“Znam da ti vjerojatno misliš da to nije važno, ali mene ipak muči: kako to da ne mogu skužiti kako se napijaš? Mislim, onaj trenutak kada postaješ pijana.”

“Ah, to!” kaže kao da joj je pao kamen sa srca. Možda je očekivala kakav ljubomorni ispad ili nešto slično. Pogledom očešem prisutne muškarce. Činilo se da je nitko ne svlači pogledom, niti bilo što. Okrenem se natrag prema njoj. Očekujem nastavak, ali njega nema. Zato kažem: “Da, to”.

“Nisi ti kriv, a nisam ni ja”, kaže.

“Odlično. Sada mi je lakše. Možemo nastaviti piti. Napokon je zagonetka riješena.”

“Što ti je? Reagiraš na mene kao Rade Končar na ustaše!”

“Znaš li uopće tko je Rade Končar?”

“Ne baš.”

“Znao sam.”

“Naravno. A zašto ne znaš kada postajem pijana?”

“To mi nije sasvim jasno.”

“Ljubavi, nedostaju nam riječi.”

5.

Ona misli da se može izvući s takvim objašnjenjem. Ona misli da će nakon takve rečenice, ako dovoljno upadljivo otpije gutljaj džin-tonika, sve biti jasno. Njoj možda nedostaju riječi kada meni nešto treba objasniti, ali mislim da joj inače ne nedostaju. Osjećam se pomalo diskriminirano. I zato ne dopuštam da razgovor ostane na tome.

“Kako to misliš?” pitam. Iskreno, ne očekujem prihvatljiv odgovor. Ovo je gesta kojom bih trebao ispasti gentleman i istovremeno njoj omogućiti da se nepovratno upropasti.

“Jednostavno. Nedostaju nam riječi.”

“OK. Nastavi.”

“Na Islandu postoji više od 20 izraza za pijanstvo. A to je sasvim dovoljno da se primjereno opišu sve faze i svi oblici pijanstva.”

“Odakle to tebi?”

Ignorira moje pitanje i nastavlja: “To nije ništa čudno. Poznato je da ljudi na Islandu puno piju. Rekli su mi neku dobru riječ koja točno opisuje razmjere opijanja na Islandu, ali sam je zaboravila. Nešto kao bjesomučno, ali nije bjesomučno”.

“Kužim. Ono što je Eskimima snijeg, to je Islandanima pijanstvo.”

“Možeš to i tako reći.”

“Odakle ti sve to?”

Sada me više uopće ne sluša. U ruci vrti praznu čašu i vreba konobara. To vikendom nije lak posao u *Voodoo*. Razumijem da istovremeno ne može voditi razgovor sa mnom i izvoditi

tako zahtjevnu i složenu psihomotoričku djelatnost. Ali joj ne mislim dati nikakav popust. Vučem je za rukav. Ona se odsutno okreće prema meni i kaže: "Ha?"

Stvarno nisam u pravom raspoloženju da bih isto pitanje postavio tri puta: "Ti, dakle, želiš reći da se ovdje malo pije?"

Gleda me u oči i šuti.

Ako imate ženu, onda znate što mislim.

A ako ste žena, opet znate što mislim.

Zatim mi stavlja ruku na potiljak i nježno me privlači k sebi. Kao hipnotiziran sam. Čak i da sam siguran da mi želi odgristi glavu, ne bih bio u stanju išta poduzeti. Usnama mi dodirne ušnu resicu i povjerljivo-zagonetno-maznim glasom kaže: "Zamisli koliko se pije na Islandu".

6.

Objektivno gledano, gužva postaje nepodnošljiva. Ali alkohol čini objektivno gledanje na stvari sasvim nebitnim. Naš razgovor nije riješio ono što me mučilo, ali nisam se ni nadao da će se to dogoditi. Razgovori rijetko kada riješe ono što ljude muči. Osim u američkim tinejdžerskim serijama. Moje iskustvo s razgovorima mi govori da će me, u najboljem slučaju, poslije razgovora uvijek mučiti nešto drugo. Zato nisam iznenađen kada ispred nas ugledam Ivana.

"Uživajte?"

"Nikada nemoj sumnjati u to", odgovaram mu i pružam ruku. Ona mu se samo osmjehuje i nastavlja gnječiti limun u svojoj čaši. Ivan nije njen omiljeni izbor za vikend. Meni je OK. Najbolje što se trenutno nudi, nedvojbeno. Osim ako niste tip koji obožava da ga žena napola ignorira, a napola zajejava.

"Jeste li za malo svježeg zraka?" pita Ivan.

Ona je iznenada zainteresirana za Ivana: "Misliš li svježeg *zraka* ili svježeg *zraka*?"

"To misliš kao *ginger rail* ili *ginger ale*?" ima on spremno protupitanje.

"Otprilike tako", kaže.

“E pa mislim da je ovo drugo”, zaključuje Ivan ovu glupu izmjenu replika. Mrzim kada se razumije s ljudima do kojih joj uopće nije stalo. I njih mrzim, također.

Ona me pogleda svojim što-se-čeka pogledom i krene prema izlazu.

Vani je večer svjež, ali ne toliko da bi se itko od nas žalio na to. Pogotovo ne nakon zadimljenog *Voodooa*. Dok polako Sunčanom odmičemo u pravcu Zrinjevca, Ivan vadi joint i pripaljuje ga. Hodamo i šutke si dodajemo joint. Već nakon drugog dima počinje me lupati u glavu. Polako se u njoj stvara onaj balon napušenosti. Potpomognut s tri konzumirana piva.

Ivan samo kaže: “Svjež zrak”.

Kada stignemo do prve zrinjevačke klupice, Ivan gasi ono što je ostalo od jointa, zastane i pita: “Kako vam se čini?”

“Meni se čini”, kažem.

“Aha”, potvrđuje ona.

Više nikoga ne mrzim. Skroz mi je OK. Možda osjetim laganu slabost, ali ništa strašno. Onda Ivan izvadi najlonsku vrećicu i pruža mi je: “Pomiriši, molim te, ovu travu”.

Malo nesigurno uzimam vrećicu, zabijam nos u nju i njušim je.

“Selo. Čisto selo. Kao kad sam bio mali i na selu”, kažem. On samo šutke kima. Barem mi se čini da kima.

“Daj da i ja njušnem”, kaže ona. Njuška vrećicu neko vrijeme. Kroz polumrak nazirem da postaje sve zbunjenija. Napokon kaže: “Ali ja nikada nisam bila na selu”.

Meni je to sasvim dovoljno da popizdim, čak i naduvan. Ne mogu tek tako otrpjeti da to kaže netko tko je više od pola života proveo u Retfali: “Ti? Pa ti si skoro cijeli život na selu!”

“Ne budi glup”, kaže ona. Ivan se ne miješa. Zna da je tako najbolje.

“Da ne budem glup? Kad sam te upoznao, tebe je svako jutro budio magarac i svinje su smrdjele na sve strane. Nije se moglo ući u tvoju ulicu, a da ti suze ne krenu na oči.”

Trudim se zvučati odlučno, ali ne i ljutito. Njoj je to jasno i zato se smije. Ivanu nije i zato šuti.

“To je istina”, kaže.

Trenutak šuti.

Onda zamišljeno kaže: “Nikada nisam uspjela saznati tko je imao tog magarca”.

“A svinje?” oprezno se u razgovor uključuje i Ivan.

Ona ga pogleda kao nekoga tko je upravo postavio najgluplje pitanje na svijetu: “Svinje su imali svi osim nas”.

Tu se svi troje zakikoćemo. Ona mu pruža vrećicu. Ivan je ne vidi. Ona malo zašuška s njom. Ivan uzima vrećicu i sprema je. Čini se odsutnim. Onda kaže: “Čovječe, u Medovdolcu kad jedan magarac zareve, onda svi zarevu. Čisti surround”.

“Isto kao i glupi psi”, dodajem.

“Ali samo po noći”, ograđuje se on.

“A pijetlovi?” pita ona.

Ivan trenutak razmišlja: “Oni samo ujutro”.

“Ali toliko ujutro da to uopće nije bitno. Tko je ikada čuo pijetla ujutro?” pitam.

“Nego kada?” zbunjen je Ivan.

“Pa po danu! Čim nešto povale, odmah to svima razglase. Vidio sam to na selu milijun puta”, odgovaram.

Ona je potpuno očarana. Vidi se da ju je pogodilo ovo s pijetlovima. To potvrđuje s jednim zaneseno-upitnim: “Da?”

Njena očaranost pijetlovima djelomično prelazi na mene. U napušenom zanosu odgovaram: “Pa da. Kao svaki pravi muškarac”.

“Dobro da znam”, kaže.

Trenutak prekasno shvaćam da to što je nešto OK za životinje ne znači da je OK za ljude. Ivan šuti. To sam od njega i očekivao. Gdje su ti jebeni prijatelji kada za tebe treba reći neku lijepu riječ? Kada treba spriječiti da ispadneš potpuna seljčina? Poženili su se, eto gdje su.

Ili se ne žele miješati. A ja i dalje izlazim da bih vidio ljude koji su se oženili i više ne izlaze.

Ona kuži da sam skužio da sam se sav sjebao. Znam to jer me hvata za ruku i tepavim glasom kaže: "Zašto meni nikada ne promakne kada se iz zabavnog tipa pretvaraš u glupana?"

PRODUHOVLJENI®

1.

Bila je subota i smećari su, već po običaju, u sedam ujutro pod našim prozorom praznili kante najglasnije što su mogli, dovikujući se i dobro se zabavljajući. Slušao sam tu buku potpuno nemoćan i još uvijek ne do kraja budan. Olakotna okolnost bio je svjež zrak koji je kroz prozor ulazio u našu sobu zajedno s bukom. Prethodnih šest ili sedam noći bilo je poremećeno vruće i žena je svaku noć, okrećući se i namještajući po krevetu, uzdisala: "Još uvijek ne vjeruješ u globalno zatopljenje?"

Koliko je bilo fino ležati u krevetu, umatati se u frotirsku plahtu i balansirati na rubu sna, toliko mi se činilo privlačnim i ustati iz kreveta, umiti se, skuhati kavu i pijuckati je pored širom otvorenog kuhinjskog prozora. Na kraju sam odlučio biti pohlepan i dograbiti od svega koliko se god može: valjao sam se u krevetu skoro do osam, a onda ustao i otišao zuriti kroz kuhinjski prozor. Onako snenom nije mi bilo jasno zašto se osjećam *gotovo sretno*. Zašto ne samo *sretno*.

Kao prvo, bila je subota, a ja sam bio dodatno osiguran godišnjim. Kao drugo, bio je kolovoz, a kolovoz u Zagrebu je najbolji mjesec ako temperatura padne ispod 25. Zapravo, kolovoz u Zagrebu je najbolji pod svim uvjetima, a naročito ispod 25. Trebalo mi je nekoliko dana da shvatim da je to sve posljedica masovnog iseljenja lokalnog stanovništva. Imam osjećaj da Zagreb bez ljudi postaje nekako humaniji. Znam da to nema naročitog smisla, ali mi se čini da je tako.

Kao treći razlog moram istaknuti novi album Spiritualizeda. Iako je do službenog datuma objavljivanja bilo još više od mjesec dana, žena ga je uspjela skinuti s interneta i to u prilično dobrom stanju. Zato smo prethodnu večer imali nešto kao mini-tulum: nas dvoje, joint i novi i glasni Jason Pierce. Možda se na prvi pogled ne čini dovoljnim za bilo kakav tulum, ali uvjeravam vas da jest.

2.

Nevjerojatno je to što se događa s glazbom pod utjecajem malo THCa. Nisam nikada bio zalučeni *hajfajevac*, ali sam uvijek težio sklopiti stereo koji me ne bi sasvim i nepovratno

osramotio ni pred kakvim zadrtime strahopoštovateljem vrhunskih gramofona i nedostižnih lampaša. Znam da stereo koji košta 50 tisuća maraka mora zvučati 100 puta bolje od mog, ali ja sam uvijek imao svoju teoriju o visokoj vjernosti u jednom dubljem smislu koja kaže da je najbolje uložiti tisuću-dvije maraka u solidne komponente, a ostatak tisuća u dobru glazbu i travu i da će doživljaj, ne sam *zvuk*, biti neusporedivo bolji od svega osim od koncerta s dobrim razglasom. Ponekad čak ni trava nije potrebna. Ako sam u pravom raspoloženju koje podupire prava glazba, može se dogoditi da glazbeni doživljaj postane pravo duhovno iskustvo. Ne znam kako bih točno opisao to što se zna dogoditi. Mozak kao da se prebaci u neko drugo, unaprijeđeno stanje.

Nedavno sam gledao nekakav BBCjev dokumentarac o staroj pizdi mozgu i tamo su ga skroz nahvalili. Rekli su kako zapravo naše oko vidi priličnu gomilu sranja, počevši od toga da sliku vidi naopako, preko mijenjanja boja kako leća stari, pa sve do toga da zapravo dobro vidi samo jedan uski dio slike, ali se taj oštri dio cijelo vrijeme miče i onda mozak krpa i popravljaja sliku i ono što mi na kraju vidimo da vidimo izgleda prilično dobro. Nisu ništa rekli o sluhu, ali ja mislim da se nešto slično nekada događa i sa sluhom. To se ne događa uvijek valjda zato jer nam sluh nije važan kao vid. Ili možda zato jer inače mozak svu svoju snagu troši na popravljjanje slike. Ali ponekad kada zatvorim oči, a oslobođene kapacitete mozga uspijem upotrijebiti da bih postao *jedno s glazbom*, onda može biti stvarno dobro.

Unatoč uznapredovaloj ovisnosti o glazbi, sjedio sam to subotnje jutro u kuhinji u tišini. Fasciniralo me koliko Zagreb može biti tih. (Nakon što smećari odu. Nakon što svi odu.) Buka grada je bila gotovo nezamjetljiva. U stanu tišina. Čekao sam da se ona probudi, ne ulažući u to nikakav napor.

Kako se svijest polako približavala radnoj temperaturi, počeo sam postajati svjestan svih tih malih pukotina u savršenom subotnjem jutru.

3.

Kada sam čuo kako se otvaraju vrata naše sobe, usmjerio sam pogled prema hodniku i čekao da vidim hoće li baciti pogled u kuhinju prije nego uđe u kupaonicu. Kroz nekoliko se sekundi pojavila, a onda i zaustavila uokvirena kuhinjskim vratima. Još uvijek je otresala sa sebe pozamašne komade sna, izgledajući poput nekakve ogromne nenaspavane bebe. Imala je na sebi tamnoplavu trenerku i potkošulju boje sladoleda od breskve i još nečega. Bila je teško istetovirana od spavanja, po licu, ramenima i rukama.

“Skarfejse!” pozdravio sam je.

“Kad progledam, pronaći ću te i onda ćeš fasovati”, mrmljala je i gurala ruke po očima.

“Može jedna kavica za moju omiljenu tetoviranu ženu?” pokušavao sam je odobrovoljiti iako je subotom to uvijek potpuno nepotrebno i uzaludno.

“Može. Idem sada. A kada se vratim...” tu je zastala i vjerojatno zaboravila što je uopće rekla prije sekunde. Ja sam se nasmijao jer sam se sjetio kako je prije nekoliko dana za večerom tvrdila da se sir koji je kupila zove *Nacional* i kako sam joj rekao da je to nemoguće. Skoro smo se posvađali oko toga. Da se to ne bi dogodilo, bio sam otišao do kante sa smećem i pronašao papir u koji je sir bio umotan i na kojem je lijepo pisala cijena i količina, kao i to da se sir zove *Turist*. Onda smo se smijali. Ja sam joj još neko vrijeme poput kolportera dobacivao *Nacional, Nacional*, a ona se kikotala između zalogaja. Kada je počela praviti drugi sendvič, pružila je ruku prema siru i rekla “Dodaj mi *Pe...*” i onda zastala. Pogledali smo se, skužili da je opet zaboravila ime sira i onda sam ja morao izaći iz kuhinje da bih se prestao smijati. I taman kada sam uspio, učinilo mi se da se u stanu može čuti samo Teenage Fanclub. A onda sam ispod glazbe čuo tiho jecanje iz kuhinje i ponovno prasnulo u smijeh. Čisti trip.

4.

Pustio sam je da na miru otpije nekoliko gutljaja kave i dođe malo k sebi. Ne zato što sam pun ljubavi, već zato što prije toga od nje nema nikakve koristi.

“Prvi prespavani dojmovi o Spiritualizedu? Kako ti se sve to skupa čini? Ovako odmornoj i mudroj poput jutarnje rose pred iščeznuće. Ovako samouvjerenoj i blijedoj. Ukratko, kako ti se čini?”

“Najbolji. Kao i sinoć i kao i uvijek. Ne sjećam se da je Jason objavio ijedan album koji nije bio najbolji.”

“A to što zvuči kao mjuzikl? I malo kao Wagner?”

Spustila je šalicu na stol i pogledala me razočarano.

“Zašto si tako grozan? Što ti ne dopušta da podneseš tuđu sreću? Možeš li mi to objasniti?”

“Zašto to govoriš? Odakle ti to da ne mogu podnijeti tuđu sreću?” pravio sam se potpuno nedužan, što mi vjerojatno uopće nije dobro stajalo. Ali da mi je dobro stajalo, onda tu ne bi bilo stvaralačkog napora u kojem uživam subotom ujutro.

“Valjda nema dvije stvari koje u glazbi mrzim više od mjuzikla i Wagnera. Osim džez. I ti onda imaš obraza uspoređivati Jasona s Wagnerom. I mjuziklom.”

“Pa ima i dijelova koji su onako džezi.”

“Vidiš. Upravo to mi nije jasno. Znam da si glup namjerno i to mi nije jasno.”

“Pa ti znaš da ja tebe volim i da ovim zlostavljanjem pokušavam postići da zamrziš muški rod u cjelini, a naknadnim ulizivanjem da nikada ne pomisliš da bi ti s drugim muškarcem moglo biti bolje.”

“Kako ćeš me spriječiti da pomislim da bi mi *samoj* bilo bolje?”

“A tko bi onda, u tom hipotetskom samačkom domaćinstvu, kuhao, prao, čistio i prdio u krevetu?”

“Kada tako postaviš stvari, vidim da si u pravu. Nisi ti glup.”

“Naprotiv, ja sam dosta pametan.”

“Ali ne dok govoriš”, rekla je i pogledala me sažalno, ali ne bez ljubavi. Nisam uopće sumnjao da voli kada pričam gluposti i glumim seljačinu. Ili je barem uspijem uvjeriti da glumim. Otpila je još jedan gutljaj kave, zagledala se kroz prozor i odsutno rekla: “Pametan, ali načet”.

5.

Po deseti put sam nagnuo šalicu i podsjetio se da u njoj više nema kave. Ustao sam, otišao u sobu i uključio stereo. Nakon nekoliko sekundi neodlučnosti, ipak sam pustio *Let It Come Down*.

“Znam da sam nemaštovit, ali da vidimo paše li na tašte, na ujutro i na subotu.”

“Ja već znam da paše. Kao i da moramo saznati kako zvuči *uživo*”, odvrtila je.

On Fire mi je zazvučala malo preuzetno i preglasno za prvu pjesmu nakon buđenja. Ali nisam je namjeravao preskočiti, to nikako. Tek sam je daljinskim malo stišao.

“Što je? Što je? Bi li ti više odgovaralo nešto akustično? Malo pederske glazbe? Malo Nicka Drakea možda?” pobunila se odmah.

“Ne pretjeruj”, pokušao sam je smiriti. “Daj mi nekoliko minuta da se oprostim od tišine.”

“Subota ujutro je pravi trenutak za sve vrste oprostaja”, rekla je i dobacila mi osmijeh da bude sigurna kako ću to shvatiti kao dobru priliku da završimo razgovor na tu temu.

I tako smo neko vrijeme šutjeli, slušali Spiritualized i gledali kroz prozor. Osjećao sam se nekako lijepo, ali nemirno. Kao da imam sve preduvjete da budem sretan, a ipak to nisam. Zapravo, to i jest bila sreća, ali sam ja u svojoj retardiranoj nezahvalnosti očekivao nešto spektakularnije. Znao sam odakle dolazi ta neznatna, ali uočljiva razlika između *gotovo sreće* i *sreće*.

“Ne mogu vjerovati da više nećemo uzimati bombone. Da je kraj priče već iza nas.”

Ona me pogledala i tada sam shvatio da mislimo na isto, iako vjerojatno ne na isti način. To je Jason Pierce. Potiče te da tražiš savršenstvo, pomaže ti da se osjećaš živo i sjebano istovremeno. Da postaneš svjestan da bi trebao biti zahvalan. Da uvijek možeš biti bolji, ali da ne očekuješ da će to itko cijiniti, osim otprilike tri osobe na svijetu koje te stvarno vole. Što je sasvim prihvatljivo.

“Znaš da ne mislim da ovako nije lijepo. Ali ovo je tako politički korektno. Ovo je tako obična sreća. Kao oni romani u sredini Glorije. *Našli su smiraj u toj skromnoj i sveobuhvatnoj ljubavi. Mnoge godine ispijanja subotnje jutarnje kave bile su pred njima i oni su osjećali zahvalnost za svaku jebenu kap kave što se imala sjuriti u njihove želuce u nadolazećim godinama.* Mislim, obična sreća je u redu. I vjerojatno bih bio zadovoljan s njom da ne znam da može biti još bolje, savršenije. A to savršenije mi je potrebno i da bih shvatio koliko je ovo nesavršeno predivno. Moram se povremeno odmaknuti od sebe da bih bolje vidio što imam. Nešto u tom smislu”, rekao sam.

“Ali ti si prvi koji će me opomenuti da budem skromna čim se požalim na državu, posao, ljude, život ili ako u svojim težnjama postanem proturječna, nesuvisla i potpuno neuračunljiva.”

“Ovo je drugo. Ja ti ne dopuštam da se žališ na druge ljude, da želiš da su ljudi drukčiji, da

budu bolji, da budu više ono što bi ti htjela da budu. To je nesuvislo i neskromno. Ovo je nešto na što se može utjecati. Ja govorim o radu na samom sebi. Ako nekada izgleda kao da te život zajebava iz čiste dokolice i šalje ti gomile pizda s kojima onda treba izaći na kraj, nećeš ništa riješiti plaćući nad svojom teškom sudbinom. Moraš se s tim suočiti. Ili ćeš se pod pizdunskim pritiskom i sama pretvoriti u pizdu pa uzvratiti u skladu s time ili ćeš pizde svesti na pravu mjeru i time ih neutralizirati.”

“Kada bi s pizdama bilo tako lako. Pizde obično imaju neku moć. Obično ti i ne izlaze na oči dok nemaju neku moć.”

Bila je u pravu: s pizdama nije lako. Teško je razviti mehanizme rukovanja pizdama koje ti omogućavaju da se i sam ne pretvoriš u jednu. Pretvaranje u pizdu je opcija koja je otvorena svakome od nas. To ne treba poricati. S druge strane, u suprotnom smjeru nema baš puno prometa.

“Čuj, ako se prema pizdi odnosiš kao pizda, onda ispada da je pizda bila u pravu što se prema tebi odnosila kao pizda. Ali ako-”

“Neću valjda sada čuti neku priču o ljubavi koja može nadjačati pizde? Ništa ne može nadjačati pizde. Točka.”

“Ni bombon?” pokušao sam je poljuljati u uvjerenju.

“Ne. Tu ni bombon ništa ne može. Pizde su najjače na svijetu.”

6.

Možda sam trebao jednostavno skinuti Spiritualized i pustiti nešto drugo. Možda Flaming Lipse ili Mercury Rev. Ali mislim da mi je trebao baš Spiritualized. Bio sam u pravom raspoloženju za Jasona i njegov vjerničko-narkomanski i ponizno-oholi pogled na glazbu, ljubav, svijet i život kao takav. Ako on te stvari uopće razlikuje.

“Čudno je to. Uvjeren sam da nama bombon može pomoći da se sjetimo svega što je bitno, da sve smjestimo u pravu perspektivu. Ne mislim da mi već i sada ne znamo što je bitno, ali i sama znaš da postoji razlika”, pokušao sam vratiti razgovor na prvobitni kolosijek.

“Isto tako nam može odmoći u svemu onome što moramo pregurati preko glave jer

jednostavno živimo tako kako živimo. Znam da može biti bolje, ali trenutno ne znam kako bih to mogla ostvariti. A i složili smo se da je cijena postala previsoka. Da smo prestali učiti nove stvari. Da smo se osjećali sve umornije od cijele te priče. Da je svaki put oporavak trajao sve dulje. Ne možeš raditi deset sati dnevno, pet dana u tjednu i uzimati bombone. Možeš svaku večer smotati joint i popiti čašu vina i sutra opet raditi kao manijak, to da. Vjerojatno ćeš i lakše raditi deset sati na dan ako znaš da na kraju slijedi joint i čaša vina. Za razliku od bombona koji te rasturi.”

“Slažem se. Djelomično. Ovako je bolje, umjerenije, sigurnije. Ali mislim da nikada ne smijemo zaboraviti da *tamo gdje je opasnost, raste i spasonosno.*”

“Ostavi citate za studentice”, odvratila je bez da je u to uložila bilo kakvu emociju.

“Ozbiljan sam i ti to dobro znaš.”

“I ja sam ozbiljna, samo ne koristim citate. Dobro znaš zašto smo prestali uzimati bombone.”

“U tome i jest problem. Nekada znam, a nekada ne”, rekao sam. “Odnosno: uvijek znam, samo što nekada ne vjerujem u to što znam.”

“Ako sumnjaš u to što znaš, samo se obrati meni i ja ću raspršiti sve tvoje sumnje.”

“Kao kada sam te onu noć probudio i rekao da mislim kako sam impotentan?”

“Nekad si tako glup da uopće ne znam kako uspijevaš svaki dan otići na posao i pritom ne poginuti.”

“Odat ću ti tajnu.”

“Molim te.”

“Sačekam ispred ulaza da naiđe neka zgodna studentica pa je s nekim citatom zamolim da me odvede na posao.”

“Pretpostavljam da si nakon toga previše umoran da bi radio pa jednostavno uzmeš taksi i vratiš se kući?”

“Ali to ne znači da te ne volim!”

“Ali što to znači?”

Poslao sam joj pusu. Nije ju uhvatila. Nije bila ljuta na mene, samo joj se više nije dalo navlačiti sa mnom. To je u redu. Nekada to ja napravim njoj.

Gledao sam je nekoliko trenutaka kako žmirka okrenuta prema prozoru. Sunce se počelo na mahove probijati kroz oblake i ostavljati tople tragove na mojoj koži. Potpomognut cijelom tom pričom o bombonu, osjećaj drogiranosti mi se širio kroz ruke i šake. Zatim sam osjetio i da mi uši bride. Slatki mali flashback. Zatvorio sam oči, još malo potonuo u stolicu i s daljinskim poglasnio *Don't Just Do Something*.

Sve bih dao za jedan dobar bombon.

HRVATSKI BEN AFFLECK

1.

Tarik Filipović ovo, Tarik Filipović ono: sve naočale Tarika Filipovića, sve cipele Tarika Filipovića, djetinjstvo Tarika Filipovića... Koje god novine otvorim, Tarik Filipović. Da dignem neki kamen, vjerojatno bi ispod njega bio... Tarik Filipović. I zato već neko vrijeme ne diram kamenje.

Da čovjek dobije živčani slom.

Iako se može i zabrinuti. Barem ja uvijek mogu. Ali ako se na trenutak smirim, mogu stvari postaviti i ovako: ako je Tarik Filipović u svim novinama i na većini naslovnica hrvatskih magazina, onda može biti i da je riječ o nečem važnom. Možda u tom čovjeku stvarno ima nešto pametno, duhovito, seksi i neodoljivo.

Ali ako ima, kako da ja dokučim što je u pitanju?

Pa uz pomoć žene, naravno.

2.

Kao i uvijek kada mi se ne da razmišljati, ja gledam televiziju ili pitam ženu. I zato sam pitao ženu, s ustima punim špageta i pesta, kuži li ona fenomen Tarika Filipovića.

“Što je sad tebe uhvatilo?” upitala me zabrinuto.

“Pa Tarik Filipović! Što je tu čudno? Čim otvoriš oči, imaš velike izgleda da ćeš ugledati Tarika Filipovića.”

Nekoliko je sekundi šutjela. Činilo se da stvarno razmišlja o Tariku Filipoviću. Što je bilo izrazito atipično ponašanje za nju. Onda joj je lice poprimilo onaj *aha* izraz i ona je uzviknula: “Hrvatski Ben Affleck!”

Prvo sam se uhvatio za glavu. Pa za tanjur. Pa preko stola za njen vrat. Ali nježno. Kao da je miluje blaga ljetna oluja.

“Ne hvataj me za vrat!” izderala se na mene.

“Ne pomažeš mi da shvatim!” pravdao sam svoje ponašanje.

Blago me je udarila po glavi. Zapravo, ona je mislila da me je blago udarila. Ja to ne bih potpisao.

“Ne udaraj me po glavi!”

“Ne brini se, ljubavi.”

E nisam se mogao ne brinuti.

“Neću se brinuti, ali stavljam veto na fizičko razračunavanje i nasilje u kući. Tijekom obroka.”

“U redu. Slušaj sad. Ben Affleck je zlo.”

Zastala je na trenutak u nadi da dalje neće morati objašnjavati. Stvarno može biti naivna. Izgleda da je to i sama vrlo brzo shvatila jer je nastavila: “Svaki film koji se snimi – u glavnoj ulozi je Ben Affleck. Kakvo god gala primanje se organizira – na njega je pozvan Ben Affleck. Humanitarni koncert – Ben Affleck. Vatromet – Ben Affleck. Showbussines jest Ben Affleck. U Americi. Dakle, Tarik Filipović je hrvatski Ben Affleck”.

Onda se, pod utjecajem vlastitog objašnjenja, ukočila na otprilike tri sekunde i ponovno rekla: “Hrvatski Ben Affleck”.

Zatresla je glavom, kako to obično rade ljudi kada shvate nešto strašno, i rekla: “Zašto si me prisilio da shvatim da je Tarik Filipović hrvatski Ben Affleck?”

3.

Kad se sutradan vratila s posla, izgrlio sam je i izljubio, tako da se odmah i po tko zna koji put vidi tko koga voli, i onda rekao zaljubljeno (barem ja mislim da tako treba zvučati netko zaljubljen): “Ja moram jebati. Danas. Hoću reći, večeras”.

Nije odgovorila. Samo se malo odmaknula od mene. Kao da je odjednom primijetila da smrdim. Onjušio sam se. Ništa posebno. Lagano mužjački. To je u redu. Njen pogled mi je poručivao da nije u redu. Njen pogled je poručivao da jedino što ću ja jebati jesu ježeva leđa.

“Što? Ne bi valjda radije poslije večere gledala hrvatskog Ben Afflecka?” pravio sam se pametan.

Njen odgovor je glasio: “Poslije večere usiši stan ili ću te <škarice> + <bomba> + <lubanja>.

Mislim da su <škarice> značile “odrezati kurac”, <bomba> “razvaliti bulju”, a <lubanja> “nahraniti otrovom za štakore”. Ali ne voli psovati pa se ispomaže pantomimom. Nisam se uplašio. Znao sam da ne misli ozbiljno. To je samo njen uobičajeni način da skrene pozornost s činjenice da u našem spolnom životu postoje problemi kojih ja nisam svjestan, a o kojima ona ne želi razgovarati.

Ili je stvarno mislila da moram usisati stan.

4.

Poslije večere sam se uvalio pred TV. Taman je počinjao *Milijunaš* i ja sam pažljivo gledao i slušao Tarika Filipovića i, neminovno, njegove goste, tj. natjecatelje (moram li posebno isticati kako to znači da nisam jebao?). U napadu mazohizma i samosažaljenja odlučio sam naći dublje razloge koji su doveli do toga da se Tarik Filipović pretvori u hrvatskog Ben Afflecka. Ukratko, usredotočio sam se na Tarika Filipovića (većina natjecatelja, ne poričem, također zaslužuje posebnu pažnju, ali ne moju: postoje ljudi koji su plaćeni da se time bave). Analizirao sam njegove naočale (vidio sam stotine ljudi s takvim naočalama). Analizirao sam njegovu kravatu (zapravo, lažem: ja uopće ne znam analizirati kravate). Analizirao sam njegove ušne resice (ništa posebno). Analizirao sam šale Tarika Filipovića. Njegovu atletsku građu. Njegove profinjene šake. Uskoro sam pomislio da mi ne bi škodilo da progutam šaku Normabela (poznatih i kao “hrvatski Apaurini”). Na moju veliku žalost, bio sam svjestan da su Tarikove šale jače od Normabela (ovo nije kompliment Tariku Filipoviću, nego kritika Belupu). U tom trenutku u sobu je ušla žena i odvalila mi pljusk.

“Rekla sam ti da usišeš stan a ne da blejiš u TV!”

Pokušao sam joj objasniti da se bavim analizom i da je to za opće dobro, ali na pola objašnjenja sam dobio i drugu pljusk. Dobro, nije mi baš opalila pljusk, ali možda bolje da jest. Umjesto toga me je pogledala kao govno. A to je daleko gore od pljuske.

Kad dobijem pljusk, u meni se probudi osjećaj za pravdu, stari hrvatski prkos, i

starozavjetni poriv za osvetom, a kada me žena pogleda kao govno, onda poželim da se nikada nisam ni rodio. Najgore od svega jest to što sam ja tek nedavno shvatio da taj njen pogled znači da sam govno. Naime, išli smo kod prijatelja, ušli u lift i pritisnuli tipku s brojkom 6, a onda skužili da je na podu lifta ogromno pseće govno. E taj pogled! Mješavina iznenađenja, užasa i gađenja. Tako se gleda govno. Iako mene u zadnje vrijeme zna pogledati i bez one komponente iznenađenja.

U svakom slučaju, zaključio sam da opće dobro nije u mom interesu. Za razliku od usisavanja.

5.

Sutradan sam, hladne glave, bez žene u blizini, zaključio da ću ipak morati razmišljati ako želim shvatiti fenomen Tarika Filipovića. Znao sam da to ima veze s *Milijunašem*, budući da je i prije *Milijunaša* postojao Tarik Filipović a nije postojao fenomen Tarika Filipovića, ali nisam mogao ustanoviti točno koje. Prvo sam shvatio da su šale Tarika Filipovića takve kakve jesu, jer nitko na njegovom mjestu (voditelj kviza na nacionalnoj televiziji koji prati nekoliko stotina tisuća ljudi, preko puta sjedi neki četrdesetogodišnji ili pedesetogodišnji bakutaner kojemu je dolazak Pape u Hrvatsku totalna špica) ne bi ni mogao izreći kakvu dobru šalu a da odmah ne dobije otkaz. Ali to još uvijek nije rješavalo sam fenomen. Nisam se zavaravao po tom pitanju.

I nakon nekoliko prilično loših ideja i besplodnog tumanjanja zaraslim neuronskim stazama, sjetio sam se: GARMLICHEV EFEKT(4)!

6.

Jedva sam dočekao da se žena vrati s posla pa da joj izložim svoje tumačenje fenomena Tarika Filipovića. Dopustio sam joj da sjedne za stol prije nego sam počeo. Pretpostavljao sam da ću je oboriti s nogu.

Pristojno je saslušala što sam imao za reći. Kimnula dva/tri puta kada sam bio gotov. Onda je rekla: "Užasno si dosadan. Idemo večerati, a onda moraš smotati nešto".

To me povrijedilo. I zato nisam htio pričati s njom. Ali joint sam smotao.

Nije me toliko povrijedila.

7.

Dok sam poslije večere naduvan sjedio za stolom i pisao mailove, u kojima sam se uglavnom žalio kako me žena tretira kao spolnu bolest, ona je gledala televiziju bez tona. To me je kao trebalo uvjeriti da je pažljiva i brižna.

Nisam se dao smekšati.

U jednom trenutku sam čuo kako se kikoće. Okrenuo sam se prema njoj i gledao je. Sjedila je na krevetu i kikotala se. Nije joj smetalo moje zurenje.

Uhvatila je zrak između dva kikota i rekla, već prilično iscrpljena ali i dalje oduševljena: "Uh, što sam duhovita!"

"Molim?"

Nisam mogao vjerovati vlastitim ušima.

"Užasno sam duhovita", ponovila je s razumijevanjem, kao da sam biće iz močvare.

Zapravo me je tako zbunila da nisam znao što bih joj rekao. Na kraju sam i postavio jedno maštovito i ingeniozno pitanje kojim sam potvrdio svoje močvarno porijeklo: "Kako znaš?"

"Pa smijem se sama sebi!"

Tu sam se i ja počeo smijati. Uskoro se smijeh pretvorio u kikot. Pa smo se kikotali zajedno. Kad smo zastali na trenutak, pogledala me i rekla: "Rekla sam ti da sam duhovita!"

I mene i nju uhvatio je napad smijeha. Nakon, otprilike, minute smo se smirili. Jedva. Nekoliko trenutaka je vladala tišina, a onda se ona opet nasmijala pa brzo uozbiljila i zabrinuto rekla: "A možda sam se i naduvala?"

Od tog pitanja i njenog izraza lica uhvatio me onaj opasni napad smijeha, od kojeg sam skoro ostao bez zraka.

Jedva sam došao sebi.

Žena mi je prva liga.

Ponekad mi dođe na napišem roman o njoj.

NAPOMENA

Priče u ovoj knjizi pisane su i objavljivane (Nacional, Quorum, Slobodna Dalmacija, Treći program Hrvatskog radija, Vijenac) od 1996. do 2003. godine.

BILJEŠKE

(1) Ovaj naslov nagovještava *katastrofu*. Ovaj naslov je *dobar*.

(2) Dakle, otvaram prostor za neukusni ispad. A kada su u pitanju neukusni ispadi, za koje iskreno vjerujem da su najgora vrsta ispada uopće, nisam u stanju zamisliti nešto što može nadmašiti *citiranje samoga sebe*. Ipak, mislim da bih prije samog ispada trebao neke stvari raščistiti. Kao prvo, moram priznati da gajim nekakvu sklonost prema razmišljanju o stvarima *kao takvim*. Kao drugo, moram priznati da ne znam ništa o tome koliko je to uobičajen i rasprostranjen način gubljenja vremena, ali sam siguran da je u mom slučaju to jedan od razloga, ako ne i najvažniji, zbog kojeg sam jedva diplomirao. Kao treće, da stvar bude gora, ne samo što razmišljam, nego ta svoja razmišljanja *uobličujem* i stavljam na papir. Nemojte nikada raditi takvo što: prije nego postanete svjesni što se zaista događa, uhvatit ćete se kako obijate pragove raznoraznih redakcija književnih časopisa, u kojima se uglavnom pije rakija i sluša Zdravko Čolić ili, u najboljem slučaju, David Gray, a ne Spiritualized, Grandaddy ili Mercury Rev, kako ste od jedne redakcije književnog časopisa očekivali.

A sada ispad: svojedobno sam napisao pjesmu u prozi u kojoj sam odgovorno izjavio da “znam da je jutro najmanje neizvjestan dio dana”. Glavni razlog zbog kojeg ovo sada ističem jest taj što sam se u međuvremenu uvjerio da je to uglavnom tako. Bilo kako bilo, ovo sve skupa ne bi imalo nikakvog smisla da ne mislim progovoriti o onom slučaju kada nije tako. Osjećam kako je pravi trenutak da izjavim kako danas “znam da je jutro najmanje neizvjestan dio dana – *ako imate sreće*”.

(3) Budući da mi nedostaje još pola kartice da bih ostvario ono što sam namjeravao (i ono što naslov najavljuje), a o ovome stvarno više nemam volje pisati, ponudit ću tekstualni sadržaj dva kadra iz filma *Day for Night* François Truffauta, koji se mogu shvatiti i ovako i onako, iako mislim da bi bilo puno bolje ako se shvate ovako.

1.

“Jesu li žene čarobne?”

“Nisu. Kao ni muškarci. Kaže li ti neka žena da je poznavala sjajne ljude, to samo znači da se mnogo ševila.”

2.

“Vrati se u sobu. Čitaj scenarij, još malo radi i pokušaj zaspati. Ne budi glup. Dobar si glumac. Ničiji privatni život nije savršen. Na filmu je sve skladno. Nema prometne gužve ni

praznog hoda. Zbivanja teku glatko, kao što noću jure vlakovi. Ljudi poput nas sretni su samo snimajući filmove. Računam na tebe.”

(4) Za one koji nisu s njim upoznati, slijedi kratak uvod u Garmlichev efekt.

U jednoj epizodi South Parka, Bog Cartmanu naredi da osnuje boy band i zaradi deset milijuna dolara (tako barem Cartman tvrdi). Budući da ima problema s provedbom Božjeg plana, obrati se Chefu za pomoć. I Chef mu objasni da se boy bandovi ne bave glazbom, već da njih stvaraju korporacije radi ostvarivanja profita, koristeći pritom Garmlichev efekt. Cartman, naravno, pita što je Garmlichev efekt. Chefov odgovor glasi, citiram: fizikalni zakon koji kaže da ako jedna cura vrišti za nečim, tada će i sve druge cure početi vrištati, i taj vrisak će rasti eksponencijalno, do trenutka dok u krugu od pet milja ne zavrište sve cure.

Krešimir Pintarić

Rođen 1971. godine u Osijeku. Diplomirao je komparativnu književnost, bibliotekarstvo i opću informatologiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu.

Uvršten je u više antologija, preveden je i objavljivan na slovenskom, češkom, njemačkom i engleskom. Pisao je kolumne i glazbene recenzije, te radio kao novinar i urednik za veći broj tjednika, magazina i web portala.

Za debitantsku knjigu pjesama/tekstova *Tour de force* 1997. godine dobio je nagradu Josip i Ivan Korazac u kategoriji mladih autora, a treća zbirka poezije *Commedia* priređena je i kao prva hrvatska multimedijaska zbirka stihova na CD-ROM-u i u tiskanom izdanju.

Od 2001. glavni je urednik i voditelj projekta Besplatne elektroničke knjige [BEK] Društva za promicanje književnosti na novim medijima [DPKM] (elektronickeknjige.com).

Autorove mrežne stranice nalaze se na adresi www.kresimirpintaric.com.

Objavio: *Tour de force* (poezija/proza, 1997); *Divovski koraci* (poezija, 2001); *Commedia* (poezija/multimedija, 2002); *Rebeka mrzi kada kokoši trče bez glave* (priče, 2003); *Ljubav je sve* (roman, 2005) i *U tvom zagrljaju zaboravljam svako pretrpljeno zlo* (roman, 2008).

Biblioteka Online

knjiga 38

Krešimir Pintarić

REBEKA MRZI KADA KOKOŠI TRČE BEZ GLAVE

© 2007 Krešimir Pintarić

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2007, 2015

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Aleksandra David

Urednici

Krešimir Pintarić
Dario Grgić

Fotografija

© Ivica Lozina

ISBN 978-953-6924-62-2 (HTML)

ISBN 978-953-345-057-5 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-058-2 (PDF)

ISBN 978-953-345-059-9 (MOBI)

Prvo izdanje

DPKM i Očna optika Lens, Osijek, 2003.

Knjiga je objavljena uz financijsku potporu

Grada Zagreba i Ministarstva kulture Republike Hrvatske.

